

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง
ชุดฟ้อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร
ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสาน
กับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

A COMPARISON OF ACHIEVEMENT IN LEARNING "FON-
NGIAW" FOLK DANCE BY SECONDARY 1 (GRADE 7)
STUDENTS MAPTAPUTPHANPITTAYAKAN SCHOOL
STUDENTS LEARNING BY
A JIGSAW TECHNIQUE BLENDED WITH SIMPSON'S
PRACTICAL SKILL INSTRUCTIONAL MODEL

ชัชพร ภูน้อย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง
ชุดฟ้อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร
ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสาน
กับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

ชัชพร ภูน้อย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุตพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้
วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน
A Comparison of Achievements in Learning "Fon-Ngiaw" Folk Dance
by Secondary 1 (Grade7) Students, Maptaputphanpittayakan School
Learning by a Jigsaw Technique Blended with Simpson's Practical Skill
Instructional Model

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวชัชพร ภูน้อย

สาขาวิชา

นาฏศิลป์ศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.

ปีการศึกษา

2565

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

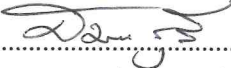

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์โกศล มีคุณ, กศ.ด.)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์รจนา สุนทรานนท์, ศศ.ด.)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุทธิพร บุญส่ง, ศษ.ด.)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(ศาสตราจารย์สมพร ฐรี, ปร.ด.)

วันที่ 20 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2565

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน
ชื่อ – นามสกุล	นางสาวชัชพร ภูน้อย
สาขาวิชา	นาฏศิลป์ศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอน เทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม และ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมาตาบุตรพิทยาคาร จำนวน 2 ห้องเรียนสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ห้องละ 40 คน แยกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ แบบประเมินการนำเสนอ และแบบวัดทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test dependent sample ค่า t-test Independent

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยวของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์, วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์, รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน, วิชานาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

Thesis Title	A Comparison of Achievements in Learning "Fon-Ngiaw" Folk Dance by Secondary 1 (Grade7) Students Maptatputpanpittayakan School Students Learning by a Jigsaw Technique Blended with Simpson's Practical Skill Instructional Model
Name – Surname	Miss Chatchaporn Poonoy
Program	Performing Arts Education
Thesis Advisor	Associate Professor Kamron Suntharanont, M.A.
Academic Year	2022

ABSTRACT

The objectives of this research were to: 1) compare Secondary 1 (Grade 7) students' achievements before and after completing a traditional dance course using a jigsaw technique blended with Simpson's practical skill instructional model, 2) compare learning achievements in the aspect of knowledge between the control group and the experimental group of a traditional dance course, and 3) compare the learning achievements in the aspect of performance between the control group and the experimental group of a traditional dance course.

The sample used was a group of 80 Secondary 1 (Grade 7) students at Maptatputpanpittayakan School in academic year 2022, consisting of 2 classrooms, with 40 students per class. The sample was derived by cluster sampling from 6 classrooms with mix ability students, with one classroom assigned as a control group and the other as an experimental group. The research instruments were 1) plans for instructed learning of the "Fon-ngiaw" folk dance, 2) a pre-test and post-test, 3) an evaluation form about knowledge of the subject taught, and 4) a learning achievement test. The statistics employed were mean, standard deviation (SD), t-test dependent sample and t-test independent.

The research findings revealed that 1) in the experimental group, students' learning achievements in "Fon-ngiaw" folk dance after completing the course were higher than before learning at the statistical significance level of .05, 2) learning achievements in "Fon-ngiaw" folk dance in the aspect of knowledge was significantly higher in the experimental group than in the control group using a traditional teaching method at level .05, and 3) the overall learning achievements of "Fon-ngiaw" folk dance in the aspect of performance was higher in the experimental group than in the control group using a traditional teaching at the statistical significance level of .05

Keywords: learning achievements of Thai dance course, jigsaw teaching method, Simpson's practical skills, Thai dance subject for secondary 1 (grade7) students

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษา ค้นคว้าอิสระ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณา และความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์ ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ดร.รจนา-สุนทรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้ทำการศึกษาวิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ดร.โกศล มีคุณ ประธานกรรมการสอบ และกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ดร.รจนา สุนทรานนท์ รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์ และรองศาสตราจารย์ดร.สุทธิพร บุญส่ง ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของงานวิจัยรวมทั้งเสียสละเป็นกรรมการในการสอบในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร แพรวพนิต นายสมศักดิ์ ทองปาน นางสาวอรุณญา ตุลยเมธี นางสาวลิ นราธาวา และนางสาวบุญรัตน์ สุขสบาย ที่ได้ให้ความกรุณาในการตรวจเครื่องมือในงานวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อมาปรับใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ นายวิชัย ยิ่งประเสริฐ ผู้อำนวยการโรงเรียนมาตาศึกษาพัฒนาพิทยาคาร คณะครูอาจารย์ และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมาตาศึกษาพัฒนาพิทยาคาร ที่คอยให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน และเก็บรวบรวมงานวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ และมอบความดีทั้งหมดนี้ให้แก่ คุณพ่อ คุณแม่ พี่น้อง เพื่อนที่แสนดีและคณะครู-อาจารย์ ที่ให้การสนับสนุนและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานค้นคว้าฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจหากการค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ขาดตกบกพร่อง หรือไม่สมบูรณ์ประการใด ผู้วิจัยขอกราบขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

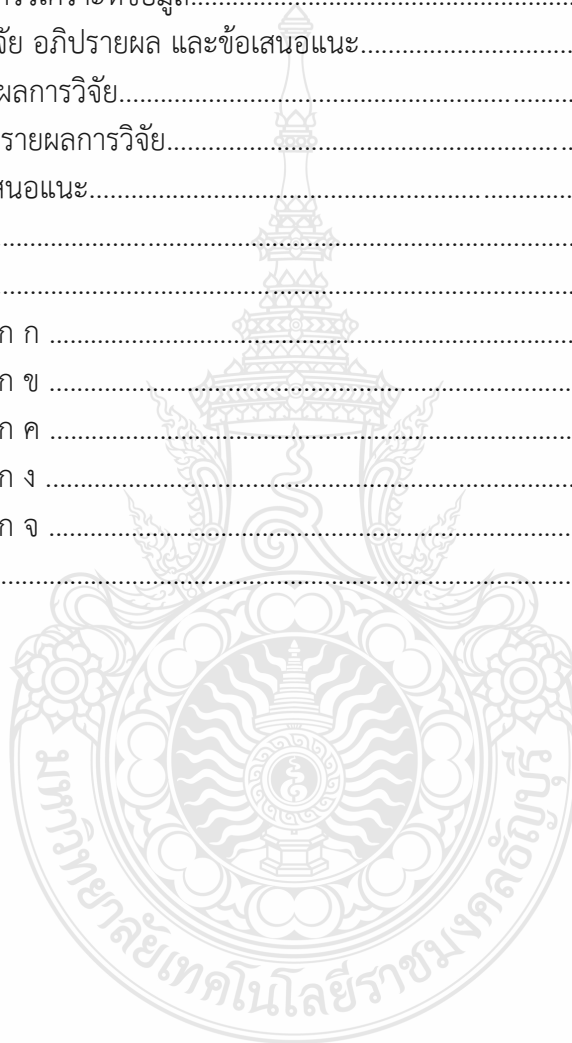
ชัชพร ภู่น้อย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(4)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(5)
กิตติกรรมประกาศ.....	(6)
สารบัญ.....	(7)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ.....	(10)
บทที่ 1 บทนำ.....	12
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	12
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	15
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	15
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	15
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	16
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	17
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	17
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....	19
2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	22
2.3 การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ.....	28
2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	33
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	52
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
3.6 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล.....	57

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์.....	60
4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	65
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	66
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	69
บรรณานุกรม.....	71
ภาคผนวก.....	77
ภาคผนวก ก	78
ภาคผนวก ข	84
ภาคผนวก ค	87
ภาคผนวก ง	101
ภาคผนวก จ	171
ประวัติผู้เขียน.....	203

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 ตารางเปรียบเทียบข้อดีข้อจำกัดการวัดผลแบบดั้งเดิมและการวัดผลตามสภาพจริง.....	34
ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน.....	61
ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ.....	62
ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ.....	63
ตารางที่ 4.4 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยรวมด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ.....	64

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	17
ภาพที่ 1 วงปีพายุหิมะ	175
ภาพที่ 2 วงกลองมโหรี	176
ภาพที่ 3 การแต่งกายแบบชาวเขา	176
ภาพที่ 4 การสวมใส่เครื่องประดับ	177
ภาพที่ 5 ก้านมะพร้าวแห้ง	178
ภาพที่ 6 กระดาษสีเขียว	178
ภาพที่ 7 ฟลอร่าเทปสีเขียว	178
ภาพที่ 8 ลวดทำดอกไม้สีเขียว	179
ภาพที่ 9 กาวอเนกประสงค์	179
ภาพที่ 10 กรรไกร	179
ภาพที่ 11 สีใช้ในการตกแต่ง	180
ภาพที่ 12 วิธีการพันฟลอร่าเทป	180
ภาพที่ 13 การทำใบไม้	180
ภาพที่ 14 การตัดใบไม้	181
ภาพที่ 15 การพับรอยใบ	181
ภาพที่ 16 การประกอบก้านใบ	181
ภาพที่ 17 การประกอบกิ่งไม้	182
ภาพที่ 18 การตกแต่งใบไม้	182
ภาพที่ 19 ทำออก ทำที่ 1	184
ภาพที่ 20 ทำออก ทำที่ 2	184
ภาพที่ 21 ทำเตรียม	185
ภาพที่ 22 คำร้องที่ว่า “ขออวยชัย”	185
ภาพที่ 23 คำร้องที่ว่า “พุทธิโกรช่วยค้ำ”	186
ภาพที่ 24 คำร้องที่ว่า “ทรงคุณเลิศล้ำ”	186
ภาพที่ 25 คำร้องที่ว่า “ไปทุกทั่วถ้วน”	187
ภาพที่ 26 คำร้องที่ว่า “จงได้รับ”	187
ภาพที่ 27 คำร้องที่ว่า “สรรพมิ่งมงคล”	188

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 28 คำร้องที่ว่า “นาทานนา”	188
ภาพที่ 29 คำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเถอะ”	189
ภาพที่ 30 คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขขา”	189
ภาพที่ 31 คำร้องที่ว่า “โดยธรรมานุภาพเจ้า”	190
ภาพที่ 32 คำร้องที่ว่า “เทพดาช่วยเรา”	190
ภาพที่ 33 คำร้องที่ว่า “ให้เป็นมิ่งมงคล”	191
ภาพที่ 34 คำร้องที่ว่า “สังฆานุภาพเจ้า”	191
ภาพที่ 35 คำร้องที่ว่า “ช่วยแนะนำผล”	192
ภาพที่ 36 คำร้องที่ว่า “สรรพมิ่งทั่วไปเทอญ”	192
ภาพที่ 37 คำร้องที่ว่า “มงคล”	193
ภาพที่ 38 คำร้องที่ว่า “เทพดาทุกแห่งหน”	193
ภาพที่ 39 คำร้องที่ว่า “ขอบันดาลช่วยค้ำจุน”	194
ภาพที่ 40 คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ มงแซะ แซะม่ง ตะลุมตุ้มม่ง”	194
ภาพที่ 41 คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ มงแซะ แซะม่ง ตะลุมตุ้มม่ง”	195
ภาพที่ 42 ทำสวดสร้อยมาลาแปลง (ทำรับทำที่ 1)	195
ภาพที่ 43 สะบัดกิ่งไม้ (ทำรับทำที่ 2)	196
ภาพที่ 44 สะบัดกิ่งไม้ (ทำรับทำที่ 3)	196
ภาพที่ 45 ทำรำทำเตรียม	197
ภาพที่ 46 โบกสะบัดกิ่งไม้มือซ้าย	197
ภาพที่ 47 ทำโบกสะบัดกิ่งไม้มือขวา	198
ภาพที่ 48 ทำแกงมือด้านขวา	198
ภาพที่ 49 ทำแกงมือด้านซ้าย	199
ภาพที่ 50 ทำเตรียม	199
ภาพที่ 51 ทำรวมมือ	200
ภาพที่ 52 ทำสะบัดกิ่งไม้ต่อข้อศอกขวา	200
ภาพที่ 53 ทำสะบัดกิ่งไม้ต่อข้อศอกซ้าย	201
ภาพที่ 54 ถัดเท้าควงแขน	201

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 มีเนื้อหาวิสัยทัศน์ของหลักสูตรคือ มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคน สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.4) และมีการจัดการ เรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอัน พึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักที่ว่า ผู้เรียนมี ความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ คำนี้ถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรมโดย ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิค การสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ซึ่งเป็นเป้าหมายที่กำหนด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.25) ซึ่งกลุ่ม สาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ มีคุณค่าและมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนา ผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ในสาระที่ 3 นาฏศิลป์ มีการจัดทำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในด้านต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ในแต่ละระดับชั้น โดยกำหนดให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาทางด้านนาฏศิลป์ตลอดจนนำไปสู่การฝึกปฏิบัติ ทักษะ การแสดงนาฏศิลป์ไทยมีรูปแบบการแสดงออกที่มีท่าทางและท่ารำที่มีแบบแผน กำหนดไว้ เป็นมาตรฐาน ดังนั้นการเรียนนาฏศิลป์และการแสดงออกทางนาฏศิลป์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้อง มีความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยเริ่มตั้งแต่การฝึกหัดนาฏศิลป์ไทยเบื้องต้น ซึ่งเป็นท่ารำพื้นฐาน ในการปฏิบัติท่ารำทางนาฏศิลป์ไทยในชุดการแสดงต่าง ๆ และมีกระบวนการท่ารำที่ใช้ภาษานาฏศิลป์ มาเรียงร้อยให้ เป็น กระบวนท่ารำ สื่อ ความหมายตามบท ร้องและทำนองเพลง (นิตยา เต็งประเสริฐ, 2557, น.12) เพื่อต้องการส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลินและมุ่งพัฒนาหรือปลูกฝังลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ เพื่อความเจริญงอกงามส่วนตนและ ความสงบสุขของสังคมโดยพัฒนาหรือปลูกฝังด้านบุคลิกภาพ อารมณ์ สังคมและเจตคติ

ในอดีตกระบวนการสอนวิชานาฏศิลป์นั้น มักเน้นครูเป็นศูนย์กลางในการจัดการเรียนรู้ ไม่มีกิจกรรมที่หลากหลายที่จะเอื้อต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดการสอนแบบกลุ่มใหญ่ มีการถ่ายทอดท่ารำด้วยวิธีการบรรยาย สาธิต และฝึกซ้อมด้วยตัวเองทำให้ผู้เรียนขาดกระบวนการคิดวิเคราะห์ อีกทั้งยังมีมุมมองต่อวิชานาฏศิลป์ว่าไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ครูจึงควรมีบทบาทในการเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะความรู้และปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษา ในศตวรรษที่ 21 ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อเน้นปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของไทยให้เกิดการพัฒนาต่อผู้เรียนในด้านทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต อาทิเช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการสื่อสาร ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี เป็นต้น

โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคารเป็นโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่พิเศษ ตั้งอยู่บนพื้นที่จังหวัดระยองอยู่ในเขตที่มีนิคมอุตสาหกรรมล้อมรอบ นักเรียนโดยส่วนใหญ่มาจากทั่วภูมิภาคทำให้เป็นการรวมวัฒนธรรมที่หลากหลายจากที่ต่าง ๆ โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร มีการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยออกแบบรายวิชาให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 อีกทั้งได้พัฒนาร่วมกับบริบทโดยรอบของชุมชนที่ส่งเสริมการประกอบอาชีพ ด้านอุตสาหกรรมและสิ่งแวดล้อม วิชานาฏศิลป์เป็นหนึ่งในสามสาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ นาฏศิลป์เป็นสาระที่ 3 มีมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาสาระอันประกอบไปด้วยองค์ประกอบทางนาฏศิลป์ ทักษะ ประวัติศาสตร์ จัดตามระดับช่วงชั้น โรงเรียนมีหน้าที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับตัวชี้วัด โดยคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียน และบริบทของแต่ละโรงเรียนที่สามารถจัดการศึกษาวิชานาฏศิลป์ให้กับเด็กได้ จากสภาพโดยทั่วไปที่เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษทำให้เด็กในแต่ละชั้นเรียนมีจำนวนโดยเฉลี่ย 40 คน ต่อห้องวิชานาฏศิลป์ถูกจัดให้เรียนเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นรายวิชาพื้นฐานที่บังคับเรียนตามหลักสูตรด้วยจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมีจำนวนมากซึ่งครูผู้สอนจัดกิจกรรมกลุ่มเป็นส่วนใหญ่และตามธรรมชาติของผู้เรียนที่ขาดทักษะการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบจึงทำให้กลุ่มเก่งมักจะจับกลุ่มด้วยตัวเอง นักเรียนกลุ่มอ่อนถูกลอยแพให้อยู่ด้วยกันการพัฒนาผู้เรียนจึงไม่ประสบความสำเร็จจึงทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนตามมา (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ชลบุรี ระยอง, 2564, น.5)

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะต่าง ๆ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังช่วยให้มีทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตอีกด้วย ซึ่งมีรูปแบบมากมายหลายกลวิธี แต่หัวใจหลักของการร่วมมือกันนั้นได้แก่ การช่วยเหลือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มที่มีการคัดเป็นกลุ่มเก่งปานกลาง อ่อน ทั้งนี้ก็เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่ใช้ความสามารถที่หลากหลายของตนเองในการร่วมมือช่วยเหลือกันและกัน (กุลิศรา จิตรชญาวิช, 2563, น. 23) จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษากลวิธีของการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น ได้เล็งเห็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์เพื่อนำมาบูรณาการประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวิชานาฏศิลป์ จากนั้นจะแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มบ้านของเรา สมาชิกจะได้รับมอบหมายเป็นผู้ไปศึกษาเนื้อหา

ในส่วนย่อย จนเกิดความเชี่ยวชาญ (กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ) ในเรื่องนั้นแล้วนำความรู้กลับมาสอนเพื่อนในกลุ่มหลัก (กลุ่มบ้านของเรา) ที่เป็นเนื้อหาใหญ่ (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544, น.19) ผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน จะได้ใช้ทักษะทั้งการศึกษาหาความรู้ การคิดวิเคราะห์ การอภิปราย การสื่อสาร และการช่วยเหลือ การได้กลับมาเป็นผู้สอนถือเป็นการได้รับความรู้ในขั้นสูงสุด สอดคล้องกับพีระมิดแห่งการเรียนรู้ (National Training Laboratories, 1960 p.23) กล่าวว่า หากผู้เรียนได้เป็นผู้พูดผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้หรือสอนให้กับผู้อื่นเข้าใจได้จะมีองค์ความรู้ถึง 90 เปอร์เซ็นต์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านนาฏศิลป์ไทยเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติ ซึ่งมีหลากหลายแบบเช่น รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Instruction Model Based on Simpson's Processes for Psycho Motor Skill Development) ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนา ทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย โดยการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรง หรือความราบรื่นในการจัดการ กระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สันมี 7 ขั้นตอน คือ ขั้นการรับรู้ (perception) ขั้นเตรียมความพร้อม (set) ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (guided response) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (mechanism) ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ (complex overt response) ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ (adaptation) และขั้นการคิดริเริ่ม (origination) (ทิตินา แคมมณี, 2550, น.244) ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าการใช้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สันมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่ง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เนื่องจากเป็นการแสดงพื้นเมือง ทางภาคเหนือที่มีผู้แสดง 2 ฝ่าย คือฝ่ายชายและฝ่ายหญิง กระบวนท่ารำ ใช้ภาษาท่านาฏศิลป์ตีบทสื่อความหมายตามเนื้อร้องและทำนองเพลง อีกทั้งมีการใช้นาฏยศัพท์ส่วนมือ เท้า ที่เป็นทักษะพื้นฐานไม่มีความซับซ้อนจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนท่ารำของผู้แสดงที่เป็นเพศชายและเพศหญิงในชุดการแสดงนั้น ๆ ดังนั้นเพลงฟ้อนเงี้ยวจึงมีความเหมาะสมที่จะนำมาจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเห็นความสำคัญและเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานาฏศิลป์

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.3.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

1.3.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่นำมาศึกษาคือ การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ตามแบบฉบับของกรมศิลปากร

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมาตาทุตพันพิทยาคาร จำนวน 6 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้นจำนวน 240 คน จัดห้องแบบละความสามารถ

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมาตาทุตพันพิทยาคาร สุ่มจากประชากร จำนวน 2 กลุ่ม (กลุ่มละ 40 คน) โดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) รวมทั้งสิ้น จำนวน 80 คน

1.4.3 ขอบเขตเวลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

1.4.4 ขอบเขตสถานที่ โรงเรียนมาตาทุตพันพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา-ชลบุรี ระยอง

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

1.5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลจากการเรียนรู้ในด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดพ็อนเงี้ยว เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาลักษณะและรูปแบบการแสดง เนื้อร้องและความหมายของเนื้อร้อง ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกายและโอกาสที่ใช้แสดง ซึ่งวัดผลโดยใช้แบบทดสอบ

1.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถทางการร้องและการรำ ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผ่านกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งวัดด้วยแบบประเมินทักษะการร้องและการปฏิบัติท่ารำ

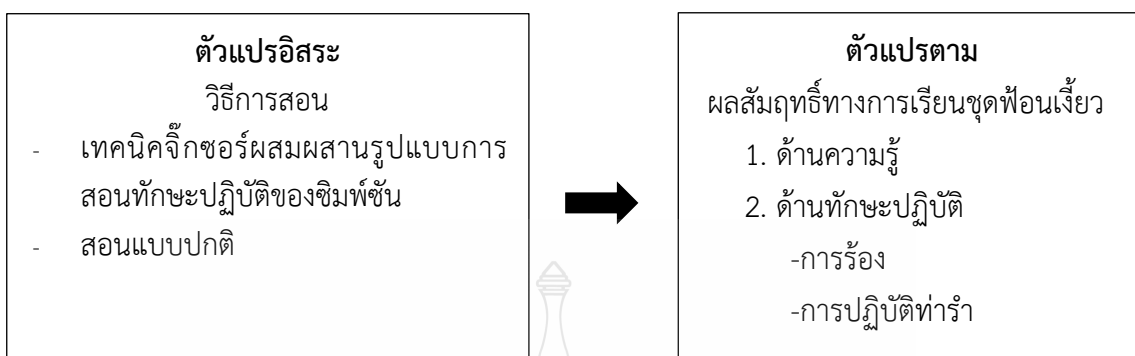
1.5.4 กิจกรรมการเรียนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผ่านการประยุกต์ใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร โดยนำการแสดงชุดพ็อนเงี้ยวซึ่งเป็นการแสดงพื้นเมืองทางภาคเหนือ มีสาระเกี่ยวกับประวัติ ลักษณะรูปแบบการแสดง เนื้อร้อง ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกาย และ โอกาสที่ใช้ในการแสดง ตามแบบฉบับของกรมศิลปากร

1.5.5 รูปแบบการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ ชุดพ็อนเงี้ยว โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มบ้านของเรา ซึ่งเป็นกลุ่มหลักศึกษาข้อมูล และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญศึกษาข้อมูลเฉพาะเรื่องแล้วนำความรู้มาอธิบายเสริมความรู้เพิ่มเติมในกลุ่มบ้านของเราเกี่ยวกับนาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว กิจกรรมการเรียนดังกล่าวทำให้นักเรียนมีทักษะในการเรียนรู้ร่วมกันและเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

1.5.6 รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติซิมพ์ซัน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวที่พัฒนาความสามารถในการปฏิบัติ มี 7 ขั้นตอน ดังนี้ คือขั้นการรับรู้ (perception) ขั้นเตรียมความพร้อม (set) ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (guided response) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (mechanism) ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ (complex overt response) ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ (adaptation) และขั้นการคิดริเริ่ม (origination)

1.5.7 รูปแบบการสอนแบบปกติ หมายถึง การเรียนการสอนที่เน้นให้ครูผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ ด้านทักษะปฏิบัติ ในรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว โดยใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย อธิบายและสาธิต

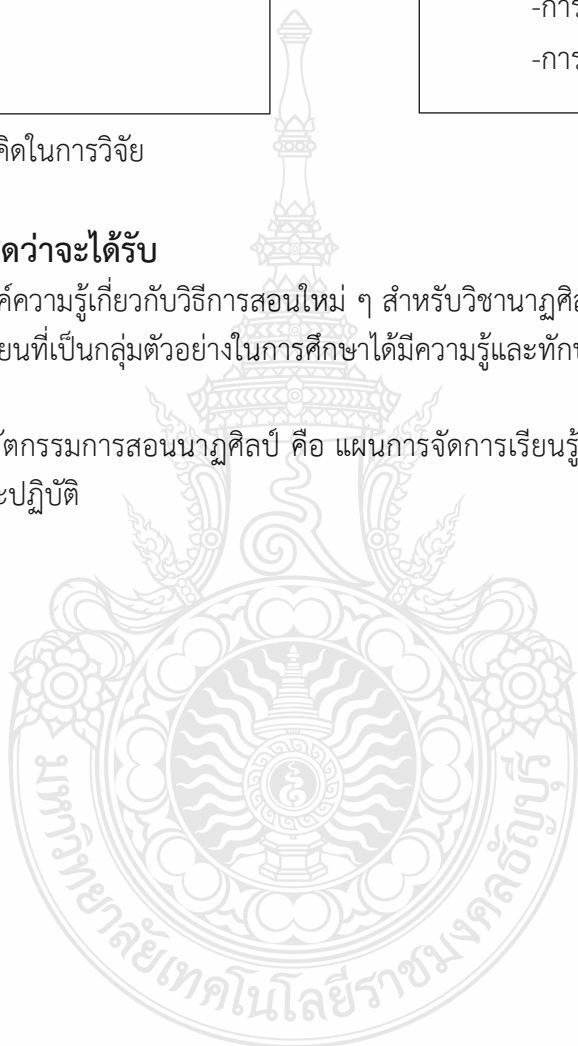
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.7.1 ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนใหม่ ๆ สำหรับวิชานาฏศิลป์
- 1.7.2 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาได้มีความรู้และทักษะในการเรียนนาฏศิลป์เพิ่มมากขึ้น
- 1.7.3 ได้นวัตกรรมการสอนนาฏศิลป์ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1.1 สาระสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

2.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1.3 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระนาฏศิลป์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.2 จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.3 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.2.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระศิลปะ (นาฏศิลป์)

2.2.5 วิธีการสอนนาฏศิลป์

2.3 การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ

2.3.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย

2.3.2 การจัดการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์

2.3.3 รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน

2.3.4 การสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.2 การวัดและการประเมินผล

2.4.3 นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อนเงี้ยว

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิชานาฏศิลป์เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการฝึกปฏิบัติใช้มัดกล้ามเนื้อผสมผสานกับการเคลื่อนไหว เป็นกิจกรรมหนึ่งทีนอกจากการส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีในการจัดการเรียนรู้แล้วยังส่งผลความคิดที่เป็นระบบจากการได้เคลื่อนไหวในระหว่างเรียน ความรู้ที่เกิดจากการได้เป็นผู้ปฏิบัติเองจะทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการเรียน ตลอดจนการได้เรียนในวัฒนธรรมพื้นเมืองต่าง ๆ จะส่งเสริมการตระหนักในความเป็นไทยรู้จักห่วงแหนและเห็นคุณค่าจากการเรียนมากขึ้น จะเห็นได้จากหลักสูตรในโรงเรียนมุ่งเน้นการนำความเป็นเอกลักษณ์ในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษา สิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน ถูกยกระดับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งทางการเรียนรู้ควบคู่กับรายวิชา การจัดการเรียนการสอนต้องการช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่งเสริมจินตนาการ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาการเรียนรู้อัจฉริยะด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.182-183) ได้กำหนดสาระสำคัญดังนี้

2.1.1 สาระสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการ ทางศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วย สาระสำคัญคือ

1. ทศนศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทศนธาตุ สร้างและนำเสนอผลงานทางทศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิควิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานทศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่างานศิลปะ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวัน

2. ดนตรี มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรีแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจัยคุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ร้องเพลงและเล่นดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณี วัฒนธรรมและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

3. นาฏศิลป์ มีความรู้ ความเข้าใจองค์ประกอบของนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานนาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของงานนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทยและสากล

จากสาระสำคัญของกลุ่มสาระศิลปะข้างต้นสรุปได้ว่า สาระศิลปะประกอบด้วย สาระทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าใจองค์ประกอบศิลปะแขนงต่าง ๆ สามารถ วิเคราะห์ แยกแยะ วิจารณ์ และมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำมาประยุกต์ ใช้ให้เหมาะสมกับศิลปะ แขนงต่าง ๆ อีกทั้งยังผสมผสานวัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทยและสากลในรูปแบบดั้งเดิมและร่วมสมัย

2.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้นของโรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ได้จัดตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.200-203) โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระแกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีดังนี้

มาตรฐานที่ ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวันระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตัวชี้วัด ประกอบไปด้วย 5 ตัวชี้วัด

ม 1/1 อธิบายอิทธิพลของนักแสดงชื่อดัง ที่มีผลต่อการโน้มน้าวอารมณ์หรือ ความคิดของผู้ชม

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ การปฏิบัติของผู้แสดงและผู้ชม ประวัติ นักแสดงที่ชื่นชอบ การพัฒนารูปแบบของการแสดงและอิทธิพลของนักแสดงที่มีผลต่อ พฤติกรรมของผู้ชม

ม 1/2 ใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแสดง

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ ใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการ แสดง เช่น ภาษาท่าและการตีบท ท่าทางการเคลื่อนไหวที่แสดงสื่อทางอารมณ์ ระบายเบ็ดเตล็ด และร่า วังมาตารฐาน

ม 1/3 แสดงนาฏศิลป์และละครในรูปแบบง่าย ๆ

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ รูปแบบในการแสดงนาฏศิลป์ เช่น นาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน และนาฏศิลป์นานาชาติ

ม 1/4 ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มในกระบวนการผลิตการแสดง

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ บทบาทหน้าที่ของฝ่ายต่าง ๆ ในการจัดการ แสดง การสร้างสรรค์กิจกรรมการแสดงที่สนใจโดยแบ่งฝ่ายและหน้าที่ให้ชัดเจน

ม 1/5 ใช้เกณฑ์ง่าย ๆ ที่กำหนดให้ในการพิจารณาคุณภาพการแสดงที่ชมโดยเน้น เรื่องการใช้เสียงการแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหว

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ หลักในการชมการแสดง

มาตรฐานที่ ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและ สากล ประกอบไปด้วย 2 ตัวชี้วัด มีดังนี้

ม 1/1 ระบุปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละคร ไทยและละครพื้นบ้าน

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของ
นาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทยและละครพื้นบ้าน

ม 1/2 บรรยายประเภทของละครไทยในแต่ละยุคสมัย

สาระการเรียนรู้แกนกลาง คือ ประเภทของละครไทยในแต่ละยุคสมัย

2.1.3 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุดพันพิทยาคาร

จากมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐานดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้
รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวและเลือกมาตรฐาน ศ 3.1 และตัวชี้วัด ม.1/2, ม.1/3 และ
ม.1/4 และจากมาตรฐาน ศ3.2 ตัวชี้วัด ม1/1 มาจัดการเรียนการสอน รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง
ชุดพ็อนเงี้ยวของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถสรุปรายละเอียดได้ดังนี้

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/2 ใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแสดง

สาระการเรียนรู้แกนกลาง นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแสดง ภาษาท่า และ
การ ตีบท ท่าทางการเคลื่อนไหวที่แสดงสื่อทางอารมณ์ ระเบียบแต่เด็ด และร่าวมมาตรฐาน

ศ 3.1 ม.1/3 แสดงนาฏศิลป์และการละครในรูปแบบง่าย

สาระการเรียนรู้แกนกลาง รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ ได้แก่ นาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน
และนาฏศิลป์นานาชาติ

ศ 3.1 ม.1/4 ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มในกระบวนการผลิตการแสดง

สาระการเรียนรู้แกนกลาง บทบาทและหน้าที่ของฝ่ายต่าง ๆ ในการจัดการแสดง และการ
แสดงสร้างสรรค์กิจกรรมการแสดงที่น่าสนใจโดยแบ่งฝ่ายและหน้าที่ให้ชัดเจน

ศ 3.2 ม.1/1 ระบุปัจจัยต่อการเปลี่ยนแปลงของนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดพ็อนเงี้ยว

สาระการเรียนรู้แกนกลาง นาฏศิลป์เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญา
ไทย โดยจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานที่มาของนาฏศิลป์ จะทำให้เข้าใจปัจจัยที่มีผล
ต่อการเปลี่ยนแปลงของนาฏศิลป์ และนาฏศิลป์พื้นบ้าน

การวัดประเมินผล

1) ด้านความรู้ (k) : 1.1 ระบุภาษาท่าที่ตรงกับความหมายของเนื้อเพลงพ็อนเงี้ยว

1.2 เข้าใจรูปแบบการแสดงเพลงพ็อนเงี้ยว

1.3 อธิบายขั้นตอนการประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง

1.4 อธิบายคุณค่าของเพลงพ็อนเงี้ยว

2) ด้านทักษะ (P) : 2.1 ร้องเพลงพ็อนเงี้ยวตั้งแต่ทำออกจนจบเพลง

2.2 ประดิษฐ์อุปกรณ์ในการแสดงประกอบเพลงชุดพ็อนเงี้ยว (กิ่งไม้)

2.3 ปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยวตั้งแต่ทำออกจนจบเพลง

3) ด้านจิตพิสัย (A) : 3.1 มีความตั้งใจฝึกปฏิบัติตลอดการเรียน

3.2 มุ่งทำงานให้สำเร็จตามจุดประสงค์

3.3 รับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยได้นำตัวชี้วัดในแต่ละระดับชั้นมาออกแบบจุดประสงค์ที่นำไปใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ อันมีการวัดและประเมินผลทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ ทั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นการประยุกต์ใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ในการสอนเรื่องชุดพ่อนเงี้ยว กำหนดขอบข่ายในแต่ละด้านดังนี้

ด้านความรู้ ได้แก่ ประวัติความเป็นมา ลักษณะและรูปแบบการแสดง เนื้อร้องและความหมาย ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกาย ท่ารำ โอกาสที่แสดงและคุณค่าของเพลงพ่อนเงี้ยว

ด้านทักษะ ได้แก่ การร้อง การประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) และการปฏิบัติท่ารำชุดพ่อนเงี้ยว

ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ความตั้งใจเรียน รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง และความมุ่งมั่นในการทำงาน

จะเห็นได้ว่าจากสาระการเรียนรู้แกนกลางนั้น ในแต่ละระดับชั้นไม่ได้กำหนดเนื้อหาอย่างชัดเจนเป็นการบอกในขอบเขตที่กว้าง เพื่อสามารถให้ครูได้ออกแบบการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้จึงมุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญที่ไม่เพียงแต่ใช้แค่ความจำความเข้าใจแต่ยังสามารถพัฒนาตนเองในการมีทักษะทางด้านสังคมเพื่อนำไปสู่การพัฒนาตนเองในระดับต่อไปได้

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ถือเป็นหัวใจสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนมีหน้าที่ออกแบบกิจกรรม จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เทคนิคการสอน เพื่อนำทางให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ บทบาทของครูจึงไม่ได้มีแค่เพียงการสอนให้ความรู้เพียงอย่างเดียว ครูต้องศึกษาไปถึงภูมิหลังของเด็ก พื้นฐานครอบครัว ความต้องการ เป็นการเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นผู้คอยให้กำลังใจ ส่งเสริมความสามารถที่ผู้เรียนสนใจ และคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญจึงเกิดจากการที่ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือกระทำ ครูเป็นผู้ชี้แนะ และให้ประสบการณ์ (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553, น.13) เมื่อกระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพถูกต้องและเหมาะสมแล้วส่งผลให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปอย่างมีความสุข

2.2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นเพียงการถ่ายทอดเนื้อหาวิชา โดยใช้วิธีการบอกให้จดจำ และนำไปท่องจำเพื่อการสอบเท่านั้นแต่ยังเป็นการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยให้ผู้เรียนได้มีการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมิน จากสิ่งที่ผู้เรียน ได้คิดสร้างสรรค์ตามสภาพจริง (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553, น.1)

กัญญา ศรีดี (2556, น. 13) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งมีการฝึกปฏิบัติจริงสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิต มีปฏิสัมพันธ์ในการทำงานกับผู้อื่น

สุชาติ หวังสิทธิเดชและคณะ (2559, น. 26-27) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนเป็นกลไกสำคัญในการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้โดยผ่านการลงมือทำ ประสบการณ์ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้หมายถึง การดำเนินการโดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้เพื่อตั้งเป้าหมายให้กับผู้เรียนแล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลายส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งความรู้ ทักษะ เจตคติ ไปพร้อมกัน จากนั้นจึงมีการวัดและประเมินผล เพื่อสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ นำพาให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้กระบวนการสอนดังกล่าวผู้สอนสามารถวิเคราะห์ผู้เรียนผ่านการสังเกตพฤติกรรมและยังเป็นส่วนช่วยในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2.2 จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น.5) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้นาฏศิลป์ สามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา คอยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น ใช้ทักษะ ประสบการณ์และประยุกต์การจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสามารถ แต่ละบุคคล และส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาตนจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นทีม กล้าคิด กล้าแสดงออกและตัดสินใจ

2.2.3 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

แนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือการที่ผู้เรียนผู้สอนร่วมมือกัน ปฏิบัติกิจกรรม ผู้เรียนจะเข้าใจในจุดมุ่งหมายของการเรียนและใส่ใจในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อย่างเต็มศักยภาพของผู้เรียน การดำเนินกิจกรรมที่เป็นแรงจูงใจให้เชื่อมโยงความรู้ในหลักวิชาและโลกแห่งความเป็นจริงเข้าด้วยกัน ทั้งผู้เรียน ผู้สอน และผู้ปกครอง สถานศึกษาเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดและตรวจสอบซึ่งกันและกันเพื่อให้สนองการเรียนรู้ที่มากขึ้น

ในการจัดกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสภาพปัญหาที่แท้จริงของผู้เรียน โดยที่ผู้สอนจะเน้นกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายรูปแบบ เน้นการแก้ไขปัญหาจากสภาพจริงมากกว่าการใช้ทฤษฎีในการเรียนการสอน นอกจากนี้ผู้สอนยังต้องกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจและรู้สึกปลอดภัยในการเรียนอยู่เสมอ

บทบาทผู้สอนในการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนหรือครู หากอธิบายคำว่าครูในยุคปัจจุบันแล้ว นับว่ามีความเปลี่ยนแปลงไปมากจากเดิม บทบาทที่เน้นแต่ครูเป็นจุดศูนย์กลางการให้ความรู้นั้นไม่ส่งผลให้การเรียนรู้ดีขึ้นซ้ำยังจะทำให้ไม่มีการพัฒนาสำหรับเด็ก ในยุคนี้ ลักษณะของครูในศตวรรษที่ 21 ต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้ให้ความรู้มาเป็น 1. ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก

ความสะดวก (facilitator) 2. ครูเป็นผู้แนะแนวทาง (guide/coach) 3. ครูเป็นผู้เรียนร่วม/ผู้ร่วมศึกษา (co-learning/ co-investigator) (พนมนาคร มีราคา, 2560, น.27) ซึ่งสอดคล้องกับ โพทุรย์ สีนลารัตน์ (2555, น.14) ที่ได้เปรียบเทียบบทบาทของครูว่าครูจะต้องเป็นผู้นำทาง ส่งเสริมกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา คอยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ปัจจุบันปัญหาที่เกิดกับตัวครูจะส่งผลกระทบต่อ การจัดการ เรียนรู้มากเพียงใด ครูจึงต้องใช้ทักษะประสบการณ์และประยุกต์การจัดการเรียนรู้ให้ควบคู่คุณธรรมไป พร้อม ๆ กัน ผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทางหรือให้คำปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนสามารถกำหนดวิธีการเรียนหรือเลือกการทำงานได้ด้วยตนเอง โดยที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกัน ประเมินผลงานตนเองได้อย่างสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพ ตรงกับที่ วิจารณ์ พานิช (2556, น. 54-56) ได้สรุปบทบาทของครูในศตวรรษที่ 21 ว่าครูจะต้องไม่ตั้งตนเป็นผู้รู้ แต่ไม่รู้เลยก็ไม่ใช่ที่สำคัญคือ ไม่ควร พยายามจะสอนสาระเนื้อหาให้เด็กมากเกินไป ควรฝึกให้ค้นหาด้วยตนเองเพื่อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ แล้วรู้จักการเลือกวิธีมาปรับใช้

กล่าวได้ว่า การเป็นครูผู้สอนในยุคปัจจุบันต้องรู้จักปรับทัศนคติให้ตนเองเกิดการเรียนรู้ ตลอดเวลา มีการพัฒนา (Up skill) ให้เท่าทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไป การปรับบทบาทให้เด็กได้เป็น ผู้ถ่ายทอดความรู้บ้าง ได้ฝึกอภิปราย ยอมรับฟังผู้อื่น จะทำให้เด็กเห็นถึงประโยชน์ในการศึกษาหา ความรู้มากกว่าการบรรยายในชั้นเรียนแล้วจบไป ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมออกแบบ การเรียนรู้ ร่วมวัดประเมินผลไปพร้อมกัน แต่ยังคงสาระความรู้หรือจุดประสงค์หลักในการสอนไว้ด้วย การเรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดคือการที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาครูเป็นเพียงผู้อำนวย ความสะดวกคอยส่งเสริมหรือสังเกตพฤติกรรมให้เขาได้เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม

2.2.4 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์)

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์จำเป็นต้องมีส่วนร่วมของ ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ตั้งแต่ผู้เรียน ผู้สอน ผู้ปกครอง ชุมชน ผู้เรียนต้องเรียนรู้ให้ครบถ้วนด้วย สมอง กาย ใจและเรียนรู้ด้วยตนเองต่อเนื่องตลอดชีวิต ด้วยการจัดการให้ผู้เรียนขวนขวายหาความรู้ เพิ่มความรับผิดชอบ กล้าแสดงออก และเน้นการทำงานเป็นกลุ่ม ผู้เรียนใช้กระบวนการคิดสร้างแบบ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะจึงควรเพิ่มประสบการณ์การทำงานจริงตาม สถานการณ์ให้มากยิ่งขึ้นไปตามช่วงชั้นปี ในการจัดการเรียนรู้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ พัฒนาความ ฉลาดทางสติปัญญาและอารมณ์ ให้เห็นคุณค่าของตนเองเพื่อการแสดงออกอย่างอิสระ เพิ่มการมีส่วน ร่วมในการปฏิบัติได้จริง เพิ่มโครงงานตามศักยภาพเพื่อให้ผู้เรียนมีความสุข มีเสรีภาพในการเรียนและ แสวงหาความรู้ได้ ตามความต้องการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.182)

สิริพัทธ์ เกษภูวโรจน์ (2540, น.63- 64) ได้กล่าวว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มีลักษณะดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มีดังนี้

1.1 การเรียนรู้ในทางศิลปะนอกจากการได้ลงมือปฏิบัติจริงแล้ว การนำระบบ วิธีการคิดเข้ามาผนวกร่วมกับการจัดการเรียนรู้ให้เด็กได้รู้จักวิธีการและกระบวนการที่นำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางศิลปะ การเรียนเพื่อให้เกิดความรู้จึงไม่ใช่หนทางเดียว การสอนโดย

เน้นการคิด เช่น คิดริเริ่มสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ คิดไตร่ตรอง ล้วนแต่เป็นการพัฒนาจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด

1.2. การที่ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง (Constructivism) ผ่านการคิด ใช้เหตุผล นำไปสู่ความรู้ที่เกิดขึ้นมาจากการปฏิบัติจริง

1.3 การประเมินตนเองและเพื่อนในชั้นเรียนอย่างมีเหตุผล (Self-Assessment) ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะ ประสพการณ์ การแสดงเหตุผลในการรับรู้ข้อมูลที่ถูกต้อง จนสามารถประเมินความสามารถทั้งตนเองและเพื่อนในชั้นเรียนได้

1.4 การนำปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ (Problem-based Learning) มาเป็นตัวตั้งในการค้นหาคำตอบโดยผ่านกระบวนการที่ ผู้เรียนได้ร่วมกันค้นหาวิธี จนนำไปสู่การหาคำตอบที่ถูกต้องในชั้นเรียน

1.5 การเชื่อมโยงองค์ความรู้ไปสู่ทักษะด้านอื่น (Multidisciplinary Approach) ทั้งนี้ไม่ได้จำกัดความว่าจะต้องเป็นเพียงแค่ระหว่างกลุ่มสาระเท่านั้น การได้นำทักษะที่เกิด ระหว่างการเรียนรู้ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันถือเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งผู้เรียนใช้กระบวนการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ การแสดงออก มีความรับผิดชอบ ในการทำงาน รู้จักการทำงานเป็นทีม ซึ่งผู้เรียนจะได้พัฒนาสติปัญญา อารมณ์ และเห็นคุณค่าในตนเองในการแสดงออกอย่างมีความสุขและเสรีภาพในการเรียนอย่างเต็ม ความสามารถ ซึ่งการเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นการพัฒนาทักษะกระบวนการ ทางความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการแสวงหาความรู้ โดยผ่านการทดลองและปฏิบัติ มีการเรียนรู้ การแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนสามารถประเมินการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนในชั้นเรียนได้อย่าง มีเหตุมีผล

2.2.5 วิธีการสอนนาฏศิลป์

วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติ นอกจากเนื้อหาสาระความรู้ ฉะนั้นผู้สอน วิชานาฏศิลป์จึงมีบทบาทสำคัญและมีความเชี่ยวชาญ ทางด้านทักษะการเคลื่อนไหวทางร่างกายและ องค์ความรู้ที่สืบสานทางด้านวัฒนธรรม ตามหลักวิธีการดังกล่าวนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

รจนา สุนทรานนท์ (2537, น.1) ได้ให้ความหมายว่า เทคนิควิธีการสอน นาฏศิลป์ไทย คือ วิธีการสอนนาฏศิลป์ไทยเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ หาเหตุผลแก้ปัญหา อันจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทั้งด้าน ความรู้ ความคิดมีทักษะในการแก้ปัญหาที่จะเกิดจากการสอน วิชานาฏศิลป์ไทยให้ลุล่วงตามจุดมุ่งหมาย

ทิตนา แคมมณี (2545, น.120) ได้อธิบายถึงวิธีสอนโดยการปฏิบัติว่า จัดเป็น กิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา ดนตรี ขับร้อง นาฏศิลป์และด้านศิลปะ เป็นต้น โดยใช้วิธีการฝึกฝนซ้ำ ๆ จนกระทั่งนักเรียนเกิดทักษะ ที่ ต้องการถึงขั้นที่กำหนดไว้ การฝึกปฏิบัตินี้อาจทำการฝึกในลักษณะเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่ม พร้อม ๆ กันแล้วแต่ความเหมาะสม

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2557, น.17) ได้เสนอเทคนิคการสอนนาฏศิลป์ สรุปได้ว่า ครูผู้สอนต้องมีความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อเป็นแบบอย่างให้นักเรียน ซึ่งการเรียนรู้จะเน้นให้นักเรียน รู้จักการสังเกตเลียนแบบท่าตามครูผู้สอน โดยมีครูคอยเป็นผู้ชี้แนะ สร้างความมั่นใจให้กับนักเรียน กล้าที่จะลงมือทำสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้

จุฑาพร ศรภักย์วานิช (2559, น.148) ได้สังเคราะห์แนวการสอนวิชานาฏศิลป์ไว้เป็น 5 ส่วนดังนี้ 1) ควรสอนจากง่ายไปหายาก ประกอบด้วยการตัดมือตัดแขน ภาษาท่า นาฏยศัพท์พื้นฐาน สอนแยกการรำที่ละส่วนจากมือไปเท้า แล้วค่อยปฏิบัติทุกส่วนพร้อมกันและให้ยึดหลักความแม่นยำและถูกต้องด้วย 2) การสอนตามความสามารถแต่ละบุคคล คือการสังเกตผู้เรียนเป็นรายบุคคล เลือบทเรียนและบทเพลงให้มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 3) ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ทางนาฏศิลป์ ในการสอนนั้นผู้สอนจะต้องถ่ายทอดสาธิตให้ถูกต้องตามหลักวิธี ใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ควบคู่กับการสอนไปด้วย 4) เทคนิคการสอนที่พัฒนาความสามารถของผู้เรียน เป็นการส่งเสริมกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในขณะที่เรียนไปพร้อมกันด้วยตลอดจนพัฒนาทักษะความสามารถด้านอื่น 5) การเรียนรู้นาฏศิลป์แบบบูรณาการ สามารถให้ผู้เรียนไปใช้กับวิชาอื่น ๆ โดยผนวกเข้ากับการแสดง หรือทักษะทางนาฏศิลป์

กล่าวได้ว่า วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่เน้นกระบวนการลักษณะเฉพาะที่ใช้ทักษะปฏิบัติ จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ นอกจากนี้ท่วงท่ารำได้ถูกต้องแล้วการพัฒนาทักษะในด้านลีลาความอ่อนช้อยสวยงามก็จำเป็นต้องใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน การใช้เทคนิคการสอนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเป็นวิชาที่ต้องใช้ทักษะปฏิบัติ การใช้รูปแบบวิธีการสอนที่เป็นเทคนิคเฉพาะศาสตร์ด้านนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเป็นผู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และควรเน้นการสอนที่เริ่มจากง่ายไปยากโดยเฉพาะในส่วนที่เป็นการปฏิบัตินั้นพื้นฐานของผู้เรียนมีความแตกต่างกันหากละทิ้งไปอาจก่อให้เกิดการขาดความสนใจลดลงไป และนอกจากวิธีการสอน เทคนิคการสอนแล้วการคัดเลือกเพลงให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละช่วงวัยนั้นก็เป็นสิ่งสำคัญช่วยเสริมสร้างความตั้งใจให้เด็กเกิดความสนุกสนานควบคู่ไปกับการเรียนและหลักวิธีที่ถูกต้องทางนาฏศิลป์ไทย และเพื่อให้เกิดความตระหนักถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมควรส่งเสริมให้นาฏศิลป์สามารถไปบูรณาการกับวิชาอื่น ๆ หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้น อีกทั้ง จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

การสอนวิชานาฏศิลป์ไทยให้แก่เด็กวัยรุ่นตอนต้น (รจนา สุนทรานนท์, 2554, น.139-140) กล่าวว่า พัฒนาการของเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุระหว่าง 12-15 ปี) เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่มีพัฒนาการทั้ง 4 ด้านดังนี้ ตอนต้น (รจนา สุนทรานนท์, 2554, น.139-140)

1) ด้านการพัฒนาทางร่างกาย เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่มีความเจริญเติบโตของกระดูก และกล้ามเนื้อยังไม่สมบูรณ์จึงยังดูแก่งก้างและการใช้น้ำเสียงจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง

2) ด้านการพัฒนาทางสติปัญญา เป็นวัยที่มีสติความจำที่ดี ชอบแก้ปัญหาและมีเหตุผล

3) ด้านการพัฒนาทางอารมณ์ เด็กในวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านของอารมณ์ หงุดหงิดง่ายและชอบเล่นกีฬาเป็นทีม

4) ด้านการพัฒนาทางสังคม เด็กในวัยนี้สนใจเพศตรงข้ามและชอบอยู่ในสังคมกันเป็นกลุ่ม

การสอนนาฏศิลป์ให้แก่เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุระหว่าง 12-15 ปี) ควรคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1) การฝึกทักษะรำคู่ชายหญิง เช่นชุดรำวงมาตรฐาน ลาวดวงเดือน เชิงกระหย่ง เชิงกระโป้ เชิงโปงกลาง ระเบียบโบราณคดี รองเง็ง เพลงพื้นบ้านและรำวงเนื่องจากนักเรียนในวัยนี้จะเริ่มมีความเขินอายเพศตรงข้าม ไม่กล้าแสดงออก ซึ่งการจัดกิจกรรมนาฏศิลป์จะเป็นการช่วยลดช่องว่างระหว่างเพศได้

2) การฝึกลีลาท่ารำที่เน้นความพร้อมเพรียง เช่นชุดรำโคม เชิงบังไฟ ฟ้อนเมือง ฟ้อนภูไท 3 ผ่า ซัดชาติตรี เป็นต้น การแสดงชุดดังกล่าวจะแสดงลีลาท่ารำอันเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละภูมิภาค เช่น ภาคใต้และภาคอีสาน จะมีการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วมีการส่ายสะโพก การรำโคมจะเป็นการเต้นและต่อตัวแบบโขนบ่งบอกความแข็งแกร่ง ส่วนฟ้อนทางภาคเหนือจะมีการเคลื่อนไหวที่นุ่มนวลอ่อนช้อยงดงาม

3) ฝึกทักษะการใช้อาวุธ เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีความสามารถในการจดจำได้ดี สามารถฝึกทักษะการใช้อาวุธ เนื่องจากเป็นวัยที่ชอบคบหากับกลุ่มเพศเดียวกัน ดังนั้นผู้ชายควรมีการฝึกการใช้อาวุธ เช่น วีรชัย ฟ้อนหอก รำกริช ศิลปะการต่อสู้ รำลีละ มวยโบราณ ฟ้อนหางนกยูง เป็นต้น ท่ารำการใช้อาวุธเป็นศิลปะการต่อสู้เพิ่มลีลาท่ารำด้านนาฏศิลป์ไทยให้สวยงามจะมีลีลาการก้าวหน้า การเคลื่อนไหวตามแบบตำราพิชัยสงคราม ซึ่งจะใช้การประกอบการแสดงโขน ละคร ตอนยกรบ จัดทัพ และศิลปะการต่อสู้ด้วยทวน หอกและดาบ เช่น ศิลปะการต่อสู้ด้วยทวนเรื่องอิเหนา ตอนศึกกระหมังกุหนิง ศิลปะการต่อสู้ด้วยกริช ตอนศึกจรกา เป็นต้น

4) ฝึกทักษะการรำเดี่ยวให้แก่เด็กนักเรียนเพื่อเสริมทักษะให้แก่เด็กนักเรียนจะได้นำไปใช้กับชีวิตของตนได้ สามารถไปสอบเข้าศึกษาต่าง ๆ ในโควตาความสามารถพิเศษ เช่น รำแม่บทเล็ก ระเบียบภาควิหาร ฟ้อนลาวแพน รำพลายชุมพล

5) การฝึกหัดการตีบท ในระบำอวยพรต่าง ๆ ซึ่งเป็นการตีบทตามบทร้องและชุดจินตลีลา ซึ่งในลีลาท่ารำนาฏศิลป์ไทยผสมผสานกับนาฏศิลป์ตะวันตกส่วนใหญ่จะเต้นในบทเพลงพระราชนิพนธ์ โดยให้นักเรียนคิดสร้างสรรค์ให้เข้ากับเนื้อเพลง

สรุปได้ว่า เด็กในวัยวัยรุ่นตอนต้นนี้ชอบปฏิบัติการแสดงเป็นกลุ่ม ดังนั้นรูปแบบการแสดงที่เหมาะสมคือ การรำคู่ ระเบียบเตล็ด การแสดงพื้นเมือง การใช้อาวุธ และการรำเดี่ยว ซึ่งเด็กวัยนี้มีความพร้อมที่จะจดจำรายละเอียดต่าง ๆ ฝึกปฏิบัติท่ารำได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งการจัดกิจกรรมนาฏศิลป์ยังเป็นส่วนช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์และมีความกล้าแสดงออก สามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

2.3 การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ

2.3.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะพิสัย

ทศนา แคมมณี (2562, น.243) รูปแบบการเรียนการสอนหมวดนี้ เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักวิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านนี้ ที่สำคัญ ๆ ซึ่งจะนำเสนอในที่นี้มี 3 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน
2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟ
3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์

จากการศึกษารูปแบบการเรียนรู้อัตนศึกษาที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้อัตนศึกษาของซิมพ์สันมีความสอดคล้องเหมาะสมกับการนำมาพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้อัตนศึกษาในชั้นเรียน ชุมชนเมือง ชุมชนแอ่ง จะเห็นได้ว่าตามซิมพ์สันได้พัฒนารูปแบบอย่างเป็นขั้นตอนเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ซึ่งทักษะปฏิบัตินี้จะอาศัยการปฏิบัติจนเกิดความชำนาญจนเป็นผู้ปฏิบัติสามารถกระทำตัวเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการปฏิบัติได้ด้วยตนเองตลอดจนการพัฒนาไปสู่การคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.3.2 การจัดการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์

การเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์เป็นหนึ่งในวิธีการของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ได้รับคามนิยมในการนำมาจัดการเรียนการสอนเป็นเวลานานทั้งนี้การเรียนรู้แบบร่วมมือถูกนำมาใช้เพื่อพัฒนาสิ่งรอบตัวร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็น การมีปฏิสัมพันธ์ การใช้ทักษะทางสังคม และการแข่งขันในชั้นเรียน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการนำมาพัฒนาผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาที่ต้องใช้ทักษะทางสังคมมากขึ้นการจัดการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์ได้รับการออกแบบโดย Elliot Aronson และคณะโดยวิธีการของจิ๊กซอร์นั้นนักเรียนจะได้รับมอบหมายให้มีสมาชิกในทีม 5-6 คน เพื่อทำงานสืบค้นข้อมูลด้วยกัน สมาชิกจะถูกแบ่งออกเป็น ส่วน ๆ เพื่อค้นหาข้อมูลจะถูกเรียกว่า “กลุ่มเชี่ยวชาญ” มีไว้เพื่อหาหรือเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา หลังจากนั้นลูกทีมที่ได้ออกไป หาข้อมูลจะกลับมาที่กลุ่มของตนเองเรียกว่า “กลุ่มบ้านของเรา” เพื่อผลัดกันสอนทีมของพวกเขาให้กับเพื่อนในด้านที่ตนเองได้ไปศึกษาข้อมูลมาแล้ว เพราะทางเดียวที่จะสามารถให้เข้าใจส่วนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ส่วนของตนเองนั้นคือการได้ตั้งใจฟังเพื่อนร่วมทีม ส่งผลให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะสนับสนุนและแสดงความคิดเห็นร่วมกันจนเกิดเป็นกระบวนการเรียนรู้นั้นเอง ซึ่งเทคนิคจิ๊กซอร์นั้นได้รับการพัฒนาและดัดแปลงต่อมาอีกด้วยการนำวิธีการ STAD (Student Team Learning) มารวมอยู่ด้วยเรียกวิธีการนี้ว่า Jigsaw II มีวิธีใกล้เคียงกันกับจิ๊กซอร์แต่เพิ่มเติมขั้นตอนหลังจากที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับมาที่กลุ่มบ้านแล้วนั้นจะให้ทำแบบทดสอบรายบุคคลซึ่งส่งผลให้คะแนนของทีมขึ้นอยู่กับระบบคะแนนคล้ายวิธี STAD (Slavin, 1966, p. 4)

ทิตานา แชมมณี (2562, น.266) กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจิ๊กซอร์ (Jigsaw) ว่า

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คนและเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา (home group)
2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระคนละ 1 ส่วน (เปรียบเสมือนได้ชิ้นส่วนของภาพตัดต่อคนละ 1 ชิ้น) และหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้
3. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา แยกย้ายไปพร้อมกับสมาชิกกลุ่มอื่นซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกัน ตั้งเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert group) ขึ้นมา และร่วมกันทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียด และร่วมกันอภิปรายหาคำตอบประเด็นที่ผู้สอนมอบหมายให้
4. สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับไปสู่กลุ่มบ้านของเรา แต่ละกลุ่มช่วยสอนเพื่อนในกลุ่ม ให้เข้าใจสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเช่นนี้ สมาชิกทุกคนก็จะได้เรียนรู้ภาพรวมของสาระทั้งหมด
5. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ แต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคล และนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มบ้านของเรารวมกัน (หรือหาค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบจิ๊กซอร์ เป็นการจัดกระบวนการเรียนที่ละความสามารถของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจะได้รับเนื้อหาที่เหมือนกันแต่สมาชิกในกลุ่มจะได้รับเนื้อหาที่ต่างกัน ซึ่งสมาชิกแต่ละกลุ่มจะกระจายไปเรียนรู้ร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่นที่มีเนื้อหาเดียวกันเมื่อหาข้อมูลเรียบร้อยแล้วจึงกลับมายังกลุ่มเพื่อสะท้อนการเรียนรู้ของตนเอง และประเมินผลการเรียนรู้เป็นกลุ่ม และจากงานวิจัยของ Robert E. Slavin (1980, p.18) พบว่า เทคนิคจิ๊กซอร์นั้นเป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีโครงสร้าง อันจะเห็นได้จากการที่นักเรียนที่ใช้เทคนิคจิ๊กซอร์นั้นได้รับความชื่นชมชื่นชอบจากเพื่อนในกลุ่ม เพราะการมอบหมายงานกลุ่มจัดทำขึ้นเพื่อเพิ่มความหลากหลายทางความสามารถ ซึ่งโดยสรุปแล้วจิ๊กซอร์มีผลในเชิงบวกค่อนข้างสม่ำเสมอ ผู้เรียนมีมุมมองในการมองเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งศึกษาหาข้อมูลมากกว่าเป็นการแข่งขันทำให้เกิดการยอมรับในตนเองของผู้เรียนมากขึ้นอีกด้วย

2.3.3 รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

Simpson Elizabeth J. (1965, p. 25) เป็นหนึ่งในผู้ร่วมพัฒนาการวัดระดับทางการเรียนรู้กับคณะของเบญจามิน บลูม โดยได้แบ่งระดับในด้านการใช้ทักษะปฏิบัติที่มองเห็นถึงความซับซ้อนในการแสดงพฤติกรรมออกมาที่เป็นการบ่งบอกว่านักเรียนคนนี้มีทักษะ ทักษะคือสิ่งที่แสดงออกมาด้วยความชำนาญแล้วสามารถทำได้เลยทันที เช่น ร้องเพลง ตีกีตาร์ เป็นต้น แต่ในกระบวนการที่จะทำให้ไปสู่ความเป็นทักษะปฏิบัตินั้น การเรียงลำดับเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่เริ่มจากง่ายไปยากก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ปฏิบัติเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงจึงต้องอาศัยทั้งประสบการณ์ความรู้ การรับรู้ทางความรู้สึก การเคลื่อนไหวที่เกิดจากมัดกล้ามเนื้อตลอดจนความซับซ้อนทางทักษะนั้น ซึ่งในรายวิชาที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ เช่น กลุ่มอาชีวศึกษา พลศึกษา ดนตรี นาฏศิลป์ ต่างต้องใช้

ความสามารถเฉพาะทางทั้งสิ้น ชิมพ์ชั้นจึงพัฒนากรอบในการจัดกลุ่มพฤติกรรมของผู้เรียนออกไว้ทั้งหมด 7 ชั้น

กระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชั้น

ทิสนา แคมมณี (2562, น.244-245) ได้กล่าวถึงกระบวนการสอนของชิมพ์ชั้นว่า การเรียนรู้ที่ดีควรเกิดจากระบวนการที่เป็นขั้นตอนรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชั้นมีการจัดวางวิธีการสำหรับการฝึกทักษะไว้อย่างเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ชั้นการรับรู้ (perception) เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะกระทำด้วยการสังเกตอย่างตั้งใจ
2. ชั้นเตรียมความพร้อม (set) เป็นชั้นให้ผู้เรียนเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือเตรียมแสดง ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์
3. ชั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (guided response) เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้กระทำตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้เรียนได้รับรู้ ซึ่งอาจจะเป็นการให้ผู้เรียนเลียนแบบ หรืออาจจะเป็นการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก จนกระทั่งสามารถปฏิบัติเองได้อย่างถูกต้อง
4. ชั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (mechanism) เป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการแสดงและประสบผลสำเร็จในการกระทำต่าง ๆ
5. ชั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ (complex overt response) เป็นชั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ สามารถปฏิบัติได้เองด้วยความมั่นใจ
6. ชั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ (adaptation) เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะการปฏิบัติของตนเองให้ดีขึ้นและประยุกต์ใช้ในสิ่งที่ตนเองได้รับการพัฒนาจากสถานการณ์ต่าง ๆ
7. ชั้นการคิดริเริ่ม (origination) เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างชำนาญและสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดความคิดสร้างสรรค์หรือปรับการเรียนรู้ให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการได้

สรุปได้ว่า การเรียนรู้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชั้น เป็นการช่วยให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวทางร่างกายในการปฏิบัติอย่างถูกต้องและเกิดความชำนาญ ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้ผ่านการสังเกตในการทำงาน ผู้เรียนจะเกิดความพร้อมและตอบสนองในการเรียนรู้ โดยผ่านการเลียนแบบ การกระทำจนสามารถทำได้อย่างถูกต้อง เมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนและปฏิบัติจนเกิดความมั่นใจและความชำนาญจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งยังช่วยพัฒนาความคิดอย่างสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย

2.3.4 การสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชั้น

การจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชั้น ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการสอน โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือด้านความรู้ และด้านทักษะปฏิบัติ

ตัวอย่าง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านความรู้ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ผู้สอนแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเรียน เรื่อง การแสดงพื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม ผู้สอนแบ่งนักเรียนออกเป็น 8 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน ซึ่งเรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) แล้วให้แต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลขสาระเพลงฟ้อนเงี้ยว ตามประเด็น ดังนี้ คือ 1. ประวัติความเป็นมา 2. ลักษณะรูปแบบการแสดง 3. เนื้อร้องและความหมายของเพลง 4. ทำนองเพลงและดนตรี 5. การแต่งกาย 6. โอกาสที่แสดง 7. การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) 8. ท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยว

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม ผู้สอนอธิบายเนื้อหาสาระและเปิดวิดีโอการแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยวโดยให้นักเรียนวิเคราะห์และอภิปรายข้อมูลร่วมกันในกลุ่ม ให้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มไปจัดกลุ่มใหม่ตามหมายเลขที่ จับฉลากได้ เรียกกลุ่มใหม่นี้ว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert group) แล้วร่วมกันวิเคราะห์สาระตามหมายเลขของแต่ละกลุ่ม สืบค้นข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยีครูให้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเรา และถ่ายทอดความรู้ให้กลับเพื่อนในกลุ่มบ้านของเรา ครูให้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ผู้เรียนช่วยกันตรวจสอบความรู้และร่วมกันสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้กับผู้สอน โดยเรียบเรียงองค์ความรู้แล้วนำมาเสนอรายงานที่ละกลุ่ม จนครบทุกกลุ่ม

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม ผู้สอนตั้งคำถามเกี่ยวกับท่ารำในเพลงฟ้อนเงี้ยว เช่น ผู้เรียนสามารถนำท่ารำไปใช้ในการแสดงใดได้บ้าง ผู้เรียนทุกคนช่วยกันคิดและเสนอความคิดเห็น

กล่าวได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันในด้านความรู้ ผู้วิจัยได้มีขั้นตอนของซิมพ์สันทั้งหมด 7 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นการรับรู้ 2) ขั้นเตรียมความพร้อม 3) ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม 4) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง 5) ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ 6) ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ใช้ และ 7) ขั้นการคิดริเริ่ม มาผสมผสานกับเทคนิคจิ๊กซอร์ซึ่งมีการจัดกลุ่มบ้านของเรา (Home group) และ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert group) เพื่อศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้สอนได้กำหนดให้ การจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบผสมผสานตามข้างต้น ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์การใช้ทักษะทางสังคม การทำงานของผู้เรียนแบบเป็นทีม ผู้เรียนสามารถกระทำเองได้อย่างมั่นใจ จะเห็นได้ว่า การนำเอาการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ร่วมกัน ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ปฏิสัมพันธ์ ร่วมกัน และเกิดความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน ตัวอย่าง ด้านทักษะปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

ตัวอย่าง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะปฏิบัติมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ผู้สอนแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเรียน เรื่อง ฝึกปฏิบัติร้องเพลงพ็อนเงี้ยว

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม ผู้สอนแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน 4 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน 2 กลุ่ม ซึ่งเรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) แล้วให้แต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลข ท่อนเพลงพ็อนเงี้ยวที่มี 3 ท่อนเพลง ประกอบไปด้วย 1. พระพุทธ 2. พระธรรม 3. พระสงฆ์ โดย กำหนดให้หมายเลขที่ 1-2 ฝึกร้องท่อนเพลงที่ 1 หมายเลขที่ 3-4 ฝึกร้องท่อนเพลงที่ 2 โดยและ หมายเลขที่ 4-5 ฝึกร้องท่อนเพลงที่ 3 ซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือฝึกปฏิบัติร้องเพลงพ็อนเงี้ยวด้วย ตนเอง

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม ผู้สอนสาธิตการร้องและเปิดเพลงพ็อนเงี้ยวโดยฝึกร้องร่วมกันในกลุ่ม ครูใช้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มไปจับกลุ่มใหม่ตามหมายเลขที่ จับฉลากได้ เรียกกลุ่มใหม่นี้ว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert group) แล้วร่วมกันฝึกปฏิบัติร้องตามหมายเลขของแต่ละกลุ่ม สืบค้นข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยี ครูใช้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเรา และ ถ่ายทอดความรู้ให้กลับเพื่อนในกลุ่มบ้านของเรา ครูใช้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ผู้เรียนช่วยกันตรวจสอบวิธีการร้องเพลงพ็อนเงี้ยวร่วมกันสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้กับผู้สอน โดยเรียบเรียงองค์ความรู้แล้วนำมาทดสอบการร้องที่แต่ละกลุ่ม จนครบทุกกลุ่ม

กล่าวได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันในด้านทักษะปฏิบัติ ผู้วิจัยได้มีการนำขั้นตอนของซิมพ์สันทั้งหมด 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นการรับรู้ 2) ขั้นเตรียมความพร้อม 3) ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม 4) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง 5) ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ และ 6) ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ใช้ มาผสมผสานกับเทคนิคจิ๊กซอร์ซึ่งมีการจัดกลุ่มบ้านของเรา (Home group) และ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert group) เพื่อทำการฝึกปฏิบัติร้องเพลงพ็อนเงี้ยวที่ผู้สอนได้กำหนดให้ การจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบผสมผสานตามข้างต้น ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ การใช้ทักษะทางสังคม การทำงานของผู้เรียนแบบเป็นทีม ผู้เรียนสามารถกระทำเองได้อย่างมั่นใจ จะเห็นได้ว่าการนำเอาการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันและเกิดความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สามารถวัดประเมินผลอย่างครอบคลุม ทั้งทางด้านความรู้ ด้านทักษะปฏิบัติที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนรู้ สามารถพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่ดีขึ้น ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ทิตินา แคมณี (2555, น.10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงการเข้าถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคลมีการพัฒนาขึ้นจากเดิม อาจพิจารณาได้จากคะแนนสอบที่ครูเป็นผู้กำหนดหรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้

ประทีนรัตน์ นิยมสิน (2554, น.18-19) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง การวัดประเมินผลความรู้ความเข้าใจในกระบวนการเรียนรวมทั้งทักษะกระบวนการต่างๆ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการให้เหตุผล ทักษะการคิดคำนวณ การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้และปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลียานา ประทีปวัฒนพันธ์ (2555, น. 44) กล่าวว่า ความสามารถในการปฏิบัติที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาหรือข้อมูลความรู้ที่กำหนดไว้และบ่งบอกถึงสมรรถภาพทางสติปัญญาที่สามารถตรวจสอบได้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นวรรตน์ ศึกษากิจ (2561, น.7) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้นได้สำเร็จ โดยสามารถวัดผลได้ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ที่แสดงออกในรูปแบบของเกรดเฉลี่ย

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้นอกจากครูและนักเรียนที่มีส่วนสำคัญแล้ว การวัดประเมินผลยังเป็นอีกตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงประสิทธิภาพของการเรียนการสอนผลที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนรู้จึงเรียกว่าผลสัมฤทธิ์ กล่าวคือ เป็นผลสำเร็จที่ผู้เรียนได้ผ่านมวลประสบการณ์จากการจัดการเรียนรู้ตามที่ครูผู้สอนได้ตั้งเป้าหมายไว้ จนผู้เรียนสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ ซึ่งได้จากการวัดด้านความรู้ ทักษะ และจิตพิสัย

2.4.2 การวัดและประเมินผล

2.4.2.1 การวัดและทักษะของการวัด

สุวิมล ว่องวานิช ได้ศึกษา (สุวิมล ว่องวานิช, 2557 ; อ้างถึงใน ประวีณา เอี่ยมยี่สุน, 2564, น. 22-23) กล่าวว่า การวัดทักษะเป็นการวัดที่ใช้สถานการณ์เพื่อทดสอบการปฏิบัติงานของบุคคล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทของการวัด เช่น การปฏิบัติงานเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม ทั้งนี้ ผู้ถูกวัดจะได้รับมอบหมายให้ทำงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง โดยปกติแล้วการปฏิบัติงานจะเกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาในงานที่ต้องทำ ซึ่งจุดมุ่งหมายสุดท้าย คือ ได้ผลงาน การวัดภาคปฏิบัติจึงเป็นการวัดกระบวนการปฏิบัติงาน และการวัดคุณภาพของงานที่ได้จากการปฏิบัติ ในการวัดภาคปฏิบัตินั้น ถ้างานที่มอบหมายให้ทำนั้นเป็นงานกลุ่ม ผู้เรียนจะได้รับการประเมินผลตามกลุ่มทำงาน แต่ถ้างานนั้นสามารถแยกทำเป็นกันได้ ผู้เรียนควรได้รับการประเมินเป็นรายบุคคล ตัวอย่างของทักษะที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ เช่น ทักษะทางภาษา ทักษะทางศิลปะ ทักษะทางดนตรี ทักษะทางนาฏศิลป์ ทักษะการออกแบบสิ่งประดิษฐ์ งานฝีมือ ทักษะการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ทักษะทางกีฬา

ภูมิชนะ เกิดพงษ์ (2551) กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง กระบวนการเพื่อให้ได้มาซึ่งตัวเลขหรือสัญลักษณ์ ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือคุณภาพของสิ่งที่วัด โดยใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพหารายละเอียดสิ่งที่วัดว่ามีจำนวนหรือปริมาณเท่าใด เช่น การวัดส่วนสูงของเด็กเป็นการแปลงคุณลักษณะด้านความสูงออกมาเป็นตัวเลขว่าสูงกี่เซนติเมตรหรือนักเรียนสอบวิชาคณิตศาสตร์ได้ 20 คะแนน ก็เป็นการแปลงคุณภาพด้านความสามารถในวิชาคณิตศาสตร์ออกมาเป็นตัวเลข โดยใช้แบบทดสอบ เป็นต้น

ชนันธร หิรัญเชาว์ ได้ศึกษา (ชนันธร หิรัญเชาว์, 2562 ; อ้างถึงใน ประวีณา เอี่ยมยี่สุน, 2564, น. 23) กล่าวว่า ทักษะนาฏศิลป์ คือ การแสดงออกท่าทางทุกส่วนของร่างกายเพื่อเป็นการเลียนแบบธรรมชาติ เป็นการสื่อสาร โดยใช้กิริยา อาการ และความรู้สึกต่างๆ เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันทั้งผู้แสดงและผู้ชม

ตารางที่ 2.1 ตารางเปรียบเทียบข้อดีข้อจำกัดการวัดผลแบบดั้งเดิมและการวัดผลตามสภาพจริง

ข้อ	การวัดผลแบบเดิม	การวัดผลตามสภาพจริง
1	มีข้อจำกัดในการวัด	มีวิธีการวัดที่หลากหลายรอบด้าน หลายวิธี เช่น สังเกต สัมภาษณ์ สอบปากเปล่า การมอบหมายงาน เป็นต้น
2	มีการวัดโดยแยกทักษะ	สามารถวัดโดยการเน้นบูรณาการทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน
3	วัดเมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้ เช่น สอบกลางภาค สอบปลายภาค	มีการวัดหลายครั้งต่อเนื่อง วัดระหว่างเรียน เพื่อดูความก้าวหน้าของผู้เรียน
4	วัดแบบอิงกลุ่ม	มีการวัดแบบอิงเกณฑ์ วัดกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย รายบุคคล
5	วัดจากเครื่องมือข้อสอบครูสร้างขึ้น	ใช้เครื่องมือที่หลากหลายทั้งจากผู้สอนสร้างขึ้น จากนักเรียน และจากแบบทดสอบอื่น ๆ ที่มีหน่วยงานที่ได้รับการยอมรับสร้างขึ้น
6	ครูเป็นผู้ประเมินผล	ประเมินผลทั้งจากครู ตนเอง เพื่อน หรือส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้
7	วัดพฤติกรรมพื้นฐาน	เน้นการวัดพฤติกรรมที่มีความซับซ้อน หรือวิธีการคิดที่สามารถนำความรู้ไปใช้

สรุปได้ว่า การวัดเป็นการวัดทักษะของตัวบุคคลนั้น ในเรื่องต่างๆที่ต้องการวัดผล เช่น ทักษะทางด้านการปฏิบัติ ทักษะทางด้านการเรียน โดยขึ้นอยู่กับลักษณะการวัด เช่น หากปฏิบัติเป็นกลุ่ม ก็จะใช้การวัดแบบกลุ่ม หากปฏิบัติเป็นรายบุคคล ก็จะใช้การวัดแบบรายบุคคล

กระบวนการวัดทักษะปฏิบัติ ต้องมีการจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติจริง ผู้สอนต้องให้การสังเกตพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียนในระหว่างการปฏิบัติงาน ดังนั้น การวัดทักษะการปฏิบัติส่วนหนึ่งจึงขึ้นอยู่กับเตรียมการเรื่องสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน กระบวนการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติมีขั้นตอนที่สำคัญดังนี้ (สุวิมล ว่องวาณิช, 2557 ; อ้างถึงใน ประวีณา เอี่ยมยี่สุน, 2564, น. 23)

1) การกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติในขั้นนี้ผู้สอนต้องศึกษาจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่ามุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด ต้องการให้บรรลุผลในเรื่องใด แล้วกำหนดงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรรายวิชานั้น การใช้ข้อมูลที่ได้จากการวัดภาคปฏิบัติและการประเมินผลเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเรียน การสอน ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทั้งนี้ เพราะกระบวนการเรียนการสอนเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ผู้สอนจึงต้องทำการสอน อธิบายและประเมินผลว่าผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่ต้องการหรือไม่ การวัดภาคปฏิบัติที่เป็นระบบจึงจำเป็นต้องวางแผนกับงานที่จะให้ผู้เรียนทำ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพสำหรับการปฏิบัติงานที่ผู้เรียนทำ จะปรากฏอยู่ในตัวชี้วัด วัดดูประสงค์เชิงพฤติกรรม พฤติกรรมและสถานการณ์ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติงานจริง ในวัดดูประสงค์ จึงต้องระบุลักษณะงานที่ให้ ผู้เรียนปฏิบัติ และสภาพการณ์ที่ผู้สอนต้องเตรียมเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำงานนั้น ๆ

ตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทำซ้ำได้อย่างถูกต้อง เมื่อครูกำหนดชื่อเพลงใส่กระดาษ แล้วให้นักเรียนจับสลากเพลงแล้วมาตามมาตรฐาน

พฤติกรรม	ปฏิบัติทำซ้ำ แล้วมาตามมาตรฐาน
สถานการณ์ที่ครูต้องเตรียม	เตรียมชื่อเพลงในกระดาษ
สถานที่	ในห้องเรียนนาฏศิลป์

2) การกำหนดสถานการณ์หรือเงื่อนไขที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ผู้สอนต้องกำหนดสภาพการณ์หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานแก่ผู้เรียนให้ชัดเจนว่าจะให้มีลักษณะเช่นใด การวัดทักษะอาจเกิดขึ้นในสภาพการณ์จริงในสถานการณ์ที่มีการจำลองให้คล้ายคลึงกับสภาพการณ์จริง ในสถานการณ์ที่ผู้สอนควบคุมเงื่อนไขต่างๆ ในการทำงานเพื่อการทดสอบกระบวนการปฏิบัติงานในครั้งนั้นๆ หรือไม่ให้มีการปฏิบัติงานแต่วัดโดยการทดสอบด้วยข้อสอบการวัดการปฏิบัติที่จะให้ได้ผลดี ผู้สอนควรพยายามให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ปฏิบัติงานในสถานที่จริง การวัดในสภาพการณ์จริงให้ผลการวัดที่น่าเชื่อถือสูง รองลงมา คือ การวัดในสภาพการณ์จำลอง การวัดในห้องเรียน โดยการทดสอบด้วยข้อสอบข้อเขียนถือเป็นการวัดที่มีระดับความถูกต้องต่ำสุด อย่างไรก็ตาม การวัดในสภาพการณ์จริงก็อาจเกิดปัญหาได้ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพการณ์จริงนั้นอยู่นอกอำนาจการควบคุมของผู้ทำการวัด

3) การกำหนดคุณลักษณะที่วัดทักษะ โดยเน้นให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานนั้นให้ความสำคัญกับการวัด กระบวนการหรือผลงาน หรือทั้งสองส่วนและจะผ่านตัวบ่งชี้อะไรบ้าง เนื่องจากการวัดภาคปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการให้ผู้เรียนปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายก่อนการตัดสินใจเลือกวิธีการและเครื่องมือที่ใช้วัด ผู้วัดต้องวิเคราะห์คุณลักษณะที่ใช้วัดพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียน ขั้นตอนนี้ นับว่ามีความสำคัญมากในกระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติเนื่องจากจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัดทักษะ การวัดทักษะจะมีคุณภาพมากขึ้นน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความ

ครอบคลุมของคุณลักษณะที่กำหนดขั้นตอนการกำหนดคุณลักษณะที่ใช้วัดทักษะปรากฏในเนื้อหาตอนต่อไป

4) การกำหนดวิธีการวัดภาคปฏิบัติวิธีการที่ใช้วัดภาคปฏิบัติ มีหลายประเภท เช่น การวัดโดยการให้เขียนตอบ การวัดโดยสร้างสถานการณ์จำลอง การวัดโดยให้ปฏิบัติจริง

4.1 วัดโดยการให้เขียนตอบ การวัดแบบนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของงานที่ให้ทำ เช่น การคัดไทย การวาดภาพ การสร้างข้อสอบ นอกจากนี้ ยังมีงานบางประเภทที่ต้องทำการวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติด้วยการสอบข้อเขียน ก่อนที่จะให้ผู้เรียนไปปฏิบัติจริง เพื่อตรวจสอบทักษะความสามารถในงานที่ทำ โดยเฉพาะงานที่ทำแล้วมีความเสี่ยงอันตรายสูง เช่น การกระโดดร่ม การดำน้ำ

4.2 การวัดโดยการสร้างสถานการณ์จำลอง การกำหนดสภาพการณ์ที่จะวัดขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่จะวัด ผู้วัดอาจทำได้โดยการจัดเตรียมสถานการณ์จำลองที่มีความคล้ายคลึงกับสภาพการณ์ที่เป็นจริง เช่น สนามฝึกหัดขับรถ โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติให้ดู หรืออาจให้ผู้เรียนทำการปฏิบัติในสถานการณ์ของการทำงานที่เป็นจริง เช่น ในสำนักงาน การเลียนแบบโดยสร้างสถานการณ์จำลองสามารถทำได้หลายระดับ โดยมีระดับของความเป็นจริงต่างกัน

4.3 การวัดโดยให้ปฏิบัติงานจริง การวัดตัวอย่างของงานที่ได้ จากการปฏิบัติจริงสำหรับการวัดส่วนที่เป็นผลงานนั้น ส่วนใหญ่จะไม่วัดในสถานการณ์ที่มีการสอบ แต่มักจะพิจารณาจากชิ้นส่วนของงานที่ผู้เรียนส่งจะอยู่ในรูปของการเขียนตอบแต่ก็ไม่จำเป็นต้องส่งไป เช่น การให้ผู้เรียนส่งรายงานผลการทดลองตัวอย่างแบบคัดลายมือ บทประพันธ์ที่ให้แต่ง การให้อ่านทำนองเสนาะ

5) การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัด ผู้วัด ช่วงเวลาที่วัด หลังจากให้ผู้สอนเลือกวิธีการที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติแล้ว ต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ใช้วัดภาคปฏิบัติ นั่นคือ จะใช้วิธีการให้ ผู้เรียนเขียนตอบในสิ่งที่ปฏิบัติ หรือจะให้ ผู้เรียนสอบปฏิบัติภายในช่วงเวลาที่กำหนดขึ้นเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือว่าจะวัดพฤติกรรมการปฏิบัติที่มีการเก็บข้อมูลเป็นช่วงที่ต่อเนื่อง การวัดภาคปฏิบัติที่ดีควรใช้วิธีการที่ผู้สอนมีโอกาสสังเกตการณ์ปฏิบัติงานของผู้เรียนเป็นเวลานาน ได้เห็นการปฏิบัติงานที่แท้จริง เห็นพัฒนาการของผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้สอนยังต้องเตรียมหาเครื่องมือที่มีความเหมาะสมเพื่อใช้ในการวัดภาคปฏิบัติซึ่งมีหลายประเภท เช่น แบบทดสอบ แบบสังเกต แบบตรวจสอบรายการ แบบสัมภาษณ์ แบบประเมินพฤติกรรม แบบบันทึกพฤติกรรม

6) การกำหนดวิธีการประเมินผลและรายงานผลการวัด กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติจะยังไม่สิ้นสุดจนกว่าจะมีการประเมินผลและรายงานผลความสามารถในการทำงานของผู้เรียน วิธีการประเมินผลการวัดทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้มีหลายแบบ คือ การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ การประเมินผลแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียนเนื่องจากพฤติกรรมที่แสดงถึงการปฏิบัติไม่ได้ปรากฏให้เห็นอย่างคงทนถาวรตลอดไป ผู้วัดจึงต้องเตรียมเกณฑ์การวัดประเมินผลล่วงหน้า การวัดภาคปฏิบัติคล้ายๆ กับการตรวจข้อสอบอันทันทีคือ มีความเป็นปรนัยน้อย ข้อมูลที่ได้จากการวัดภาคปฏิบัติต้องนำมาประเมินโดยการตัดสินคุณภาพของการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า ทักษะในการวัดนั้น มีหลากหลายวิธีการวัด โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยของผู้สอนในขณะนั้น ว่าต้องการวัดทักษะของผู้เรียนในเรื่องอะไร เพื่อที่จะได้ใช้วิธีในการวัดทักษะที่เหมาะสมกับรายวิชาของผู้เรียนนั้นด้วย เช่น วิธีการวัดภาคปฏิบัติ โดยการให้เขียนตอบ การวัดโดยสร้างสถานการณ์จำลอง การวัดโดยให้ปฏิบัติจริง เป็นต้น

2.4.2.2 การวัดและการประเมินผล

การวัดประเมินผลเป็นวิธีการเข้าถึงความจริงในรูปแบบหนึ่งที่ใช้เป็นข้อถกเถียงในการหาความจริงว่าความจริงแล้วนั้นเป็นอย่างไร ซึ่งนักปรัชญาในอดีตต่างได้คิดค้นวิธีเพื่อค้นหาความจริงในหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป นักการศึกษาสมัยใหม่จึงมุ่งเน้นไปที่ วิธีการคิด (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2562, น.12) ได้ให้มุมมองในเชิงปรัชญาว่า เราจะประเมินไปทำไม และ เราควรทำการประเมินอย่างไร ซึ่งเราไม่สามารถกำหนดได้ว่าเกณฑ์การประเมินแบบไหนที่ดีที่สุดที่สามารถนำไปตัดสินความรู้พฤติกรรมที่แสดงออกมาแต่ทั้งนี้ ก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความเชื่อ ของบุคคลว่าจะสร้างการประเมินแบบไหนอันควรมีกรอบแนวคิดในการจัดทำเพื่อความสมเหตุสมผลและเป็นแนวทางที่สามารถยอมรับได้ จากการปรับเปลี่ยนของยุคสมัยความเจริญก้าวหน้าทางการศึกษาพัฒนามากขึ้น ผู้คนเข้าถึงการศึกษาได้จากหลากหลายวิธี อีกทั้งกระบวนการเรียนการสอนที่เปลี่ยนจากครูเป็นศูนย์กลางมาเป็นการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนรู้นั้นการวัดและการประเมินผลจำเป็นต้องพัฒนาให้สอดคล้องมากขึ้น โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้นั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ 1) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2) การจัดการเรียนรู้ และ 3) การวัดประเมินผล

ศศิธร บัวทอง (2560, น.5) กล่าวว่า การประเมินนั้นเป็นศาสตร์ที่ใช้ตัดสินผลทั้งนี้ต้องดูความเป็นไปของบริบททางสังคมที่หลากหลายมากขึ้นเพื่อไม่เป็นการตัดสินความรู้ความสามารถของบุคคลจนเกินไป

กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (2563) กล่าวว่า การประเมินผล หมายถึง การประเมิน (assessment) แผนงาน การดำเนินงาน และผลลัพธ์ อย่างเป็นระบบและตามวัตถุประสงค์ของแผนงานหรือโครงการที่กำลังดำเนินงานอยู่หรือเสร็จสมบูรณ์แล้ว โดยวัตถุประสงค์ของการประเมิน คือ เพื่อพิจารณาถึงความสอดคล้องและการบรรลุวัตถุประสงค์ ประสิทธิภาพของการพัฒนาประสิทธิผล ผลกระทบและความยั่งยืน

ภูมิชนะ เกิดพงษ์ (2551) กล่าวว่า การประเมินผล หมายถึงกระบวนการที่กระทำต่อจากการวัดผล แล้ววินิจฉัยตัดสิน ลงสรุปคุณค่าที่ได้จากการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์ และมีคุณธรรม เพื่อพิจารณาตัดสินใจว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว เก่งหรืออ่อน ได้หรือตก เป็นต้น การวัดผลและการประเมินผลมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ การวัดผลจะทำให้ได้ตัวเลข ปริมาณ หรือรายละเอียดของคุณลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคล จากนั้นจะนำเอาผลการวัดนี้ไปพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อตัดสิน หรือลงสรุปเกี่ยวกับสิ่งนั้น ซึ่งเรียกว่าการประเมินผล

อุไร ชีรัมย์ (2563, น. 197) กล่าวว่า กระบวนการประเมินเพื่อการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องทำหน้าทีในการส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียน โดยผู้สอนจะใช้ทุกช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระหว่างดำเนินการไปพร้อมกับกิจกรรมการประเมินด้วยเทคนิควิธีต่าง ๆ ในการประเมิน (การสังเกตการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน การพูดคุย การตรวจการปฏิบัติงานและอื่น ๆ) ที่จะทำให้ผู้สอนได้เห็นภาพที่สมบูรณ์ว่าผู้เรียนเรียนรู้อย่างไร ผู้สอนจะวิเคราะห์และตีความหมายจากพฤติกรรมการเรียนรู้และผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนเพื่อให้ได้สารสนเทศต่าง ๆ ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในระหว่างการจัดการเรียนรู้และสารสนเทศเหล่านั้นช่วยให้ผู้สอนนำมาใช้เพื่อกำกับติดตามและปรับปรุงการสอนของตน เช่นเดียวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) กับผู้เรียนโดยบทบาทของผู้เรียนจะเป็นผู้ให้สารสนเทศต่าง ๆ ในการเรียนรู้ของตนเองอย่างเปิดเผย ผู้เรียนจะไม่มีบทบาทเพียงแต่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้เท่านั้นแต่ยังมีส่วนในการสะท้อนผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่มต่อผู้สอนและต่อชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังใช้สารสนเทศที่ได้จากการประเมินเพื่อกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ของตนเองและนำมาพิจารณาเพื่อการตัดสินใจในการปรับปรุง การเรียนรู้ด้วยตัวของผู้เรียนเองโดยแสดงออกจากคุณภาพของงานที่ผู้เรียนได้แสดงออก

Chaiso ได้ศึกษา (Chaiso, 2017 ; อ้างถึงใน อุไร ชีรัมย์, 2563, น. 197) กล่าวว่า การประเมินในลักษณะนี้นิยามว่า “กิจกรรมที่ดำเนินการด้วยการวางแผน ร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้และนำมาใช้โดยผู้สอนและผู้เรียนโดยดำเนินการรวบรวมสารสนเทศในการเรียนรู้ต่าง ๆ ของผู้เรียนโดยเฉพาะในระหว่างเรียน แล้วนำมาวิเคราะห์ และตีความหมายสารสนเทศที่ได้รับเพื่อให้ได้ข้อสรุปถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีจุดแข็ง จุดอ่อนอย่างไร และทำการตัดสินใจสำหรับผู้สอนในการปรับปรุง การจัดการเรียนรู้ของตนเอง ในขณะที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ว่าจะปรับปรุงการเรียนรู้ของตนเองอย่างไรให้ดีขึ้น”

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548, น.268 - 269) หลักการการประเมินผลตามสภาพจริง มีหลักการดังนี้

- 1) ประเมินพฤติกรรมที่ซับซ้อนเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ทักษะและลักษณะนิสัย
- 2) ไม่เน้นการใช้แบบทดสอบวัดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง
- 3) วัดด้วยวิธีการที่หลากหลาย
- 4) ใช้กระบวนการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนสะท้อนผ่านผลผลิตของงาน
- 5) ผู้เรียนสะท้อนความรู้สึกรู้สึกนึกคิดต่อชีวิตจริง
- 6) เป็นกระบวนการเรียนรู้
- 7) หลักฐานการสอบและการประเมินผลต้องไปด้วยกัน
- 8) เน้นปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้ที่เกี่ยวข้อง
- 9) เป็นกระบวนการพัฒนาที่ต่อเนื่องจนเป็นนิสัย
- 10) เป็นการสืบค้นความรู้มาสะท้อนความสามารถที่แท้จริง
- 11) มีเกณฑ์มาตรฐานล่วงหน้าให้ทราบ
- 12) มีโอกาสในการนำเสนอผลงาน
- 13) มีโอกาสแสดงความคิดเห็นขั้นสูง

- 14) ใช้ข้อมูลหลากหลาย
- 15) บูรณาการวิชาต่าง ๆ อย่างกลมกลืน
- 16) ให้โอกาสสะท้อนความรู้สึกของตนเองออกมา

ผู้วิจัยสรุปประเด็นไว้เป็น 3 ด้านดังนี้ 1) ด้านการประเมินนั้นมาจากกิจกรรมหรือสถานการณ์จริงซึ่งผลงานขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพและมาจากการเน้นความคิดทางปัญญา 2) ด้านบทบาทของนักเรียนสามารถร่วมกันวิเคราะห์ ถามตอบในชิ้นงานของเพื่อนได้ทำงานร่วมกันกับครูและเพื่อนในชั้นเรียน 3) ด้านการให้คะแนน เกณฑ์การให้คะแนนถูกพัฒนาขึ้นโดยนักเรียนจะมาจากแฟ้มสะสมงานหรือประสบการณ์ที่แสดงออกจากกระบวนการเรียนรู้

สรุปได้ว่า เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลเกิดคุณภาพแก่ผู้เรียน ผู้สอนต้องประเมินทั้งก่อนเรียนเพื่อประเมินความรู้พื้นฐานและความพร้อมของผู้เรียนก่อนการสอน เมื่อเข้าสู่กระบวนการสอนแล้ว ต้องมีการประเมินตามจุดประสงค์การเรียนรู้การประเมินผลระหว่างภาคเรียน การประเมินจุดประสงค์การเรียนรู้หลังการสอบระหว่างภาคเรียน การประเมินจิตพิสัย และการประเมินผลตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ปลายภาคเรียนอีกด้วยและเน้นการประเมินตามสภาพจริงของผู้เรียน

2.4.2.3 รูปแบบของการประเมินผล

การประเมินการเรียนรู้ (Learning assessment) เป็นกระบวนการในการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ เกี่ยวกับผู้เรียนเพื่อผู้สอนใช้พัฒนาผู้เรียนตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของหลักสูตร การประเมินสามารถดำเนินการได้จากการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด เพื่อให้ผู้สอนรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลการปฏิบัติของผู้เรียน และนำมาตีความหมายแล้วทำการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถที่ผู้เรียนที่แสดงออกมาทั้งในส่วนของ การปรับปรุง การเรียนรู้ของผู้เรียนในระหว่างเรียน (Formative assessment) และการตัดสินใจเกี่ยวกับระดับผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (Summative assessment) เพื่อให้ระดับผลการเรียนเมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (อุไร ชิริมย์, 2563, น. 195)

การประเมินการเรียนรู้ที่มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้น ในระหว่างที่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังไม่สิ้นสุดลงด้วยวัตถุประสงค์สำคัญของการประเมินผู้เรียนจึงเป็นการประเมินเพื่อการเรียนรู้ (Assessment for learning) ซึ่งกระบวนการประเมินผู้เรียนที่ให้ความหมายที่กว้างขวางนั้น ไม่ใช่เพียงประเมินผู้เรียนว่ามีผลการเรียนรู้ในระดับใด เรียนรู้ไปตามหลักสูตรหรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้นอย่างไร แต่การประเมินเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้สอนและผู้เรียนแต่ละคน หรือระหว่างผู้เรียนด้วยกันซึ่งได้มาร่วมกันแบ่งปันมุมมองของการเรียนรู้ การประเมินเพื่อการเรียนรู้จึงเป็นการรวบรวมข้อมูลที่มีการวางแผนและการคิดอย่างรอบคอบเพื่อให้ได้สารสนเทศจากผู้เรียนอย่างสมบูรณ์เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งด้านความรู้ ทักษะและความสามารถของผู้เรียน รวมทั้งจุดแข็งและจุดอ่อนในการเรียนรู้ ตลอดจนการมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ กระบวนการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนจะต้องเป็นส่วนหนึ่งที่กลมกลืนและเป็นไปอย่างตามธรรมชาติของกระบวนการจัดการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งแบ่งรูปแบบของการประเมินผล ดังนี้

1) การประเมินแบบเดิม (Traditional Assessment)

การประเมินผลแบบเดิมมุ่งเน้นการประเมินความรู้ในเนื้อหาของบทเรียน โดยผ่านเครื่องมือวัดที่ครูผู้สอนได้จัดทำขึ้นเองเป็นผลมาจากในอดีต การพัฒนาการด้านประเมินยังมุ่งเน้นการหาเหตุผล เพื่ออธิบายตามกรอบแนวคิดปรัชญาในช่วงนั้น วิธีการวัดยังเน้นการใช้ข้อสอบวัดผล เฉพาะเมื่อสิ้นสุดการเรียนแล้ว เช่น มีการสอบกลางภาคและปลายภาค เป็นต้น อีกทั้งยังเน้นการประเมินแบบอิงกลุ่มที่เน้นการประเมินกับกลุ่มคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีการประเมินแบบย่อย เนื่องจากต้องการกระชับเวลาในการจัดการเรียนรู้ กล่าวได้ว่าการประเมินแบบเดิมมาจากการใช้หลักสูตรที่ยังเน้นครูเป็นศูนย์กลาง เน้นเนื้อหาสาระเป็นสำคัญ และมีข้อจำกัดด้านการวัดประเมินที่ไม่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบที่ใช้เกิดการคาดเดาได้ง่ายกว่าแต่ในลักษณะของจุดเด่นเป็นการประเมินที่รวดเร็ว และง่ายสำหรับการประเมินคนกลุ่มใหญ่

2) การประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

การวัดประเมินตามสภาพจริงนั้นเป็นการประเมินที่เกิดจากงาน สถานการณ์ และการปฏิบัติการชั้นเรียน ด้วยเครื่องมือที่หลากหลายและรอบด้าน มีการเก็บข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพซึ่งมาจากการได้เก็บข้อมูลที่ประจักษ์ตามผลที่เกิดขึ้นจากการแสดงออกทางพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งจะใกล้เคียงความเป็นจริง (จตุภูมิ เขตจัตุรัส, 2560, น.1) การวัดตามสภาพจริงนี้มีการวัดที่เน้นความก้าวหน้าอันจะเกิดจากครู ผู้เรียน และเพื่อนร่วมชั้นเรียน ผู้ประเมินควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้เพื่อนำมาซึ่งการสร้างเกณฑ์ประเมินร่วมกันได้ โดยสามารถนำมาเป็นแนวทางในการประเมินทั้งจากการประเมินแบบองค์รวม และการประเมินในลักษณะย่อย (Puckett and Back, 1994, p. 22) ได้กล่าวถึงการประเมินตามสภาพจริงว่า “การประเมินผลตามสภาพจริงเป็นกระบวนการสังเกต การบันทึกและการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของผู้เรียนในแง่ของวิธีการทำงานและผลงาน ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลใช้สำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษา อันส่งผลต่อตัวผู้เรียน การประเมินผลตามสภาพจริงมีความแตกต่างจากการทดสอบตรงที่วิธีการดังกล่าวให้ความสำคัญกับความต้องการและการประสบความสำเร็จของผู้เรียนแต่ละคน มากกว่าการเปรียบเทียบกับผู้เรียนคนอื่น อีกทั้งยังเป็นการวัดการปฏิบัติจริงโดยตรงในรายวิชาหนึ่งหรือเนื้อหาสาระหนึ่ง การประเมินผลตามสภาพจริงให้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ต่อเนื่องซึ่งผู้สอนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนแต่ละคน”

3) การประเมินแบบอิงเกณฑ์

เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด เหมาะกับการประเมินผลความก้าวหน้า ให้ข้อมูลที่ละเอียด ทำให้ทราบว่าผู้เรียนและผู้สอนควรปรับปรุงจุดบกพร่องที่ใดเป็นการประเมินที่ให้ข้อมูลป้อนกลับที่ดี จุดอ่อนของการประเมินแบบนี้ คือ เป็นการยากที่จะกำหนดจุดตัดหรือเกณฑ์มาตรฐานที่จะจัดจำแนกผู้ที่มีทักษะกับไม่มีทักษะออกจากกันได้เหมาะสม และมีความยากในการแปลความหมายของเกณฑ์ที่กำหนด (ประวีณา เอี่ยมยี่สุน, 2564, น. 25)

4) การประเมินแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียน

เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียนกับทักษะความสามารถเดิมที่มีอยู่ ผลการประเมินขึ้นอยู่กับระดับของพัฒนาการในตัวผู้ถูกทดสอบ การประเมินทักษะการปฏิบัติงานโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียนเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญ เพราะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีความตั้งใจปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น เกรดที่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของตนเอง ไม่เน้นการแข่งขันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (ประวีณา เอี่ยมยี่สุน, 2564, น. 25)

5) การประเมินเพื่อการเรียนรู้ (Assessment for learning : AfL)

เป็นกระบวนการรวบรวมหลักฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ต่าง ๆ ตามสภาพจริงเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนในด้านการเรียนรู้เพื่อรู้ (Learning to Know) การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้จริง (Learning to Do) การเรียนรู้เพื่อการอยู่ร่วมกัน (Learning to Live Together) และการเรียนรู้เพื่อชีวิต (Learning to Be) เพื่อให้เข้าใจกระบวนการและการแสวงหาวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนในแง่มุมต่างๆ อย่างรอบด้าน ระบุและวินิจฉัยปัญหา ให้ข้อติชมที่มีคุณภาพและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ การปรับกระบวนการการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (อุไร ชีรัมย์, 2563, น. 199)

6) การประเมินขณะเรียนรู้ (Assessment as learning : AaL)

เป็นกระบวนการรวบรวมหลักฐานข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนขณะเรียนรู้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักในการเรียนรู้ของตน สามารถกำกับ วินิจฉัย ประเมิน และปรับปรุงการเรียนรู้ของตน การให้ผู้เรียนออกแบบแผนการเรียนรู้และฝึกให้ผู้เรียนคิดทบทวนเกี่ยวกับการเรียนรู้และกลยุทธ์ในการเรียนรู้ จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ ในระหว่างการทำกิจกรรมการเรียนรู้ (อุไร ชีรัมย์, 2563, น. 199)

7) การประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment of learning : AoL)

เป็นกระบวนการรวบรวมหลักฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ต่าง ๆ เมื่อสิ้นสุดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อตัดสินคุณค่าในการบรรลุวัตถุประสงค์หรือผลลัพธ์การเรียนรู้ ซึ่งแสดงถึงมาตรฐานทางวิชาการในเชิงสมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สารสนเทศดังกล่าวนำไปใช้ในการกำหนดระดับคะแนนให้ผู้เรียน รวมทั้งใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน การประเมินการเรียนรู้หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามองค์ 4 ทางการศึกษา คือ พุทธิศึกษา จริยศึกษา ทดถศึกษา และพลศึกษา เป็นสำคัญ (อุไร ชีรัมย์, 2563, น. 199)

สรุปได้ว่า การประเมินผลในรูปแบบต่างๆ ได้ถูกใช้มาเป็นระยะเวลายาวนาน ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทของการนำไปใช้ให้เหมาะสมกับโรงเรียน ผู้เรียน แต่ละวิธีต่างมีข้อดีข้อจำกัดตามความเหมาะสมซึ่งสิ่งที่สำคัญที่สุดในการวัดประเมินผลนั้น ผู้ประเมินต้องมีการวางเป้าหมายที่ชัดเจนว่าต้องการวัดอะไร และวัดอย่างไร เพื่อให้ผลที่ออกมาเกิดประสิทธิภาพและใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

2.4.3 นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเจี้ยว

สุนทรียะทางศิลปะและดนตรี มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคมเป็นอย่างมาก เพราะ นอกจากการมีสุนทรียะ ซึ่งเป็นการหล่อหลอมเกลาจิตใจของคนในชาติให้มีความอ่อนโยนแล้ว ยังเป็นการสร้างเสริม สุขภาพจิตและค่านิยมอันดีงามของบุคคลในชาติอีกด้วย การหล่อหลอมความรู้สึคนึกคิดค่านิยมของคนในชาติให้ เกิดความกลมกลืนและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การพัฒนาสืบทอดวัฒนธรรมอันงดงามของชาติให้ยืนยงต่อไปย่อมจะ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตของสังคมไทยทุกชาติทุกภาษาไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ต่างก็มีศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งแสดงออกถึงสัญลักษณ์ประจำชาติของตนและเป็นมรดกทางสังคมที่เกิดจากการสร้างสรรค์ ซึ่งจำต้องมีการสืบทอด ต่อ ๆ กันไป ศิลปะที่แสดงถึงสัญลักษณ์ของชาติไทยเรา “นาฏศิลป์” นับว่าเป็นศิลปะที่มีความเด่นชัดที่สุด นาฏศิลป์หรือศิลปะที่แสดงออกทางลีลาการเคลื่อนไหวซึ่งเกิดจากการปรุงแต่งกิริยาท่าทางธรรมชาติของมนุษย์ โดยการนำกิริยาท่าทางเหล่านั้นมาดัดแปลงให้อ่อนช้อยสวยงามวิจิตรพิสดารกว่าท่าธรรมชาติ มีความสอดคล้องกับเพลง ดนตรี และการขับร้อง มุ่งให้รำได้อย่างงดงามโดยอาศัยหลักสำคัญในความงามของนาฏศิลป์ นอกจากนี้ นาฏศิลป์ไทยถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่งเป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอันอ่อนช้อยงดงาม บ่งบอกถึงความประณีตรักสวยรักงาม แผงด้วยจินตนาการและศิลปะอันละเอียดอ่อนของคนไทยแสดงถึงความป็นอารยธรรมอันรุ่งเรืองและความมั่นคงของชาติที่เป็นมรดกสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณกาล

2.4.5.1 การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง

1. ความหมายของคำว่า การแสดงพื้นเมือง

อมรา กล้าเจริญ (2542, น.70) ได้ให้ความหมายการแสดงพื้นเมืองหมายถึง การแสดงที่เน้นลักษณะลีลาท่ารำ สื่อความหมายในแต่ละท่า มีการแต่งกายที่พิถีพิถัน มีความสวยงามเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

บุปผชาติ อุปถัมภ์นรากร (2542, น.1) ได้ให้ความหมายของนาฏศิลป์พื้นเมืองหมายถึง การแสดงพื้นเมืองที่มีรูปแบบ ท่าทาง ภาษาที่ใช้การแต่งกายเฉพาะของแต่ละท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ความเชื่อขนบธรรมเนียมประเพณี

สมิทร เทพวงษ์ (2541, น.5) ได้ให้ความหมายของนาฏศิลป์พื้นเมืองหมายถึง การแสดงร้องรำ ทำเพลง ใช้ท่าทางสื่อความหมายแบบง่าย ๆ บ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ชีวิตความเป็นอยู่ อาชีพ วัฒนธรรม ภาษา ของแต่ละท้องถิ่นที่จัดขึ้นเพื่อความบันเทิงไม่ได้เน้นหารายได้

สุวิทย์ จิระมณี (2544, น.4) ได้ให้ความหมายนาฏศิลป์พื้นเมืองหมายถึง รูปแบบการแสดงง่าย ๆ ตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่นที่สัมพันธ์กับชีวิตพื้นบ้าน เป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นสถาบันต่าง ๆ ของชุมชนและสภาพความเป็นอยู่ ตลอดจนประเพณีวัฒนธรรมชาวบ้านที่เป็นเจ้าของ

รานี ชัยสงคราม (2544, น.5) ได้ให้ความหมายนาฏศิลป์พื้นเมืองหมายถึง การรำที่มีมาจากทุกภาค มีรูปแบบที่แตกต่างกัน สะท้อนถึงวิถีชีวิตของคนแต่ละภาคอันเนื่องมาจากพิธีกรรมต่าง ๆ งานรื่นเริง จารีตประเพณี การเกี่ยวพาราฮี และงานอาชีพต่าง ๆ

สรุปได้ว่านาฏศิลป์พื้นเมืองเป็นการแสดงที่แต่ละท้องถิ่นได้ช่วยกันคิดหรือ สืบทอดต่อ ๆ กันมาอีกทั้งยังมีเอกลักษณ์ที่เฉพาะตัวไม่ว่าจะเป็นลีลาท่ารำ ท่วงทำนองเพลง ดนตรีประกอบการแสดง การแต่งกาย โดยมีนำเอาวัฒนธรรมท้องถิ่นมานำมาแสดงเพื่อความบันเทิง ความสนุกสนาน รวมถึงความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรมต่าง ๆ ได้รับการสะท้อนออกมาจากบริบทของ สังคมในรูปแบบของการแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ แนวคิดในการสร้างงานนาฏศิลป์พื้นเมือง นั้นจึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้ในแต่ละท้องถิ่นที่มีความเด่นชัดของตนเอง ซึ่งนับว่าเป็นเสน่ห์ที่ไม่สามารถ เลียนแบบกันได้รวมถึงเป็นความภูมิใจที่อยู่คู่กับท้องถิ่นตนเองด้วย

2.4.5.2 ความหมายของคำว่าฟ้อน

การฟ้อนรำ หมายถึง การแสดงท่าทางการเคลื่อนไหวด้วยลีลานาฏศิลป์ไทย อันอ่อนช้อยงดงาม ผสมผสานเข้ากับดนตรีอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ หากเป็นการแสดงของ ทางภาคกลางจะใช้คำนำหน้าว่า “รำ” ในภาษาถิ่นของไทยภาคเหนือและภาคอีสานจะใช้คำนำหน้า ว่า “ฟ้อน” (วัลลภชภัทร จิยังศ์วัต, 2559, น.4-5) ซึ่งสอดคล้องกับราชบัณฑิตยสถาน (2554, น.857) ก็ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นรำของทางภาคเหนือและภาคอีสาน

2.4.5.3 ประเภทของการฟ้อน

อาจารย์ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล (2545, น.50) ได้แบ่งการฟ้อนออกเป็น 5 ประเภทดังนี้

1. ฟ้อนที่สืบเนื่องมาจากการนับถือผี เป็นการฟ้อนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อถือและ พิธีกรรม
2. ฟ้อนแบบเมือง หมายถึง ศิลปะการฟ้อนที่มีลักษณะเป็นแบบฉบับ “คนเมือง” หรือ “ชาวไทยวน” เป็นชนกลุ่มใหญ่ที่อาศัยอยู่บริเวณแคว้น “ลานนา”
3. ฟ้อนแบบม่าน คำว่า “ม่าน” ในภาษาลานนา หมายถึง “พม่า” การฟ้อนประเภทนี้เป็นการผสมผสานกันระหว่างศิลปะการฟ้อนของพม่ากับของไทยลานนา
4. ฟ้อนแบบเงี้ยวหรือไทยใหญ่ หมายถึง การฟ้อนที่ได้รับอิทธิพลมาจาก ศิลปะการแสดงของชาวไทยใหญ่ (คนไทยลานนามักเรียกชาวไทยใหญ่ว่า “เงี้ยว” ในขณะที่ชาวไทยใหญ่มักเรียกตนเองว่า “ไต”)
5. ฟ้อนที่ปรากฏในการแสดงละคร เป็นการฟ้อนที่มีผู้คิดสร้างสรรค์ขึ้นสำหรับ การแสดงละครพื้นทาง ซึ่งนิยมกันในสมัยรัชกาลที่ 5

ปีนเกศ วัชรปาณ (2560, น.128) ได้แบ่งการฟ้อนรำแบบดั้งเดิม ออกได้เป็น 3 ประเภทคือ ฟ้อนเมือง ฟ้อนม่าน และฟ้อนเงี้ยว สามารถแยกแยะได้ดังนี้

1. ฟ้อนเมือง หมายถึง การฟ้อนรำแบบเมือง เป็นการฟ้อนรำที่มีแบบอย่างถ่ายทอดสืบ ต่อกันมานาน อันประกอบด้วยการฟ้อนรำ ดนตรี และการขับร้อง ซึ่งฟ้อนบางอย่างก็มีแต่ดนตรี กับฟ้อนแต่ไม่มีการขับร้องอาจจำแนกออกได้หลายชนิด
2. ฟ้อนม่าน หมายถึง การฟ้อนรำตามแบบอย่างของพม่า มอญ คงจะเป็นด้วยเมื่อครั้ง เชียงใหม่เป็นเมืองขึ้นของพม่า จึงมีการถ่ายทอดแบบอย่างการฟ้อนรำ ซึ่งมีอยู่ด้วยกันหลายแบบ

3. ฟ้อนเงี้ยว เป็นการฟ้อนตามแบบของชาวไตหรือไทยใหญ่ การฟ้อนของชาวไตมีหลายแบบ ส่วนใหญ่แล้วมักใช้กลองกันยาว ฉาบ และฆ้องเท่านั้น มีอยู่บ้างที่ใช้ดนตรีอื่นคือ ฟ้อนไต

กล่าวโดยสรุปคือการฟ้อนเกิดจากศิลปวัฒนธรรมของบริบททางสังคม ที่อพยพมาจากชนเผ่าเล็ก ๆ ซึ่งแต่ละชนเผ่ามีความแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะด้วยเรื่องของความเชื่อ วัฒนธรรม ภาษา การแต่งกาย สิ่งเหล่านี้จึงมีอิทธิพลต่อกันมา จนเห็นเป็นการนำเอาศิลปวัฒนธรรมทั้งดนตรี นาฏศิลป์ที่เกิดขึ้นในแต่ละท้องถิ่น เช่นเดียวกับการฟ้อนที่เกิดขึ้นในกลุ่มทางภาคเหนือและภาคอีสาน มีหลากหลายประเภทตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ฉะนั้นเพื่อไม่ให้เกิดการสูญหายจึงต้องมีการอนุรักษ์ไว้ การฟ้อนจึงถูกยกระดับเข้ามาเป็นแบบเมืองหรือแบบต่าง ๆ บ้างตามที่ปรากฏในปัจจุบัน

2.4.5.4 ประวัติความเป็นมาชุดฟ้อนเงี้ยว

ฟ้อนเงี้ยวเป็นการแสดงที่เกิดขึ้นทางเหนือ ที่คุ้มเจ้าหลวงเจ้าแก้วนครรัฐผู้ครองนครเชียงใหม่ โดยมีนางหลง บุญจุหลง เป็นผู้ฝึกสอน โดยความควบคุมของพระราชชายาเจ้าดารารัศมี ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในความหมายซึ่งของเดิมเรียกตามภาษาพื้นเมืองว่า “เงี้ยวปนเมือง” ต่อมานางลมุล ยมะคุปต์ ผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากรได้มีโอกาสไปสอนละครที่คุ้มเจ้าหลวงดังกล่าว เมื่อกลับมาสอนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ขณะนั้นเรียกว่า “โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์” จึงได้นำ ลีลาท่าทางรำฟ้อนเงี้ยวมาปรับปรุงใหม่ให้สวยงามและบรรจุในหลักสูตรวิชานาฏศิลป์ เมื่อปี พ.ศ. 2478 (สมิทร เทพวงศ์, 2548, น.168)

1. แบบพื้นเมือง

เรณู โกศินานนท์ (2547, น. 26) ได้กล่าวว่า ฟ้อนเงี้ยว ความจริงแล้ว ฟ้อนเงี้ยวเป็นการฟ้อนตามแบบแผนของชาวไตหรือไทยใหญ่ การฟ้อนของชาวไตมีหลายแบบ ส่วนใหญ่แล้วมักใช้กลองกันยาว ฉาบ และฆ้องเท่านั้น มีอยู่บ้างที่ใช้ดนตรีอื่นคือฟ้อนไต ฟ้อนเงี้ยวแบบดั้งเดิมเป็นการฟ้อนรำของผู้ชายฝ่ายเดียว ไม่มีผู้หญิงปนเหมือนที่มีการประยุกต์ขึ้นใหม่ ตามแบบดั้งเดิมนั้นไม่มีกำหนดท่ารำที่แน่นอน แต่จะออกท่ารำต่าง ๆ ผสมการตลกคะนองไปด้วยในตัว ไม่ลง “ม่ง แซะ ม่ง ...” แต่จะออกทำนองกลองกันยาวคือ “บอง บอง บอง บอง เท็ง บอง” การแต่งกายก็แต่งแบบชาวไตมีการพันศีรษะด้วยผ้าขาวม้า สอดคล้องกับ พรเทพ บุญจันทร์เพ็ชร์ (2558, น. 19 – 22) ได้กล่าวว่า ฟ้อนเงี้ยว (แบบพื้นเมือง) เป็นชุดหนึ่งที่ดัดแปลงมาจากการเล่นสนุกสนานของพวกเงี้ยวหรือไทยใหญ่ พระราชชายา เจ้าดารารัศมี โปรดให้ครูฟ้อนประจำคุ้มหลวง คือ ครูหลง บุญจุหลง เป็นผู้ดัดแปลงท่ารำ การฟ้อนแบ่งออกเป็นหลายตอนต่อเนื่องกัน ชาวเชียงใหม่นิยมใช้ช่างฟ้อนเงี้ยวฟ้อนตามชบวนแห่ครัวทาน ท่ารำเหมาะสมสำหรับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง มีทั้งร้องรำและกระโดดสลับกันไป ท่วงที ตีตลกสนุกสนาน

เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดง แต่เดิมใช้ดนตรีพื้นเมืองประเภท สะล้อ ซอ ซึง ปี่จุ่มและกลอง ต่อมาได้ใช้วงปี่พาทย์ซึ่งจะเป็นเครื่องห้า เครื่องคู่ หรือเครื่องใหญ่ก็ได้เพลงที่บรรเลงประกอบการแสดงฟ้อนเงี้ยว เป็นเพลงที่แต่งขึ้นแล้วร้องต่อกันมาเรียกว่าทำนองฟ้อนเงี้ยว

ฟ้อนเงี้ยวนั้นใช้ผู้แสดง 12 คน หรือ 16 คนก็ได้ เนื่องจากครูหลง บุญจุหลง ผู้ปรับปรุงทำเป็นคนมีอารมณ์สนุก ทำฟ้อนเงี้ยวจึงออกมาในลักษณะร่าเริง มีท่ารำที่ผสมกันทั้ง ท่าพม่า ท่าเต้นโขน ท่าฟ้อน และท่าของเงี้ยว เดิมใช้ผู้ชายแสดง ต่อมาใช้ผู้หญิงแต่งเป็นผู้ชายแสดงแทน เห็นจะเป็นเพราะผู้หญิงฝึกหัดได้ง่ายกว่าผู้ชาย ฟ้อนเงี้ยวนี้ผู้แสดงจะต้องร้องเอง จะทำให้การแสดงออก รสและสนุกสนานยิ่งขึ้น

เนื้อร้องของเพลงฟ้อนเงี้ยว มีของเดิมผสมอยู่บ้าง นอกนั้นแต่งขึ้นเป็น บทอวยพรและคำหยอกเย้าที่ไม่มีสาระอะไร (พรเทพ บุญจันทร์เพ็ชร, 2558 , น. 20)

บทร้องฟ้อนเงี้ยว

เหล่ เล เล เล เล เล เล ปังอ ปังอ (ซ้า) (รับ) เฮอะอะปู่เลว
เฮอะอะปู่เลว หกเปเปียว อะมองโย้ววา (ซ้า) นิก่อปู่ นิก่อป่า (ดนตรีรับ)
ขออวยพรใจย พุทธิไกร จัวยก้า ทรงคุณเลิศล้ำ ก่อไปทุกทั่วตัวตน
จงได้รับสรรพมิ่งมงคล นาท่านนาขอเทวา จัวยักขาเตอะ ขอฮืออยู่สุขขา โดยธรรมานุภาพเจ้า
เทพดา จัวยเล้า ฮือเป็นมิ่งมงคล สักขานุภาพเจ้า จัวยแนะนำผล ก่อ สรรพมิ่งทั่วไปเนอ
มงคลเทพดาทุกแห่งหนขอบันดาล จัวยกำจิม (มง แซะ มง)

เขี้ยวลาย สานถั่วต้มเนื้อ พี่บ่หย่อยเมียงนางน้องเลมยาล่าต้มเตยสุบี่เลา แน่น ล่า
(มง แซะ มง)

ฮักกัน บ่อได้โลมมา โอเงินใส่ ถงเปา หมูเฮามาจากเชียงใหม่ ค่า.....

1. เสเลมา บ่าเตี้ยว บั่นกว้าง ไปเฮาะซื่อจ้าง ก็ได้ปู่ เอกงาขาว เอาไปลาไม้ ก็ดีเจียงแสน
ก้อ เจียงดาว เฮยฮือเฮย ผ้าสีปูเลย ปาดแก๊งตุ้มแก๊ง (มงแซะมง)
2. เสเลมา บ่าเตี้ยว ปือกชอกไปเล่นไฟปือก ก้อเสี้ยตึงลูกก้อ ตึงคลานเล่นไปแถม น้อย
ก็เสี้ย ตึงปิ่นก้อตึงลาน เนาะปี่เนาะ จะซื่อเหาะขึ้นบนอากาศ (มงแซะมง)
3. อะโหล โล โล สัมปะโอ จิน้ำพริก เหน็บดอกปิกซิก ตาเหลือกตาแหล ไปตางปุ้น ก่อดี
ปะตุ่ ก่อต้าแป งามนั๊กแก อะโหล โล โล แม่ฮ้าง แม่หม้าย (มงแซะมง)
4. อะโหล โล โล ไปเมืองโก โดยปี่เงี้ยว หนทางลดเลี้ยว ช้าน้อยจะเหลียวถาม

2. ฟ้อนเงี้ยวตามแบบกรมศิลปากร

ฟ้อนเงี้ยว (แบบกรมศิลปากร) ฟ้อนเงี้ยวเป็นการแสดงฟ้อนรำที่สนุกสนาน ของชาวไทยเผ่าเงี้ยวซึ่งเป็นชนเผ่าหนึ่งในดินแดนภาคเหนือของไทย ครูลมูล ยมะคุปต์ ได้ประดิษฐ์ขึ้น เมื่อครั้งอยู่เชียงใหม่โดยนำท่าของพวกเงี้ยว “เงี้ยว” หมายถึง “ชาวไทยใหญ่” มาผสมผสานกับท่ารำ ของชาวเชียงใหม่ซึ่งเรียกว่า “เงี้ยวปนเมือง” เรียกชุดนี้เสียใหม่ว่า “ฟ้อนเงี้ยว” เป็นการแสดงที่แสดงถึง ความสนุกสนานรื่นเริงของหญิงชายชาวเงี้ยว ทำนองเพลงเป็นสำเนียงเหนือ มีเนื้อร้องเป็นถ้อยคำของ ชาวเงี้ยว และมีเนื้อร้องที่แสดงถึงการอวยพรอวยชัยพร ชุดนี้เป็นชุดที่นิยมแสดงในงานมงคล

การแต่งกาย แต่งเป็นชาวเงี้ยวชาย - หญิง ประกอบด้วย ผู้ชายใส่กางเกง ขาวาวสีดำสวมเสื้อแขนยาว คอกลมป้ายข้าง ติดกระดุมจีนสีดำขลิบแดง ผ้าโพกศีรษะ เครื่องประดับ สร้อยคอ ต่างหูโลหะสีเงิน ผู้หญิงนุ่งซิ่นสีดำป้ายข้างยาวกรอมเท้า สวมเสื้อแขนกระบอก คอกลม ป้ายข้างสีขลิบแดง ผมห่มลัยสูงพันผ้าโพกศีรษะ ติดเข็มกลัดด้านหน้าผากเครื่องประดับ สร้อยคอ ต่างหู กำไลมือโลหะสีเงิน มีอุปกรณ์การแสดงคือ กิ่งไม้

บทร้องพ็อนเงี้ยว

ปี่พาทย์ทำเพลงเงี้ยว

(ร้องเพลง) เงี้ยวล่าย ซันโล่ ต้มเน้อ ปี่พ้อยอนเลียงนางน้องลม ออย่าลั่นทมขวยตุ้ ปี่เลา แลน ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

ดนตรีทำเพลง มง แซะ มง แซะ แซะ มง ตะลุ่ม ตุ่ม มง

ขออวยพรชัยพุทธิไกรช่วยค้ำ	ทรงคุณเลิศล้ำไปทั่วตัวตน
จงได้รับสรรพมิ่งมงคล	นาท่านนา ขอเทวาช่วยซึกษาเถาะ
ขอให้อยู่สุขา	โดยธรรมานุภาพเจ้า
เทพดาช่วยเรา	ถือเป็นมิ่งมงคล
สังฆานุภาพเจ้า	ช่วยแนะนำผล สรรพมิ่งทั่วไปเถิด
มงคลเทพดาทุกแห่งหน	ขอบันดลช่วยค้ำจุน

ดนตรีทำนองเพลง มง แซะ มง แซะ แซะ มง ตะลุ่ม ตุ่ม มง

จรัญ กาญจนประดิษฐ์ (2556, น.8) ได้กล่าวถึงในด้านของดนตรีนั้นสำเนียงภาษาที่ปรากฏ ในบทเพลงล้วนมาจากวัฒนธรรม แนวคิด ความเชื่อของกลุ่มคน เอกลักษณ์ทางดนตรีจะเป็นตัวสะท้อน ออกมาด้วยเช่นกันเพลงพ็อนเงี้ยวเป็นทำนองเก่าที่มีการเรียกชื่อทำนองว่า “เส เร เมา” จากทำนองเพลงพ็อนเงี้ยวมีลักษณะทำนองเพลงเป็นแบบบังคับทาง กลุ่มโน้ตที่ใช้ คือกลุ่มโน้ต 5 เสียง หลัก (โด เร มี ซอล ลา) มีทำนองหลัก 4 ประโยค รวมทำนองสร้อย 1 ประโยค แต่ละประโยค มีการสร้างทำนองที่ยืดลูกตกสำคัญคือ เสียง ลา หรือโน้ตตัวที่ 6 ของกลุ่มเสียง (โด เร มี ซอล ลา) นั้นเอง

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า เพลงพ็อนเงี้ยวมี 2 รูปแบบ คือ แบบพื้นเมือง และ แบบฉบับกรมศิลปากร แต่เดิมใช้ผู้ชายแสดงทั้งหมดต่อมาได้รับการปรับปรุงโดยครูลมูล ยมะคุปต์ ทั้งใน ด้าน การแต่งกาย ดนตรี เนื้อร้อง และรูปแบบของการแสดง ให้มีแบบแผนแต่ยังคงความสวยงาม ของชนเผ่าเงี้ยวไว้และทำให้เพลงพ็อนเงี้ยวได้รับการบรรจุอยู่ในบทเรียนจนถึงปัจจุบัน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

บุสรินทร์ พาระแพน (2561) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดง นาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ การปฏิบัติท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิด

สร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านแนวคิดทักษะปฏิบัติ
ของซิมพ์ซันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3) เพื่อศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านแนวคิดทักษะ
ปฏิบัติของซิมพ์ซัน 4) เพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยชุด
การเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ผลการวิจัยพบว่า
1) ผลพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ที่ส่งเสริม
บุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพ มีประสิทธิภาพ
(E1/E2) เท่ากับ 92.51/87.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของชุดการเรียนรู้
การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์ซัน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
มีค่าเท่ากับ 0.8143 หรือคิดเป็นร้อยละ 81.43 3) บุคลิกภาพการปฏิบัติทำรำนักเรียนที่เรียนรู้ด้วย
ชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์ พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพ
และความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติ ทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด
และ 4) ความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติ ทำรำนักเรียนที่ เรียนด้วยชุดการเรียนรู้
การแสดง นาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิด
สร้างสรรค์ การปฏิบัติ ทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด

วิรตี จินตะไล (2560) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์
เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติ ตามแนวคิดซิมพ์ซัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมหาธาตุนครจังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้ 1) เพื่อสร้างกิจกรรมการ
เรียนรู้นาฏศิลป์ในการพัฒนาทักษะการปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแนวคิดของ
ซิมพ์ซัน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอน
ทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ผลการวิจัยสรุปว่า
1) ออกแบบสร้างแผนกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ ในการพัฒนาทักษะการปฏิบัติ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยนำกระบวนการเรียนรู้ทางทฤษฎีแนวคิดซิมพ์ซันมาผนวกกับกระบวนการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงวิชานาฏศิลป์ ซึ่งมีการกำหนดสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด
คำอธิบายรายวิชา หน่วยการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผน มีการแบ่งเวลาทั้งหมด
10 ชั่วโมง 2) ผลการทดลองระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นาฏศิลป์
เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติ ตามแนวคิดซิมพ์ซันของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมหาธาตุนคร โดยมีความคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์
สูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกศริน ศรีวิสัย (2558) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ
ของซิมพ์ซันและเดวิสในการสอน การประดิษฐ์โคลมลอย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนหาดงสังฆราชบุรีอุปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษา
ผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันและเดวิสในการสอนการประดิษฐ์โคลมลอยสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน หาดงสังฆราชบุรีอุปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษา

ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันและเดวิสในการสอน การประดิษฐ์โคลมลอย ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน และเดวิส ในการสอนการประดิษฐ์ โคมลอยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหางดงสังฆราชราษฎร์-อุปลัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทักษะปฏิบัติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับดีเยี่ยม คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.90 และผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์ชันและเดวิสในการสอนการประดิษฐ์ โคมลอย พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยก่อน เรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.20 และ หลังเรียน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.20 2) ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันและเดวิสในการสอนการ ประดิษฐ์โคลมลอย พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน นักเรียนเห็นด้วยมากทุกด้าน และเมื่อพิจารณารายการในแต่ละด้าน พบว่าด้านการใช้สื่อการสอน สื่อและอุปกรณ์มีเพียงพอในการเรียน นักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด

หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องทักษะพื้นฐาน และการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ 3) ศึกษาความพึงพอใจกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 86.16/ 81.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัด แสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังสูงกว่าการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัด การแสดงนาฏศิลป์อยู่ในระดับมากที่สุด

ศรียุญา สีเลา, คาร์ณ สุนทรานนท์ และรจนา สุนทรานนท์ (2564) ได้ศึกษา เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำร่วางมาตรฐานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติ ของเดวิส โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอร์ (Jigsaw) ผสมผสาน ทักษะ ปฏิบัติเดวิสระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอร์ผสมผสาน ทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ 3) เปรียบเทียบทักษะ การปฏิบัติของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้จิ๊กซอร์ ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน สารสาสน์เอกตรา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 59 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 29 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องร่ำวง มาตรฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ร่ำวงมาตรฐาน และ 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบแบบที่ ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนที่เรียนร่ำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอร์ ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่ำวงมาตรฐานโดยใช้ รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบ ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ทักษะการปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่ำวง มาตรฐานโดยใช้ รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปนัดดา ใจสุทธิ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ 2 ร่วมกับเทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ 2 ร่วมกับเทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ 2 ร่วมกับ เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ 2 ร่วมกับเทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ 2 ร่วมกับ เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

บุษย์บัณฑิต มีบุญ, รจนา สุนทรานนท์ และคาร์ณ สุนทรานนท์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ระบายสี โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน พบว่า การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบายสี โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้าน ทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบายสี โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันและกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 64 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 32 คน และกลุ่มควบคุม 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องระบายสี จำนวน 6 แผน แบบทดสอบชนิดปรนัยจำนวน 20 ข้อ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเปรียบเทียบ คือ Dependent Samples t - test และ Independent Samples t - test ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ระดับภาษาของกลุ่มทดลอง โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ซันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Ren-Shing Wang (2006) ได้ศึกษาเรื่องผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์ ที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดรูปแบบความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ทักษะเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมทั้งนี้ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบการสอนระหว่างวิธีการสอนแบบจีนดั้งเดิมกับวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์กับสาขา CHIT (Chung-Hwa Institute of Technology) จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์ มีคะแนนสอบปลายภาคสูงกว่ากลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีจีนดั้งเดิม อีกทั้งยังมีทัศนคติเชิงบวกมากขึ้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่เชื่อมโยงกับการพูด โดยมีคำแนะนำเพิ่มเติมในการนำเอาการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์นี้ไปปรับเปลี่ยนให้เป็นวิธีการสอนในสาขาวิชาอื่นอีกด้วย

Brooke Beckett (2006) ได้ศึกษาเรื่องวิธีการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โลกจากระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ที่แตกต่างกัน โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความเข้าใจของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์โลกจากระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยใช้การสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตและบันทึกตามสภาพจริง ซึ่งดูจากพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน งานที่ได้รับมอบหมาย จากการสังเกตพฤติกรรมและการประเมินผล พบว่าการสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ ช่วยเพิ่มความเข้าใจของนักเรียนในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์โลก แต่ไม่สามารถเข้าใจในเนื้อหาเชิงลึก การสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ช่วยทำให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำสามารถมีคะแนนที่สูงขึ้น แต่ไม่มีผลต่อนักเรียนที่มีคะแนนดีอยู่แล้วให้มีคะแนนที่สูงขึ้นและพบว่าการสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนเพิ่มมากขึ้น

Yueh-Min Huang, Tien-Chi Huang and Meng-Yeh Hsieh (2008) การพัฒนาการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสื่อการเรียนการสอนหลักสูตรดิจิทัลพร้อมคำอธิบายประกอบแบบผัง วิธีการศึกษา SQ3R แบบรายบุคคลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนแบบร่วมมือร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์ ผลการวิจัยพบว่า 1) สื่อการเรียนการสอนหลักสูตรดิจิทัลพร้อมคำอธิบายประกอบแบบผังวิธีการศึกษา SQ3R แบบรายบุคคลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ และนักเรียนมีผลการเรียนแบบร่วมมือร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

Leticha Marie Jack (2015) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ผลของการใช้รูปแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ (Jigsaw) และรูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เพื่อเป็นกลยุทธ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดและรูปแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน การวิจัยครั้งนี้แสดงผลทั้งในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเพื่อเปรียบเทียบระหว่างการสอนรูปแบบร่วมมือกับการสอนรูปแบบเดิม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมิน เจตคติแบบสัมภาษณ์ครู และ แบบสังเกตพฤติกรรม พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งการใช้รูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบได้แก่ รูปแบบเทคนิคจิ๊กซอร์และรูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดสามารถพัฒนานักเรียนในรายวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อนำมาใช้ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง เพลงพ็อนเงี้ยว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้การสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สรุปได้ว่า การพัฒนากระบวนการเรียนรู้โดยที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญถือว่าเป็นหัวใจสำคัญที่จะส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ ทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ วิชานาฏศิลป์ส่วนใหญ่เน้นการใช้ทักษะปฏิบัติเป็นสำคัญ ความสามารถทางการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นขั้นตอนผสมผสานการเคลื่อนไหวและการสั่งการ ของการทำงานสมอง จะเห็นได้จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและยังส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและครูอันเป็นหัวใจหลักของการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกด้วย การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน เป็นการนำทั้งสองทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับมาประยุกต์ใช้ให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน จนเป็นที่ยอมรับ นับว่าเป็นส่วนช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้กับผู้เรียนมากขึ้น อนึ่งนั้นวิชานาฏศิลป์เองจะถูกพัฒนาไปในด้านการเห็นคุณค่าทางทัศนคติในการเรียนมากขึ้น นับเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยเร่งรัดให้กระบวนการเรียนรู้ตอบสนองกับผู้เรียนอย่างเหมาะสม

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของโรงเรียนมาตาศุดพันพิทยาคาร จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวน 240 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของโรงเรียนมาตาศุดพันพิทยาคาร จำนวน 2 ห้องเรียนที่สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) จากห้องเรียนที่จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ ห้องละ 40 คน จัดให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 แผน ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับชุดฟ้อนเงี้ยว (สอบก่อนเรียนและหลังเรียน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว

(กึ่งไม้)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 1)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 2)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 3)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 คุณค่าของเพลงฟ้อนเงี้ยว (การนำเสนอรายงาน)

3.2.2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว

3.2.3 แบบประเมินการร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว

3.2.4 แบบประเมินอุปกรณ์การแสดง

3.2.5 แบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว

3.2.6 แบบประเมินการนำเสนอรายงาน

3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร วิธีการ หลักการเทคนิคการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

2) ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียน ขอบข่ายเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

3) เลือกเนื้อหาการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เพลงฟ้อนเงี้ยว ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์และการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

4) เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและนำไปปรับปรุงแก้ไข

6) ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้และนำแผนการจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยวได้ค่า IOC เท่ากับ .96 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

7) เตรียมแผนการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มาเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

3.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การเรียนด้านความรู้ และแบบประเมินการนำเสนอรายงาน รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของชิมพ์ซัน มีลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสาร วิธีการ หลักการสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติ
- 2) ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผล ขอบข่ายเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- 3) ศึกษาการสร้างแบบทดสอบ สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์เพื่อออกข้อสอบ
- 4) สร้างแบบทดสอบรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง และแบบประเมินการนำเสนอรายงาน ชุดพ็อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ พบว่าแบบทดสอบรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ ได้ค่า IOC เท่ากับ .98
- 5) นำแบบทดสอบและแบบประเมินการนำเสนอรายงาน รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุด พ็อนเงี้ยว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและนำไปปรับปรุงแก้ไข
- 6) ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบและแบบประเมินการนำเสนอรายงาน รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ข้อสอบ 20 ข้อ พบว่าแบบทดสอบรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่า IOC เท่ากับ .99
- 7) นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน
- 8) นำผลจากการทำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความยากง่าย (P) ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง .78 - .90 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าอยู่ระหว่าง .10 - .35 ของแบบทดสอบเป็นรายข้อและหาค่าความเชื่อมั่น มีค่าเท่ากับ .70 คัดเลือกแบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพ จำนวน 20 ข้อ
- 9) พิมพ์แบบทดสอบจำนวน 1 ฉบับและ แบบประเมินการนำเสนอรายงาน เตรียม นำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ การประเมินทักษะปฏิบัติ คือ การร้องเพลงพ็อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ้งไม้) การปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว และการสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาวิธีสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติเพลงพ็อนเงี้ยวจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง และคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์
- 2) ศึกษาขอบเขตเนื้อหา เพื่อกำหนดสิ่งที่ต้องการวัดขั้นตอนแบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว
- 3) นำแบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมและสอดคล้องกับแบบประเมิน
- 4) นำแบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบ ความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) ได้พบว่าแบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเงี้ยวการประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) การปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว และการนำเสนอแผนผังความคิดได้ค่า IOC เท่ากับ .96 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
- 5) นำแบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเตรียมนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่

3.4.1 เตรียมตัวผู้เรียนและผู้สอน ชี้แจงผู้เรียนให้รับทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดจนการวัดและการประเมินผล

3.4.2 ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับชุดพ็อนเงี้ยวและบันทึกคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.4.3 ดำเนินการตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ชุดพ็อนเงี้ยว จำนวน 7 แผน กับกลุ่มทดลองและการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม จำนวน 7 แผน โดยใช้ระยะเวลาเท่ากัน

3.4.4 การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

3.4.4.1 ด้านความรู้โดยใช้แบบทดสอบในแผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 1 เกี่ยวกับชุดพ็อนเงี้ยวจำนวน 1 ฉบับ โดยทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มทดลอง และทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มควบคุม แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เป็นแบบประเมินการนำเสนอรายงาน (แผนผังความคิด) เกี่ยวกับคุณค่าของชุดพ็อนเงี้ยว โดยกำหนดการประเมินในประเด็นเกี่ยวกับ ความถูกต้องของเนื้อหา การใช้ภาษา วิธีการนำเสนอ และการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบ Scoring rubrics 5 ระดับคะแนน

3.4.4.2 ด้านทักษะปฏิบัติโดยใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2-6 ดังนี้

(1) แบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเจี้ยว โดยกำหนดการประเมินในประเด็น ดังนี้ คือ ความถูกต้องของเนื้อเพลง ทำนองถูกต้อง จังหวะถูกต้องแม่นยำ และการออกเสียง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบ Scoring rubrics 5 ระดับคะแนน

(2) แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง (กิ้งไม้) โดยกำหนดการประเมินในประเด็น ดังนี้ คือ เตรียมอุปกรณ์ครบถ้วน ขั้นตอนการประดิษฐ์ถูกต้องตามลำดับ และความแข็งแรงคงทน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบ Scoring rubrics 5 ระดับคะแนน

(3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำชุดพ็อนเจี้ยว ช่วงที่ 1-3 โดยกำหนดการประเมินในประเด็น ดังนี้ คือ ความถูกต้องของท่ารำ จังหวะถูกต้องแม่นยำ และความพร้อมเพรียง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบ Scoring rubrics 5 ระดับคะแนน

3.4.4.3 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบและแบบประเมินทักษะปฏิบัติแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเจี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (dependent Samples t-test)

3.5.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเจี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ด้วยแบบทดสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (Independent Samples t-test)

3.5.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเจี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติด้วยแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ ทางด้านทักษะปฏิบัติวิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (Independent Samples t-test)

3.6 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพ ประสิทธิภาพของเครื่องมือ

3.6.1.1 การหาคุณภาพเครื่องมือโดยการหาค่า IOC จากสูตร (สมนึก ภัททิยธนี, 2537, น. 220) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ
R คือ คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 $\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
n คือ จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

3.6.1.2 หาความยากง่าย (P) เป็นรายข้อ ของแบบทดสอบโดยใช้สูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540, น. 129)

$$P = \frac{R}{n}$$

เมื่อ

P คือ ค่าความยากง่าย
R คือ จำนวนผู้เรียนที่ทำข้อนั้นถูก
n คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

3.6.1.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ซึ่งวัดทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Domain) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543, น. 186)

$$r = \frac{R_U - R_L}{\frac{n}{2}}$$

เมื่อ r = ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
 R_U = จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มเก่ง
 R_L = จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มอ่อน
 n = จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

3.6.1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (อนุวัติ คุณแก้ว, 2562, น. 221) ซึ่งมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{สูตร } a = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s^2} \right)$$

เมื่อ a แทน สัมประสิทธิ์แอลฟา
K แทน จำนวนข้อคำถาม

$\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3.6.2 สถิติพื้นฐาน

3.6.2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 102)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum x$ คือ ผลบวกของคะแนนทั้งหมด

n คือ จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103)

$$\text{สูตร SD} = \sqrt{\frac{n(\sum X) - (\sum X^2)}{n(n-1)}}$$

เมื่อ SD แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อมูล

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.6.3.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตร t-test dependent Sample (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 109) ดังนี้

$$\text{สูตร } t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

3.6.3.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test Independent (บุญชม ศรีสะอาด, 2547, น. 218)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2}}}$$

เมื่อ	t	แทน ค่าสถิติที่จะเปรียบเทียบ
	\bar{X}_1	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	\bar{X}_2	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	S_1^2	แทน ค่าแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	S_2^2	แทน ค่าแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 2
	df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of freedom) ในกรณีนี้คำนวณได้จาก $n_1 + n_2 - 2$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และการนำเสนอผลการวิจัย เรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน” โดยเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

- 4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์
- 4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์

เพื่อให้การนำเสนอข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	สถิติทดสอบความแตกต่างและค่าน่าสนใจ (T-Test)
n	แทน	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
Sig	แทน	การมีนัยสำคัญจากแบบทดสอบ
*	แทน	มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

4.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

4.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

4.2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

4.3 ผลการศึกษา

4.3.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียน ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนเรียนกับหลังเรียน

การทดสอบ	n	\bar{X}	SD	\bar{D}	t	Sig.
ก่อนเรียน	40	11.30	5.74	4.85	5.22*	.000
หลังเรียน	40	16.15	0.83			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 4.85 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t=5.22$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคารที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันของหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

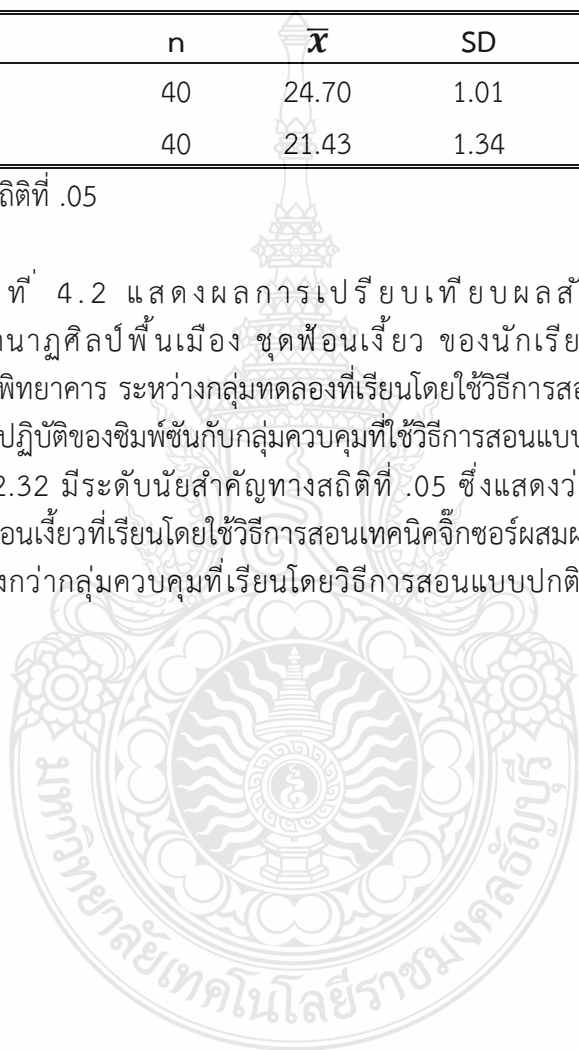
4.3.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	n	\bar{x}	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	40	24.70	1.01	12.32*	.000
กลุ่มควบคุม	40	21.43	1.34		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t=12.32$ มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของเพลงฟ้อนเงี้ยวที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจ็อกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

แบบทดสอบแผนการเรียน	กลุ่ม	n	\bar{x}	SD	t	Sig.
การร้องเพลงพ็อนเงี้ยว	กลุ่มทดลอง	40	8.36	0.65	10.46*	.000
	กลุ่มควบคุม	40	6.83	0.65		
การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้)	กลุ่มทดลอง	40	12.48	1.13	5.72*	.000
	กลุ่มควบคุม	40	10.50	1.87		
การปฏิบัติท่ารำชุดพ็อนเงี้ยว	กลุ่มทดลอง	40	35.90	1.92	10.08*	.000
	กลุ่มควบคุม	40	30.62	2.70		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจ็อกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ โดยใช้สถิติ t-test พบว่า การร้องเพลงพ็อนเงี้ยว มีค่า $t=10.46$ การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) มีค่า $t=5.72$ การปฏิบัติท่ารำชุดพ็อนเงี้ยว มีค่า $t=10.08$ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของเพลงพ็อนเงี้ยวที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจ็อกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.4 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	n	\bar{x}	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	40	56.73	2.47	12.20*	.000
กลุ่มควบคุม	40	47.96	3.82		

จากตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 12.20$ ซึ่งแสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว โดยใช้รูปแบบการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรีนรู้ด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 80 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 แผน 2) แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว 3) แบบประเมินการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว 4) แบบประเมินอุปกรณ์การแสดง 5) แบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว และ 6) แบบประเมินการนำเสนอรายงาน สรุปผลการวิจัยมีดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 4.85 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 5.22$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ พบว่า มีค่า $t=12.32$ ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของเพลงพ่อนเงี้ยว รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 12.20$ ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ่อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผลการทดสอบหลังเรียน ค่าคะแนนของนักเรียนมีค่าคะแนนที่สูงขึ้นกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน ทั้งนี้เกิดจากการผ่านกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ส่งผลให้มีการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น โดยวิเคราะห์ได้จากการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนกับผลการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศริน ศรีวิสัย (2558) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันและเดวีส์ในการสอน การประดิษฐ์โคลลอย สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดงสังฆราชบุรีอุปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันและเดวีส์ ในการสอนการประดิษฐ์ โคลลอยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดงสังฆราชบุรี-อุปถัมภ์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทักษะปฏิบัติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับดีเยี่ยม คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.90 และผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันและเดวีส์ในการสอนการประดิษฐ์ โคลลอย พบว่าคะแนนหลัง

เรียนสูงกว่า ก่อนเรียน ซึ่งก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.20 และ หลังเรียน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.20 และสอดคล้องกับงานวิจัยของหยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังสูงกว่าการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ที่ใช้กระบวนการเรียนการสอนเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและมีการเน้นย้ำเนื้อหาสาระโดยเปิดโอกาสให้สืบค้นข้อมูล บูรณาการความรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน จึงทำให้ผลการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ren-Shing Wang (2006) ได้ศึกษาเรื่องผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์ ที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์มีคะแนนสอบปลายภาคสูงกว่ากลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีดั้งเดิม อีกทั้งยังมีทัศนคติเชิงบวกมากขึ้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่เชื่อมโยงกับการพูด โดยมีคำแนะนำเพิ่มเติมในการนำเอาการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์นี้ไปปรับเปลี่ยนให้เป็นวิธีการสอนในสาขาวิชาอื่น อีกด้วย และ Yueh-Min Huang, Tien-Chi Huang and Meng-Yeh Hsieh (2008) การพัฒนา การเรียนรู้ แบบร่วมมือ ร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์ ผลการวิจัยพบว่า สื่อการเรียนการสอนหลักสูตรดิจิทัลพร้อมคำอธิบายประกอบแบบผังวิธีการศึกษา SQ3R แบบรายบุคคลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ และนักเรียนมีผลการเรียนแบบร่วมมือร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปุษย์บัณฑิต มีบุญ, รจนา สุนทรานนท์ และคำธณ สุนทรานนท์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ระบายชานา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ซัน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ชุดระบายชานาของกลุ่มทดลอง โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ซันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ซัน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ด้านการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว ด้านการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้)

และด้านการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว ด้านการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และด้านการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว ของรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการสอนทักษะปฏิบัติจำเป็นต้องให้นักเรียนลงมือปฏิบัติเอง เช่น การร้องเพลง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำ วิธีการสอนดังกล่าวเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติทักษะ ดังนั้นการสอนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยวของกลุ่มทดลองเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียน เรียนแบบการสาธิตของครู ได้แก่ การร้องเพลง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำอย่างเป็นขั้นตอน โดยใช้รูปแบบการสอนของเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละรายแผนและมีผลคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีญา สีสเลา, คำรณ สุนทรานนท์ และ รจนา สุนทรานนท์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำรำวงมาตรฐานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่า นักเรียนที่เรียนรำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอร์ ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนรำวงมาตรฐานโดยใช้ รูปแบบการเรียนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบ ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทักษะการปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนรำวง มาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 86.16/ 81.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังสูงกว่าการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.4 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอน ที่ใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน โดยเน้นทักษะปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนทำให้เข้าใจรูปแบบการสอน

และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในการเรียนมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การใช้เทคนิคต่าง ๆ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ทักษะโดยรวม ทำให้เกิดทักษะในการปฏิบัติในการร้องเพลง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และการปฏิบัติท่ารำได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และมีทักษะในการแสดงออกในเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Brooke Beckett (2006) ได้ศึกษาเรื่องวิธีการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โลกจากระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ พบว่า การสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ ช่วยเพิ่มความเข้าใจของนักเรียนในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์โลก แต่ไม่สามารถเข้าใจในเนื้อหาเชิงลึก การสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ช่วยให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำสามารถมีคะแนนที่สูงขึ้น แต่ไม่มีผลต่อนักเรียนที่มีคะแนนดีอยู่แล้วให้มีคะแนนที่สูงขึ้นและพบว่าการสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุสรินทร์ พาระแพน (2561) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ซันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 92.51/87.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ บุคลิกภาพการปฏิบัติท่ารำของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์ พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ การปฏิบัติ ท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด และความคิดสร้างสรรค์ การปฏิบัติท่ารำของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ การปฏิบัติท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) ผู้สอนควรบริหารเวลาในการเรียนการสอนให้เหมาะสม เพื่อที่จะได้ใช้เวลาในการสอนให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์ต่อนักเรียนมากที่สุด
- 2) ผู้สอนควรทำความเข้าใจในกระบวนการและขั้นตอนของการสอน สำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน เพื่อให้เหมาะสมกับการสอนในรายวิชานั้นๆ

5.3.2 ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อ

- 1) ควรใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซันกับรายวิชาอื่น เพื่อให้สามารถพัฒนาต่อยอดและมีความเหมาะสมกับการสอนครั้งต่อไปในอนาคตได้
- 2) ควรมีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบโดยการใช้วิธีการสอนในแต่ละระดับชั้น เพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

3) ควรวิเคราะห์เนื้อหาสาระที่มีความเหมาะสมในการนำมาออกแบบการจัดการเรียนรู้
ตามรูปแบบการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน
เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียน

บรรณานุกรม

- กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ. (2563). **หลักการประเมินผลโครงการ**. สืบค้นจาก <https://tica-thaigov.mfa.go.th/>
- กรมศิลปากร. (2550). **ทะเบียนข้อมูล: วิพิธทัศนา ชุดระบำ รำ ฟ้อน เล่ม ๒**. พิมพ์ครั้งที่ ๑. บริษัทไทยภูมิพับลิชชิงจำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**
กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ. กรุงเทพฯ : กระทรวง.
- กัญญา ศรีตั้ง. (2556). **การจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในวิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล**. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต).
- กุลิสรา จิตรชญาวนิช. (2563). **การจัดการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกศริน ศรีวิลัย. (2558). **การใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิฟชันและเดวิสในการสอนการประดิษฐ์โคลอยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหางดงสังฆราชบุรีอุปถัมภ์จังหวัดเชียงใหม่**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- จตุภูมิ เขตจัตุรัส. (2560). **การวัดและประเมินผลการศึกษาในศตวรรษที่ 21**. ขอนแก่น : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จรัญ กาญจนประดิษฐ์. (2556). **ตามรอยเพลงพ็อนเงี้ยว สู่ความสัมพันธ์ทางดนตรีชาติพันธุ์ลุ่มน้ำโขง**. วารสารสังคมกลุ่มแม่น้ำโขง, 9(2), 79-98.
- จุฑาทิพย์ เต็มวิบูลย์โชค. (2559). **กิจกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ที่เสริมสร้างความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การวัดค่ากลางของข้อมูลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- จุฑาทพร ศราภัยธานีช. (2559). **การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติในวิชานาฏศิลป์ระดับประถมศึกษาของครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร**. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา, 10(2), 144-157.
- จุฑารัตน์ ดวงเทียน. (2558). **การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิฟชันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- ชนันธร หิรัญเชาว์. (2562). **การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น**. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). **เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หลักพิมพ์.
- ฐิติรัตน์ เกิดหาญ. (2555). **นาฏศิลป์ไทย**. ปทุมธานี : สกายบุ๊ก.
- ทรงศักดิ์ ปรารงค์วัฒนากุล. (2545). **ศิลปวัฒนธรรม**. เชียงใหม่ : กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- ทิตินา แคมมณี. (2545). **รูปแบบการจัดการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา แคมมณี. (2555). **ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา แคมมณี. (2562). **ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. (พิมพ์ครั้งที่ 23). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรยุทธ ยวงศรี. (2540). **การดนตรี การขับ การฟ้อนล้านนา**. สุริวงค์บุ๊กเซ็นเตอร์, น. 76.
- นพดล แสงทอง. (2562). **ผลของการใช้โมบายแอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาพร้อมกับเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อการทำงานร่วมกันสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น**. (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- นฤมล รัตนรงค์. (ม.ป.ป.). **หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ฟ้อนเงี้ยว**. โรงเรียนบางแค (เนื่องสังวาลย์อนุสรณ์) : กรุงเทพมหานคร.
- นวรรตน์ ศึกษากิจ. (2561). **ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาพาณิชยกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษา**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสยาม).
- นิตยา เต็งประเสริฐ. (2557). **การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติ เดวีส์และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **หลักการวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน.
- บุปผชาติ อุปถัมภ์นรากร. (2542). **นาฏศิลป์พื้นเมือง**. สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- บุสรินทร์ พาระแพน. (2561). **การพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวคิด ทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชั้นที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- ปนัดดา ใจสุทธิ. (2558). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 ร่วมกับเทคนิคการคิดแบบหวมวกหกใบ**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ประทีนรัตน์ นิยมสิน. (2554). การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI และเทคนิค TGT กับระดับความสามารถทางการเรียนที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา).
- ประเมษฐ์ บุณยะชัย. (2559). ศิลปะการแสดง มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 1, น. 122-125.
- ประวีณา เอี่ยมยี่สุน. (2564). การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย. วารสารวิพิธพัฒนศิลป์ บัณฑิตศึกษา, 1(2), 18-32.
- ปิ่นเกศ วัชรปาด. (2560). เอกสารประกอบการสอน รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง Folk Dance. อุดรธานี : มหาวิทยาลัยอุดรธานี.
- บุษยบัณฑิต มีบุญ, รจนา สุนทรานนท์ และคำรณ สุนทรานนท์. (2564). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ระบายชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัย ปทุมธานี, 13(2), 288-300.
- พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน. (2554). ราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- พรเทพ บุญจันทร์เพชร. (2558). ประวัตินาฏศิลป์ไทย : ภาคเหนือ. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน 1. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แบนเนจเม้นท์.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2548). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แบนเนจเม้นท์.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2552). ปรัชญาการศึกษาเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพโรจน์ คะเซนทร์. (2557). การสอนนาฏศิลป์. สืบค้นจาก <http://www.wattoongpel.com>
- ภานุวัฒน์ ศรีไชยเลิศ. (2555). การพัฒนาบทเรียนอีเลิร์นนิ่งแบบผสมผสาน เรื่อง การซ่อมและประกอบคอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยวิทยาลัยศิลปากร.
- ภูมิชนะ เกิดพงษ์. (2551). การวัดผล กับการประเมินผล คืออะไร?. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2553). **คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ : เทียนวัฒนา พรินท์ติ้ง.
- รจนา สุนทรานนท์ และคำรณ สุนทรานนท์. (2556). **เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (งานวิจัยทุนอุดหนุน, สภาวิจัยแห่งชาติ).
- รจนา สุนทรานนท์. (2537). **วิธีการสอนและเทคนิคการสอนนาฏศิลป์ไทย**. ปทุมธานี : ศูนย์ปฏิบัติการพิมพ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- รานี ชัยสงคราม. (2544). **นาฏศิลป์ไทยเบื้องต้น**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). องค์การคำครุสภาพิมพ์.
- เรณู โกศินานนท์. (2547). **การแสดงพื้นบ้านในประเทศไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลียานา ประทีปวัฒน์พันธ์. (2555). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่องความน่าจะเป็น ของนักเรียนห้องเรียน สสวท.ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E ร่วมกับการเรียนแบบ STAD**. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา).
- วลัญช์ภัทร จิยังศ์วัต. (2559). **กระบวนการเปลี่ยนแปลงสื่อพื้นบ้านการฟ้อนเล็บฟ้อนเทียน**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (นิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการสื่อสาร). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : มูลนิธิ-สดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- วิจารณ์ พานิช. (2558). **เรียนรู้สู่การเปลี่ยนแปลง**. กรุงเทพฯ : บริษัท เอส.อาร์.พรินต์ติ้งแมสโปรดักส์ จำกัด.
- วิมลศรี อุปรมย์. (2553). **นาฏกรรมและการละคร**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีธัญญา สีเลา, คำรณ สุนทรานนท์ และรจนา สุนทรานนท์. (2564). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำราวมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวีส์**. วารสารจันทร์เกษมสาร, 27(1), 158-172.

บรรณานุกรม (ต่อ)

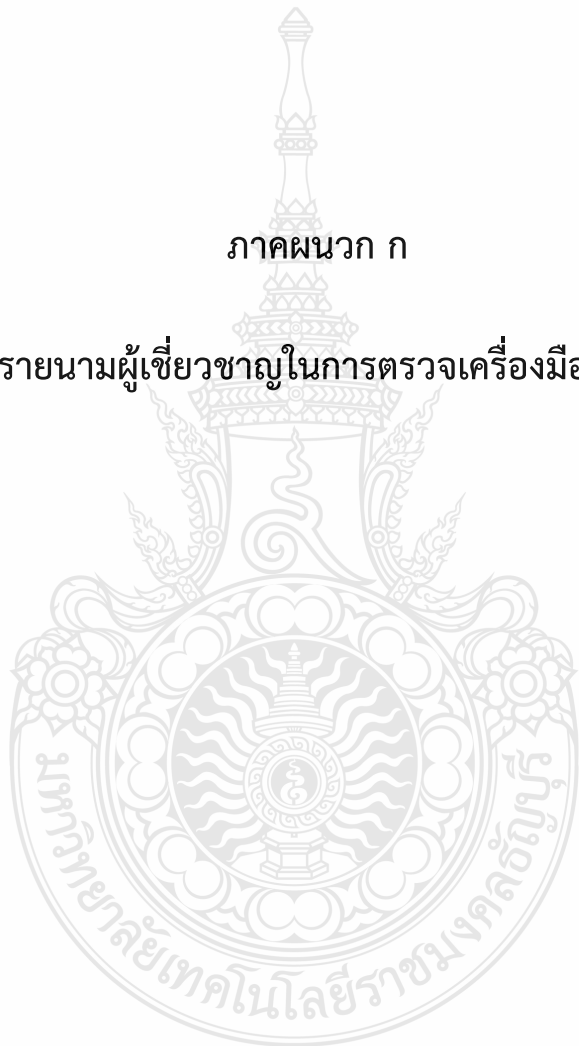
- ศศิธร บัวทอง. (2560). การวัดและการประเมินผลในศตวรรษที่ 21. Veridian E-Journal Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 10(2), 1,856-1,867.
- ศิริชัย กาญจนาวสี. (2562). ทฤษฎีการประเมิน. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนั่น ธรรมธิ. (ม.ป.ป.). สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคเหนือ, เล่ม 9, น. 4832-4833. สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2537). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ชลบุรี ระยอง. (2564). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียน มาบตาพุดพันพิทยาคาร ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560). ม.ป.ท.
- สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. (2540). การสอนระดับประถมศึกษา 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุชาดา หวังสิทธิเดช, พีระพร รัตนาเกียรติ, บงกชรัตน์ ศุภเกษร และวารินทิพย์ ศรีกุลา. (2559). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์. (มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- สุมิตร เทพวงษ์. (2537). สารานุกรม ระบุว่า รำ ฟ้อน. สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, น. 37.
- สุมิตร เทพวงษ์. (2541). นาฏศิลป์ไทย. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- สุมิตร เทพวงษ์. (2548). นาฏศิลป์ไทย : นาฏศิลป์สำหรับครูประถมศึกษา-อุดมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- สุวิทย์ จิระมณี. (2544). ศิลปะพื้นบ้านกับภูมิปัญญาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 1). ชลบุรี : กมลศิลป์การพิมพ์.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2557). การพัฒนาแบบวัดทักษะปฏิบัติ. (เอกสารการสอนชุดวิชา การพัฒนาเครื่องมือวัดด้านเจตพิสัยและทักษะพิสัย หน่วยที่ 12, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี).
- อนูวัติ คุณแก้ว. (2558). การวัดผลและประเมินผลการศึกษาแนวใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา กล้าเจริญ. (2542). สุนทรียนาฏศิลป์ไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อุไร ชีรัมย์, พรทิพย์ ไชยโส, พิกุล เอกวางกูร และทรงชัย อักษรคิด. (2563). เทคนิคการประเมิน การเรียนรู้ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 20(1), 193-206.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Jiranee119. (2557). มองเชิง ส.ว.57. สืบค้นจาก <https://th.m.wikipedia.org>
- Brooke Beckett. (2006). **Differentiating Instruction Using Jigsaws: Results in a SDAIE Science Class.** (The degree of Master of Arts, University of California).
- Chaiso, P. (2017). **Evaluation of learners' learning: an important process for the teaching profession.** Bangkok: Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University. (Copied documents) (in Thai).
- Leticha Marie Jack. (2015). **AN ANALYSIS OF THE IMPLEMENTATION AND THE EFFECT OF JIGSAW AND THINK-PAIR-SHARE COOPERATIVE LEARNING STRATEGIES ON NINTH GRADE STUDENTS' ACHIEVEMENT IN ALGEBRA I.** (The degree of doctor of philosophy, Southern University).
- Puckett, M. B. and J. K. Black. (1994). **Authentic Assessment of the Young Child.** New York: Macmillan College Publishing Company.
- Ren-Shing Wang. (2006). **THE EFFECTS OF JIGSAW COOPERATIVE LEARNING ON MOTIVATION TO LEARN ENGLISH AT CHUNG-WA INSTITUTE OF TECHNOLOGY, TAIWAN.** (The degree of Doctor of education, Florida International University).
- Simpson Elizabeth J. (1966). **The Classification of educational objectives psychomotor domain.** University of Illinois.
- Slavin, R. (1996). Cooperative Learning in Middle and Secondary Schools. **The Clearing House**, 69(4), 200-204. Retrieved August 8, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/30189163>
- Slavin, R. (1980). Cooperative Learning. **Review of Educational Research**, 50(2), 315-342. doi:10.2307/1170149.
- Yueh-Min Huang, Tien-Chi Huang and Meng-Yeh Hsieh. (2008). Using annotation services in a ubiquitous Jigsaw cooperative learning environment. **Educational Technology & Society**, 11(2), 3-15.

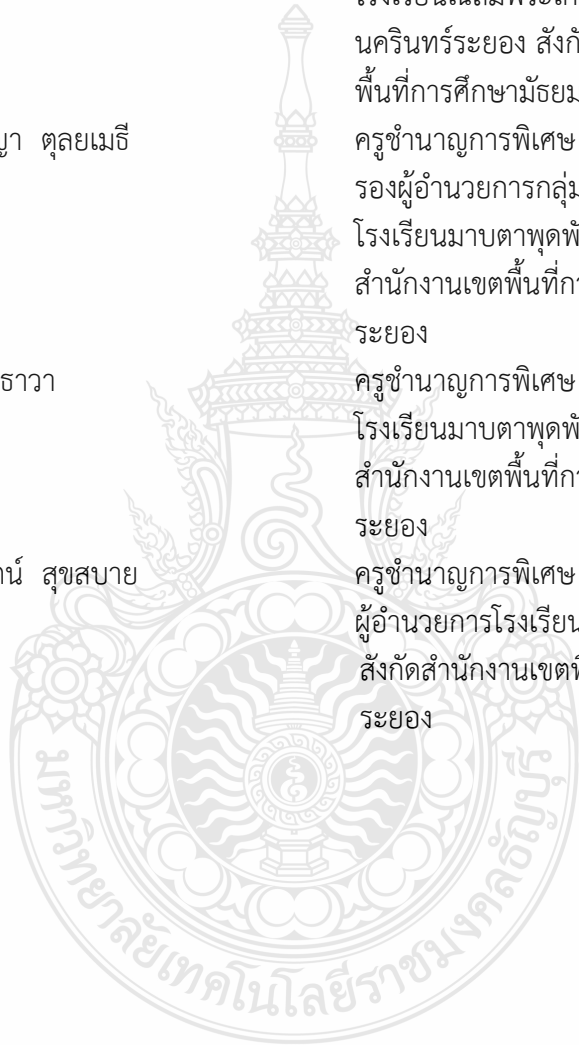
ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.สุภาพร แพรรวพนิต
อดีตรประธานหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2. นายสมศักดิ์ ทองปาน
ครูเชี่ยวชาญ
โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรี-
นครินทร์ระยอง สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง
3. นางสาวอริญญา ตุลยเมธี
ครูชำนาญการพิเศษ
รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ
โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี-
ระยอง
4. นางสาวลี นราธาวา
ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี-
ระยอง
5. นางสาวบุญรัตน์ สุขสบาย
ครูชำนาญการพิเศษ
ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านตะพุนทอง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ระยอง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร 02-549-3280

ที่ อว 0649.09/ 1208

วันที่ 9 มิถุนายน 2565

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร แพรพพนิต

เนื่องด้วย นางสาวซัชพร ภูน้อย รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๗-๔ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันโดย รองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร ฐรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๒๐๘

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๙ มิถุนายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นายสมศักดิ์ ทองปาน

เนื่องด้วย นางสาวชัชพร ภูน้อย รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๗-๔ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดเพื่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดย รองศาสตราจารย์ คำรณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร จูรี)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดี

โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๘๐

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๒๒

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๒๐๘

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๙ มิถุนายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางสาวสำลี นราสาวา

เนื่องด้วย นางสาวชัชพร ภูน้อย รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๗-๔ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนนาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดย รองศาสตราจารย์ คำรณ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร จูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดี

โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๘๐

โทรสาร ๐๒ ๕๓๗ ๕๐๒๒

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๒๐๘

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๙ มิถุนายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางสาวบุญรัตน์ สุขสบาย

เนื่องด้วย นางสาวชัชพร ภูน้อย รหัสนักศึกษา ๑๑๖๓๗๐๗๑๐๐๗-๔ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ระหว่างจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดย รองศาสตราจารย์ คำนธ สุนทรานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อพิจารณาเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าว และขอเข้าพบในวันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร จูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

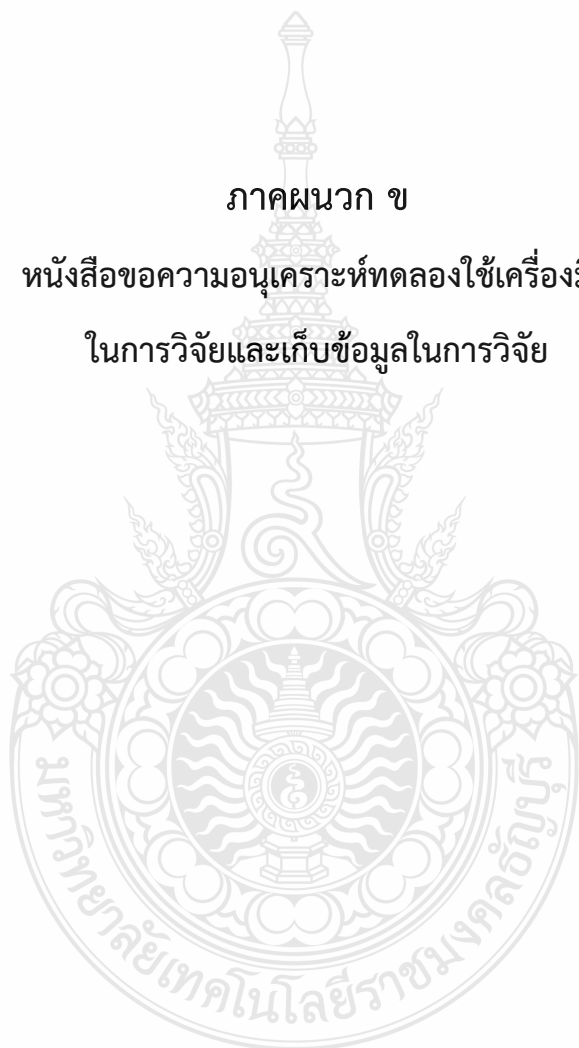
สำนักงานคณบดี

โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๘๐

โทรสาร ๐๒ ๕๓๗ ๕๐๒๒

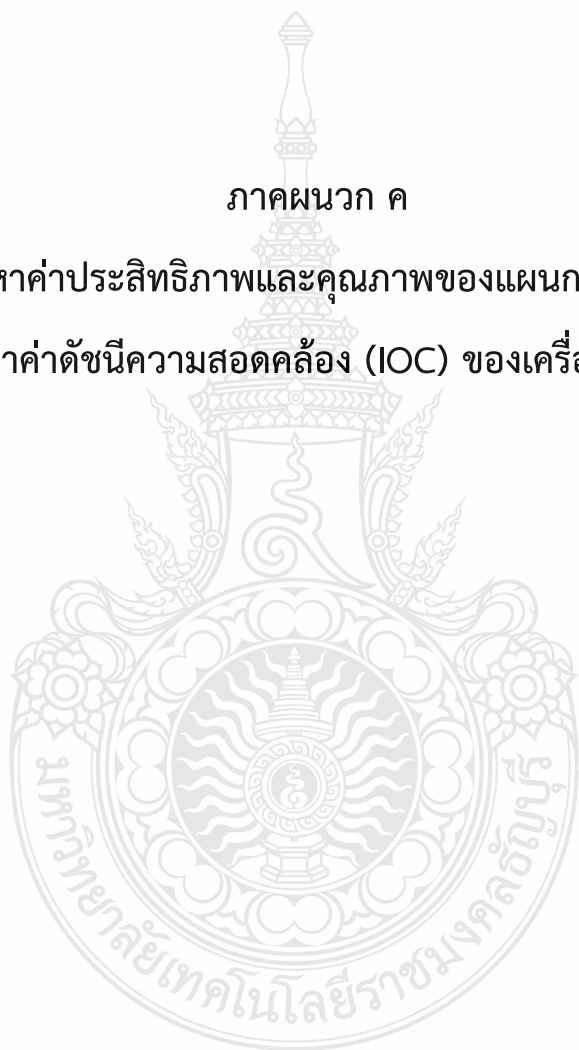
ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือ
ในการวิจัยและเก็บข้อมูลในการวิจัย

ภาคผนวก ค

การหาค่าประสิทธิภาพและคุณภาพของแผนการเรียนรู้
การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือวิจัย

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
1. กิจกรรมการเรียนรู้ มีความสอดคล้องกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้	
2. กิจกรรมการเรียนรู้ มีการใช้รูปแบบวิธีการสอน เทคนิคจิ๊กซอร์ฟผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิฟชั่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. กิจกรรมการเรียนรู้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. เนื้อหาสาระการเรียนรู้ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
5. เนื้อหาสาระการเรียนรู้ สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. กิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
7. กิจกรรมการเรียนรู้ ครอบคลุมลักษณะการเรียนรู้ และทักษะปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
8. กิจกรรมการเรียนรู้ สามารถพัฒนาทักษะปฏิบัติทำซ้ำ ชูดพ็อนเงี้ยวได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
9. การกำหนดระยะเวลา ในแต่ละกิจกรรมแต่ละรายแผนกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
10. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถปฏิบัติได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
11. สื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน มีความสอดคล้องตามเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
12. การวัดและประเมินผล สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ด้านความรู้ชุดพ่อนเงี้ยวได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
13. การวัดและประเมินผล สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ด้านทักษะปฏิบัติชุดพ่อนเงี้ยวได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.98									
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับชุดพ่อนเงี้ยว									
1. สาระการเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้	
3. กิจกรรมการเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
5. การกำหนดระยะเวลา ในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. การวัดและประเมินสอดคล้อง ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 การร้องเพลงพ็อนเจียว									
1. สารการเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้	
3. กิจกรรมการเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
5. การกำหนดระยะเวลา ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ้งไม้)									
1. สารการเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้	
3. กิจกรรมการเรียนรู้ มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้)									
5. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 1)									
1. สาระการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้	
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
5. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม								
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ						IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน		
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 2)								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6. การวัดและประเมินสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
ผลรวม ค่า Mean = 0.93								
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 3)								
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
5. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 7 (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 7 คุณค่าของเพลงพื้นบ้าน)									
1. สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้	
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
5. การกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. การวัดและประเมินผลสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับชุดพ่อนเงี้ยว)									
1. ภาษาในแบบทดสอบอ่านเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. ข้อคำถามในแบบทดสอบมีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. ข้อคำถามมีความเหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. ข้อคำถามสามารถวัดและประเมินความรู้ของนักเรียนได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 1.00									
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 การร้องเพลงพ่อนเงี้ยว)									
1. ความถูกต้องของเนื้อเพลง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. ทำนองถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. จังหวะถูกต้องแม่นยำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. การออกเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 1.00									
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้))									
1. เตรียมอุปกรณ์ครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. ขั้นตอนการประดิษฐ์ถูกต้องตามลำดับ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. ความแข็งแรงคงทน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 1.00									
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำชุดพ่อนเงี้ยว ตอนที่ 1)									
1. ความถูกต้องของท่ารำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จังหวะถูกต้องแม่นยำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว ท่อนที่ 2)									
1. ความถูกต้องของท่ารำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จังหวะถูกต้องแม่นยำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6 การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว ท่อนที่ 3)									
1. ความถูกต้องของท่ารำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. จังหวะถูกต้องแม่นยำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. ความสัมพันธ์คู่	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.93									
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 7 คุณค่าของเพลงฟ้อนเงี้ยว)									
1. ความถูกต้องของเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
2. การใช้ภาษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. วิธีการนำเสนอ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 1.00									
แบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว									
1. ครูนาฏศิลป์ไทยที่ไปสอนละครที่คุ้มเจ้าหลวงเจ้าแก้วนารัฐ และได้ชมการแสดงชุด “เงี้ยวบนเมือง” คือใคร ก. ครูเฉลย ศุขวนิช ข. ครูลมุล ยมะคุปต์ ค. ครูจำเรียง พุทประดับ ง. ท่านผู้หญิงแก้ว สนิทวงศ์เสนีย์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว									
2. ผู้ฝึกสอน “เงี้ยวปนมือง” ของคุ้มเจ้าหลวงเจ้าแก้วนารัฐ คือใคร ก. นางกิมย้ง ข. นางชื่น ใจบุญ ค. นางหลง บุญจุหลง ง. นางหลง ชื่นซิด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3. การแสดงฟ้อนเงี้ยว เป็นการแสดงนาฏศิลป์ของภาคใด ก. ภาคเหนือ ข. ภาคอีสาน ค. ภาคกลาง ง. ภาคใต้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
4. ใครคือผู้คิดคำร้องเข้ากับทำนองซอเงี้ยว ก. ครูลมูล ยมะคุปต์ ข. ครูหลง บุญชูหลง ค. ครูจำเรียง พุทธประดับ ง. ครูรอด อักษรทัน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้	
5. ชุดการแสดงฟ้อนเงี้ยวใช้สีตรงกับข้อใด ก. สีม่วงขลิบขาว ข. สีดำขลิบแดง ค. สีแดงขลิบดำ ง. สีขาวขลิบม่วง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
6. ข้อใด <u>ไม่ใช่</u> การแต่งกายแบบดั้งเดิมของชุดฟ้อนเงี้ยว ก. แบบชาวเขา ข. แบบชาว ค. แบบไทยใหญ่ ง. แบบกรมศิลป์ากร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว									
7. ข้อใด คือการแต่งกายแบบไทยใหญ่ ก. นุ่งผ้าลายขวางแบบโจง ปล้อยหาง สวมเสื้อแขนยาวคอกลมป้ายหน้า โปกผ้าผูกข้างขวา ข. นุ่งโสร่ง นุ่งแบบมอญออกศึก สวมเสื้อคอกลม โปกศีรษะแบบพม่า ค. นุ่งโสร่ง นุ่งแบบพม่า โปกศีรษะแบบพม่า ง. นุ่งผ้าตาทหารูก สวมเสื้อคอปก แขนกระบอก โปกศีรษะแบบพม่า	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
8. วงดนตรีไทยที่ใช้ประกอบการแสดงฟ้อนเงี้ยว คือวงดนตรีประเภทใด ก. วงเครื่องสาย ข. วงมโหรี ค. วงปี่พาทย์ ง. วงเครื่องสายผสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
9. ข้อใด <u>ไม่ใช่</u> เครื่องดนตรีของการฟ้อนเงี้ยว ก. ปี่ ข. ระนาดเอก ค. กลองยาว ง. ตะโพน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
10. บทร้องของฟ้อนเงี้ยวมีลักษณะเป็นแบบใด ก. คำชื่นชม ข. คำร้องขอ ค. คำบรรยาย ง. คำอวยพร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว									
11. จากเนื้อร้องฟ้อนเงี้ยว “ขอเทวาช่วยรักษาเตอะ” เนื้อร้องในวรรคต่อไปคือข้อใด ก. โดยธรรมานภาพเจ้า ข. ฮือเป็นมิ่งมงคล ค. ขอให้อยู่สุขา ง. ขอบันดลช่วยคำจิม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
12. เพลงฟ้อนเงี้ยว <u>ไม่ควร</u> นำไปใช้ในโอกาสใด ก. งานบวช ข. งานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ค. งานศพ ง. การแสดงพิธีเปิด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
13. เพลงฟ้อนเงี้ยวที่ใช้ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยวเป็นทำนองเก่า ซึ่งชาวล้านนารู้จักทำนองนี้ว่าอะไร ก. เสเลมา ข. เสมา ค. โคลงสี่สุภาพ ง. ถูกทุกข้อ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
14. ข้อใดคือความหมายของนาฏยศัพท์ ก. การรำด้วยท่าทางต่าง ๆ ข. ศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับลักษณะท่ารำ ค. ลีลาท่าทางในการรำ ง. คำศัพท์ที่ใช้ในการรำสำหรับคนในวัง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว									
15. เนื้อร้องชุดพ็อนเงี้ยวมุ่งเน้นความสนใจด้านใด ก. ด้านภาษา ข. ด้านวัฒนธรรม ค. ด้านประเพณี ง. ด้านอาหาร	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้	
16. “ขออวยชัย” มีความหมายตรงกับข้อใด ก. ขออนุญาต ข. ขอโทษ ค. ขออวยพร ง. ขอขมา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
17. “ช่วยก้ำ” มีความหมายตรงกับข้อใด ก. ช่วยดูแล ข. ช่วยพยุง ค. ช่วยปกป้อง ง. ช่วยคุ้มครอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
18. ข้อใด ไม่ใช่ ความหมายของคำว่า “เทพดา” ก. พระพุทธรูป ข. พระธรรมคุณ ค. พระสังฆคุณ ง. พระอรหันต์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
19. “สรรพมิ่ง” มีความหมายตรงกับข้อใด ก. ทุกสิ่งทุกอย่าง ข. สิ่งของ ค. เสื้อผ้า ง. รักษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
20. ทำนองเพลงพ็อนเงี้ยวมีอัตราจังหวะกี่ชั้น ก. อัตราจังหวะ 1 ชั้น ข. อัตราจังหวะ 2 ชั้น ค. อัตราจังหวะ 3 ชั้น ง. อัตราจังหวะ 4 ชั้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

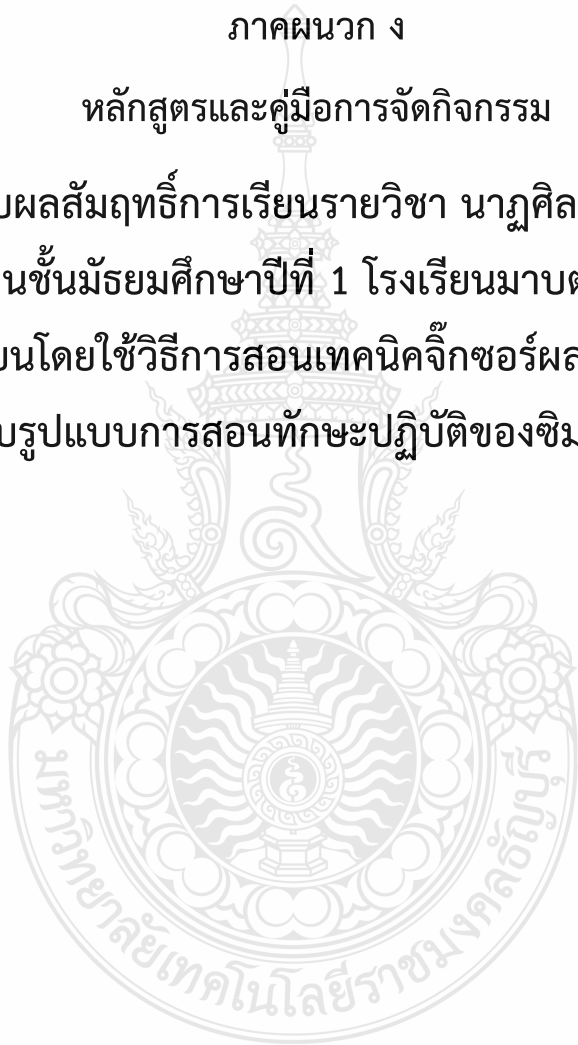
ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินคู่มือการใช้แผนกิจกรรม									
ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ							IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	ผลรวมคะแนน			
แบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว									
21. จากเนื้อร้องพ็อนเงี้ยว “มงคลเทพดาทุกแห่งหน” เนื้อร้องในวรรคต่อไปคือข้อใด ก. ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ ข. ฮือเป็นมิ่งมงคล ค. ขอให้อยู่สุขา ง. ขอบันดลช่วยค้ำจิม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
22. จากเนื้อร้องพ็อนเงี้ยว “พุทธิไกรช่วยก้ำ” เนื้อร้องในวรรคต่อไปคือข้อใด ก. ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ ข. ฮือเป็นมิ่งมงคล ค. ทรงคุณเลิศล้ำ ง. ขอบันดลช่วยค้ำจิม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
23. อุปกรณ์ชนิดใดเป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว ก. ร่มล้านนา ข. พัดสีล้วน ค. กิ่งไม้ ง. ร่มบ่อสร้าง	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้	
24. กิ่งไม้ที่นำมาเป็นอุปกรณ์ในการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว คือ ใบจากต้นไม้ใด ก. ใบมะม่วง ข. ใบฝรั่ง ค. ใบมะปริง ง. ใบมะยม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
25. ลักษณะทำรำเพลงพ็อนเงี้ยวตรงกับข้อใด ก. รำตีกลอง ข. รำตีบท ค. รำกลองยาว ง. รำซ็องวง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
ผลรวม ค่า Mean = 0.98									
ผลรวม ค่า Mean ทั้งหมด = 0.96									

หมายเหตุ ค่า IOC ที่ได้รับต้องเกิน .50 ขึ้นไป

ภาคผนวก ง

หลักสูตรและคู่มือการจัดกิจกรรม

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อน
เงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร
ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสาน
กับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

หลักสูตรและคู่มือการจัดกิจกรรม
การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสาน
รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

จัดทำโดย
นางสาวชัชพร ภู่น้อย

หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์
สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

โครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์

ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

กิจกรรมการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน จัดเป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง โดยใช้เวลาเรียนรายวิชานาฏศิลป์

หลักการและเหตุผล

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรม ทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ สถานศึกษาจึงต้องมีหน้าที่ในการจัดทำหลักสูตรเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาความต้องการของผู้เรียน

การจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้น ของโรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ได้จัดตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551 โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระแกนกลาง สาระนาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ 2551 การจัดการเรียนรู้ในสาระนาฏศิลป์นั้น เป็นการให้นักเรียนได้ลงมือเรียนรู้จากประสบการณ์จริงเพื่อให้เกิดทักษะความชำนาญในเรื่องที่เรียนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากนักเรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคลและหลากหลายทางวัฒนธรรม การเรียนที่นอกจากความรู้ทักษะแล้ว การสร้างทักษะทางสังคมยังเป็นส่วนสำคัญสร้างบรรยากาศเชิงบวกในชั้นเรียนได้ดียิ่งขึ้น วิธีการเรียนรูปแบบจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความเข้าใจในเนื้อหาด้วยกระบวนการกลุ่มที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ซึ่งครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในชั้นเรียนคอยส่งเสริมผู้เรียนให้ได้ลงมือปฏิบัติจริง จนผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถแสดงทักษะได้บรรลุเป้าหมายการเรียนรายวิชานาฏศิลป์

ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการเรียนดังกล่าวโดยใช้วิธีการสอนรูปแบบจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนและศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพื่อพัฒนาแผนการจัดการมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป

สาระสำคัญของหลักสูตร

การจัดกิจกรรมรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ็อน ใช้รูปแบบการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เป็นกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติและร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันทุกขั้นตอนโดยศึกษาองค์ความรู้ประวัติความเป็นมาของชุตพ็อนเงี้ยว นาฏยศัพท์ในการแสดง ภาษาท่า การตีบท และการประดิษฐ์อุปกรณ์ในการแสดง ความหมายของเพลงพ็อนเงี้ยว ทำนองเพลง ดนตรี การแต่งกาย และโอกาสที่ใช้แสดง ตลอดจนทักษะปฏิบัติร้องเพลง ปฏิบัติท่ารำเพลงพ็อนเงี้ยว

จุดมุ่งหมายของกิจกรรม

เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ชุตพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

หลักการจัดกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้โดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติพ็อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุดพันพิทยาคาร โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน จัดเป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ด้านดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนการสอนด้านความรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และ 7
2. กิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะปฏิบัติ โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 - 6

สื่อการเรียนรู้

1. วีดิทัศน์การแสดงชุตพ็อนเงี้ยว
2. รูปภาพการแสดงชุตพ็อนเงี้ยว
3. ภาพเครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงชุตพ็อนเงี้ยว
4. เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง การแสดงชุตพ็อนเงี้ยว

การวัดผลและประเมินผล

1. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุตพ็อนเงี้ยว
2. แบบประเมินทักษะการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว
3. แบบประเมินอุปกรณ์การแสดง
4. ประเมินทักษะปฏิบัติท่ารำ ชุตพ็อนเงี้ยว
5. แบบประเมินการนำเสนอรายงาน

วิธีการดำเนินกิจกรรม

วิธีการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชูตพ้อนเงี้ยว ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนชี้แจงรายละเอียดกับผู้เรียนเกี่ยวกับนาฏศิลป์พื้นเมือง ชูตพ้อนเงี้ยว โดยมีเนื้อหาสาระสำคัญได้แก่ ประวัติความเป็นมาชูตพ้อนเงี้ยว เนื้อร้องและความหมายเพลงพ้อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกายชูตพ้อนเงี้ยว โอกาสที่ใช้แสดงชูตพ้อนเงี้ยว ทำรำชูตพ้อนเงี้ยว การร้องเพลงพ้อนเงี้ยว

2. ผู้สอนใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยแบ่งเป็น 2 ด้านดังนี้

กิจกรรมการเรียนการสอนด้านความรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ผู้สอนแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเรียน เกี่ยวกับชูตพ้อนเงี้ยว และกระตุ้นการเรียนรู้พร้อมทบทวนความรู้ให้เชื่อมโยงเข้ากับบทเรียน

ขั้นสอน

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม แบ่งกลุ่มผู้เรียนเพื่อเตรียมทำกิจกรรม ซึ่งกลุ่มในขั้นนี้เรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home group) เพื่อแต่ละกลุ่มต้องจับฉลากหมายเลขสาระตามประเด็นที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม ผู้สอนอธิบาย เนื้อหาสาระเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาชูตพ้อนเงี้ยว เนื้อร้องและความหมายเพลงพ้อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกายชูตพ้อนเงี้ยว โอกาสที่ใช้แสดงชูตพ้อนเงี้ยว ทำรำชูตพ้อนเงี้ยว การร้องเพลงพ้อนเงี้ยว และให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มไปจัดกลุ่มใหม่โดยเข้ากลุ่มตามหมายเลขที่จับฉลากได้ข้างต้น เรียกกลุ่มใหม่นี้ว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) แล้วร่วมกันวิเคราะห์สาระตามหมายเลขของแต่ละกลุ่ม สืบค้นข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยี กำหนดเวลา 10 นาที หลังจากนั้นให้ผู้เรียนกลับไปอยู่ยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิม แล้วให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน

ขั้นสรุปและทบทวน

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ ให้ผู้เรียนทบทวนความรู้ด้วยตนเองแล้วช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง ผู้สอนคอยสังเกตพฤติกรรมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นการวัดประเมินผล

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ครูทดสอบผู้เรียนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความรู้ แล้วเชื่อมโยงความคิดต่อยอด โดยให้ผู้เรียนทุกคนช่วยกันเสนอความคิดเห็น

กิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะปฏิบัติ

ผู้สอนแบ่งทักษะออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ทักษะปฏิบัติการร้อง และทักษะปฏิบัติทำรำ ดังนี้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ผู้สอนแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเรียน เกี่ยวกับการร้องเพลงพ็อนเงี้ยว และทำรำชุดพ็อนเงี้ยว และกระตุ้นการเรียนรู้พร้อมทบทวนความรู้ให้เชื่อมโยงเข้ากับบทเรียน

ขั้นสอน

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม แบ่งกลุ่มผู้เรียนเพื่อเตรียมทำกิจกรรม ซึ่งกลุ่มในขั้นนี้เรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) เพื่อแต่ละกลุ่มต้องจับฉลากหมายเลขสาระตามประเด็นที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม ผู้สอนสาธิต การร้องเพลงพ็อนเงี้ยว ทำรำชุดพ็อนเงี้ยว และให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการร้องเพลงและทำรำชุดพ็อนเงี้ยวด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มไปจัดกลุ่มใหม่โดยเข้ากลุ่มตามหมายเลขที่จับฉลากได้ข้างต้น เรียกกลุ่มใหม่นี้ว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) แล้วร่วมกันฝึกปฏิบัติทักษะการร้องเพลง ปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยวที่ละวรรคเพลงตามหมายเลขของแต่ละกลุ่ม กำหนดเวลา 15 นาที หลังจากนั้นให้ผู้เรียนกลับไปอยู่ยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิมแล้วให้ถ่ายทอดทักษะการร้องเพลง การปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยวให้กับเพื่อนในกลุ่มบ้าน

ขั้นสรุปและทบทวน

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะการร้องเพลง ปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยวด้วยตนเองแล้วช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง ผู้สอนคอยสังเกตพฤติกรรมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นการวัดประเมินผล

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ผู้สอนทดสอบทักษะปฏิบัติการร้องเพลง ทักษะปฏิบัติทำรำเพลงพ็อนเงี้ยว เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

คำอธิบายรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
เวลา 7 ชั่วโมง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
1.0 หน่วยกิต

ศึกษา วิเคราะห์ประวัติความเป็นมาของชุดฟ้อนเงี้ยว อธิบายนาฏยศัพท์ในการแสดง ภาษาท่า การตีบท และการประดิษฐ์อุปกรณ์ในการแสดง บอกความหมายของเพลงฟ้อนเงี้ยว ทำนองเพลง ดนตรี การแต่งกาย โอกาสที่ใช้แสดง การร้อง การปฏิบัติท่ารำ และการวิเคราะห์คุณค่าของการแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยว โดยใช้รูปแบบการสอนเทคนิคจี้ซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ซึ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ร่วมกัน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ในเนื้อหาการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ สามารถสื่อสาร ผ่านการแสดงนาฏศิลป์

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

มาตรฐาน ศ 3.1

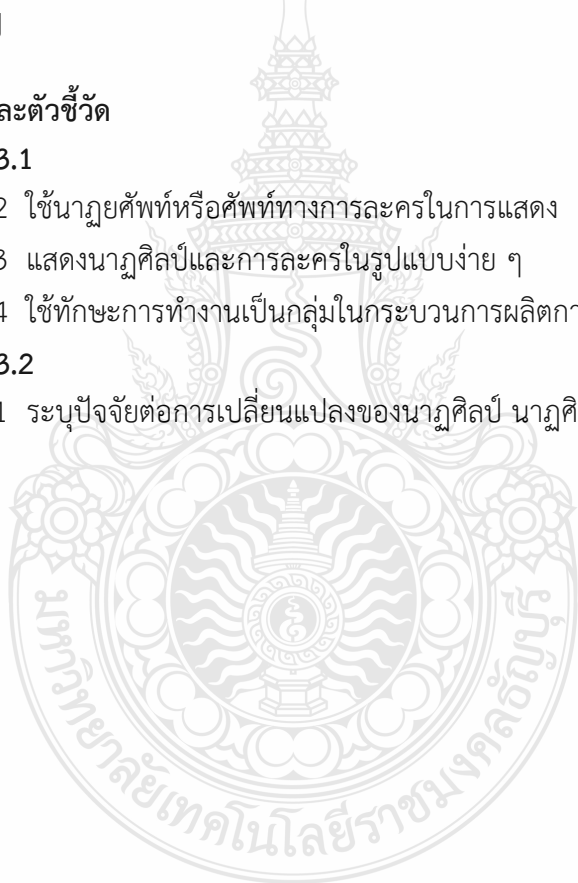
- ม.1/2 ใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแสดง
- ม.1/3 แสดงนาฏศิลป์และการละครในรูปแบบง่าย ๆ
- ม.1/4 ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มในกระบวนการผลิตการแสดง

มาตรฐาน ศ 3.2

- ม.1/1 ระบุปัจจัยต่อการเปลี่ยนแปลงของนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน

รวมทั้งหมด

4 ตัวชี้วัด

โครงสร้างแผนการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ
สาระที่ 3 นาฏศิลป์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
เวลา 7 ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ชุดฟ้อนเงี้ยว

แผนการเรียนรู้	เนื้อหาสาระ	จำนวน (ชั่วโมง)	น้ำหนักคะแนน
1	ความรู้เกี่ยวกับชุดฟ้อนเงี้ยว	1	20
2	การร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว	1	10
3	การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ่งไม้)	1	15
4	การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 1)	1	15
5	การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 2)	1	15
6	การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 3)	1	15
7	คุณค่าของการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว	1	10
	รวม	7	100

**แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว โดยใช้รูปแบบการสอน
เทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน**

แผนที่	หน่วยการเรียนรู้/เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)
1	ความรู้เกี่ยวกับชุดพ็อนเงี้ยว	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว 2. มีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อร้องและความหมายเพลงพ็อนเงี้ยว 3. มีความเข้าใจเกี่ยวกับจังหวะ ทำนองเพลงและดนตรี ประกอบการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว 4. มีความเข้าใจเครื่องแต่งกายประกอบการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว 5. มีความเข้าใจเกี่ยวกับทำรำชุดพ็อนเงี้ยว 6. มีความเข้าใจเกี่ยวกับโอกาสที่ใช้ในการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว 	ศ 3.1 ม.1/2 ม.1/4 ศ 3.2 ม.1/1	พ็อนเงี้ยวพ่นเมือง เป็นการแสดงพื้นเมืองภาคเหนือชุดหนึ่ง ที่ดัดแปลงมาจากการเล่นสนุกสนานของพวกเงี้ยวหรือไทยใหญ่ ครู หลง บุญจุ หลง เป็น ผู้ สอน และ ต่ อ มา ครูลมุล ยมะคุปต์ ผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์วิทยาลัยนาฏศิลป์ ได้นำลีลาท่ารำพ็อนเงี้ยวมาปรับปรุงใหม่ และได้บรรจุไว้ในหลักสูตรวิทยาลัยนาฏศิลป์ เมื่อปีพ.ศ.2487 ลักษณะและรูปแบบการแสดงเป็นการรำหมู่ แบ่งผู้แสดงออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายชายและฝ่ายหญิง การพ็อนเป็นการรำตีบทตามคำร้อง เนื้อเพลงมีความหมายเกี่ยวกับการอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย มาอำนวยการให้ผู้ชมและผู้แสดงใช้กิ้งไม่เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้แสดงแต่งกายแบบชาวเขา การแสดงนี้นิยมแสดงในงานมงคล เพลงพ็อนเงี้ยวที่ใช้ประกอบการแสดงชุดพ็อนเงี้ยวนี้ เป็นทำนองเก่าชาวล้านนา รู้จักทำนองนี้ว่า “เสเลเมา” วงดนตรีที่ใช้ ใช้วงปี่พาทย์ประกอบการแสดง	1 ชั่วโมง

แผนที่	หน่วยการเรียนรู้/เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)
2	การร้องเพลง พ็อนเงี้ยว	1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับ จังหวะ ทำนองเพลง พ็อนเงี้ยว 2. มีทักษะในร้องเพลง พ็อนเงี้ยวได้ถูกต้อง	ศ 3.1 ม.1/2	เนื้อร้องและทำนองเพลงพ็อน เงี้ยวมีเนื้อร้อง 2 แบบ คือ ร้อง แบบภาษาคำเมือง เรียกว่า “เงี้ยวปนเมือง” กับขับร้องแบบ ภาษาไทยภาคกลาง เรียกว่า “เพลงพ็อนเงี้ยว” เพลงเงี้ยวปน เมืองเป็นเพลงอัตรา 2 ชั้น ใช้ ทำนองเพลงเสเลเมา	1 ชั่วโมง
3	การประดิษฐ์ อุปกรณ์ ประกอบการ แสดงชุดพ็อน เงี้ยว (กิ่งไม้)	1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับ การประดิษฐ์อุปกรณ์ ประกอบการแสดงชุด พ็อนเงี้ยว (กิ่งไม้) 2. มีทักษะในการ ประดิษฐ์อุปกรณ์ ประกอบการแสดงชุด พ็อนเงี้ยว (กิ่งไม้)	ศ 3.1 ม.1/4	การแสดงชุดพ็อนเงี้ยว มีอุปกรณ์ การแสดงที่สำคัญหนึ่งอย่าง คือ กิ่งไม้แต่เดิมใช้ก้านมะยมมา ประกอบการแสดงเนื่องจากใบ มะยมให้ความหมายถึงการปิด เป่าสิ่งที่ไม่ดีมีความสอดคล้องกับ เนื้อเพลงพ็อนเงี้ยวที่ให้ ความหมายการปิดเป่าสิ่งไม่ดี ออกไป การประดิษฐ์กิ่งไม้มี ขั้นตอนตามลำดับคือ การเตรียม วัสดุอุปกรณ์ การออกแบบ สร้างสรรค์ การประกอบกิ่งก้าน และใบ และการตรวจสอบ อุปกรณ์ กิ่งไม้ที่ประดิษฐ์ขึ้นใช้ สำหรับเป็นอุปกรณ์ประกอบการ เรียน	1 ชั่วโมง

แผนที่	หน่วยการเรียนรู้/เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)
4	การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 1)	<p>1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ”</p> <p>2. มีทักษะในการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ”</p>	ศ 3.1 ม.1/3	การปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวใช้นาฏยศัพท์และภาษาท่าในการปฏิบัติทำรำ โดยเริ่มตั้งแต่ทำออกจนถึง คำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ” ให้ถูกต้อง เพื่อตีบทสื่อความหมายให้สอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง	1 ชั่วโมง
5	การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 2)	<p>1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยว ตั้งแต่ คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา” จนถึง คำร้อง ที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง”</p> <p>2. มีทักษะในการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยว ตั้งแต่ คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา” จนถึง คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง”</p>	ศ 3.1 ม.1/3	การปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวใช้นาฏยศัพท์และภาษาท่าในการปฏิบัติทำรำ ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา” จนถึง คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง” ให้ถูกต้อง เพื่อตีบทสื่อความหมายให้สอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง	1 ชั่วโมง
6	การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 3)	1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ทำสอ	ศ 3.1 ม.1/3	การปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวใช้นาฏยศัพท์และภาษาท่าในการปฏิบัติทำรำ ตั้งแต่ทำสอสร้อยมาลาแปลง จนถึงทำถัดเท้าควง	1 ชั่วโมง

แผนที่	หน่วยการเรียนรู้/เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)
		สร้อยมาลาแปลง จนถึง ทำถัดทำควงแขน 2. มีทักษะในการปฏิบัติ ทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยว ตั้งแต่ทำสอดสร้อยมาลา แปลง จนถึงทำถัดทำควงแขน		แขน ให้ถูกต้อง เพื่อตีบทสื่อ ความหมายให้สอดคล้องตามเนื้อ ร้องและทำนองเพลง	
7	คุณค่าของเพลง ฟ้อนเงี้ยว	1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับ คุณค่าของการแสดง ชุด ฟ้อนเงี้ยว 2. มีทักษะในการอธิบาย คุณค่าของการแสดง ชุด ฟ้อนเงี้ยว	ศ 3.1 ม.1/3	ฟ้อนเงี้ยว เป็นศิลปะการแสดงที่ สืบสะท้อนวัฒนธรรมชาวไทย ไทใหญ่ผสมผสานวัฒนธรรม ภาคเหนือ บทร้องมีความไพเราะ และมีเนื้อหาที่กล่าวถึงการ อาราธนาคุณพระรัตนตรัยอวย พรผู้ชม และผู้แสดง การแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยวสะท้อนถึงคุณค่า ความเชื่อ ความศรัทธา ใน พระพุทธศาสนา วิถีชีวิต และการ ประยุกต์ใช้ การแสดงตาม ประเพณี และวัฒนธรรมไทยที่ดี งาม	1 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ	วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว	เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับชุดฟ้อนเงี้ยว	รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวชัชพร ภูน้อย	โรงเรียนมาตาศิลป์พิทยาสรรค์	เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/2 ใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแสดง

ศ 3.1 ม.1/4 ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มในกระบวนการผลิตการแสดง

สาระสำคัญ

ฟ้อนเงี้ยวบนเมือง เป็นการแสดงพื้นเมืองภาคเหนือชุดหนึ่ง ที่ดัดแปลงมาจากการเล่น สนุกสนานของพวกเงี้ยวหรือไทยใหญ่ ครูหลง บุญจุหลง เป็นผู้สอน และต่อมา ครูลมูล ยมะคุปต์ ผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์วิทยาลัยนาฏศิลป์ ได้นำลีลาท่ารำฟ้อนเงี้ยวมาปรับปรุงใหม่ และได้บรรจุไว้ในหลักสูตรวิทยาลัยนาฏศิลป์ เมื่อปี พ.ศ. 2478 ลักษณะและรูปแบบการแสดงเป็นการรำหมู่ แบ่งผู้แสดงออกเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายชายและฝ่ายหญิง การฟ้อนเป็นการรำตีบทตามคำร้อง เนื้อเพลงมีความหมายเกี่ยวกับการอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย มาอำนวยการช่วยพรให้ผู้ชมและผู้แสดง ใช้กิ้งไม่เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้แสดงแต่งกายแบบชาวเขา การแสดงนี้นิยมแสดง ในงานมงคล เพลงฟ้อนเงี้ยวที่ใช้ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยวนี้เป็นการนำของเก่าชาวล้านนา รู้จักทำนองนี้ว่า “เสเลเมา” วงดนตรีที่ใช้ ใช้วงปี่พาทย์ประกอบการแสดง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว
2. มีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อร้องและความหมายเพลงฟ้อนเงี้ยว
3. มีความเข้าใจเกี่ยวกับทำนองเพลงและดนตรี
4. มีความเข้าใจเกี่ยวกับการแต่งกายชุดฟ้อนเงี้ยว
5. มีความเข้าใจเกี่ยวกับท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว
6. มีความเข้าใจเกี่ยวกับโอกาสที่ใช้ในการแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยว

เนื้อหาสาระ

ความรู้

เนื้อหาสาระ ได้แก่ ประวัติความเป็นมา ลักษณะรูปแบบการแสดง เนื้อร้องและความหมาย เพลงพ็อนเงี้ยว ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกาย โอกาสที่แสดง และทำรำชุดพ็อนเงี้ยว

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ใฝ่เรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 7 ชั้น ด้วยกัน)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ผู้สอนแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับชุดพ็อนเงี้ยว
- ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เรื่องเพลงพ็อนเงี้ยว

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้สอนอธิบายและสาธิต เรื่องความรู้เกี่ยวกับพ็อนเงี้ยว ได้แก่ ประวัติความเป็นมาชุดพ็อนเงี้ยว เนื้อร้องและความหมายเพลงพ็อนเงี้ยว การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกายชุดพ็อนเงี้ยว โอกาสที่ใช้ในการแสดง โดยใช้สื่อ PowerPoint และ วิดีทัศน์ประกอบการสอน

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน เรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home group) แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ร่วมกันศึกษาข้อมูล โดยกำหนดเวลาให้ 10 นาที ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาและโอกาสที่แสดงชุดพ็อนเงี้ยว
2. เนื้อร้องและความหมายของเพลงพ็อนเงี้ยว
3. จังหวะ ทำนองเพลงและดนตรี
4. การแต่งกายชุดพ็อนเงี้ยว
5. ทำรำชุดพ็อนเงี้ยว

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลข 1- 8 ไปจัดกลุ่มใหม่ เรียกกลุ่มใหม่นี้ว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) โดยกำหนดหมายเลขในการจับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

- กลุ่มที่ 1 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 1 ของทุกกลุ่ม ศึกษาประวัติความเป็นมาและโอกาสที่แสดงชุดฟ้อนเงี้ยว
- กลุ่มที่ 2 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 2 - 3 ของทุกกลุ่ม ศึกษาเนื้อร้องและความหมายของเพลงฟ้อนเงี้ยว
- กลุ่มที่ 3 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 4 ของทุกกลุ่ม ศึกษาจังหวะ ทำนองเพลงและดนตรี
- กลุ่มที่ 4 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 5 - 6 ของทุกกลุ่ม ศึกษา เรื่อง การแต่งกายชุดฟ้อนเงี้ยว ทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว
- กลุ่มที่ 5 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 7 - 8 ของทุกกลุ่ม ศึกษา เรื่อง ทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว

แล้วให้ผู้เรียนทุกกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์ สืบค้นข้อมูล ตามประเด็นดังกล่าวโดยใช้เทคโนโลยี ผู้สอนกำหนดให้เวลา 10 นาที

ขั้นสรุปและทบทวน

5. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเรา และถ่ายทอดความรู้ให้กับเพื่อนในกลุ่มบ้านของเรา ทบทวนความรู้ทั้ง 5 ประเด็นด้วยตนเองและช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องโดยถามตอบกันเองภายในกลุ่ม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม ผู้สอนคอยสังเกตพฤติกรรมและแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ให้ผู้เรียนทดสอบความรู้เกี่ยวกับชุดฟ้อนเงี้ยวเพื่อตรวจสอบองค์ความรู้ โดยใช้แบบทดสอบปรนัยจำนวน 20 ข้อ
- ประเมินผลจากการตรวจแบบทดสอบ 20 คะแนน

7. ขั้นการคิดริเริ่ม

- ผู้สอนตั้งคำถามเกี่ยวกับชุดฟ้อนเงี้ยวว่า นาฏยศัพท์ ภาษาท่าในเพลงฟ้อนเงี้ยว ปรากฏอยู่ในการแสดงนาฏศิลป์ชุดบ้าง และสื่อความหมายสอดคล้องกับการสื่อความหมายในเพลงฟ้อนเงี้ยวหรือไม่ ให้ผู้เรียนทุกคนช่วยกันอภิปรายและเสนอความคิดเห็น

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- PowerPoint ความเป็นมาของการแสดงฟ้อนเงี้ยว
- ตัวอย่างวีดิทัศน์ประกอบการสอน เพลงฟ้อนเงี้ยว

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....
.....
.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....
.....
.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)
ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรัญญา ตุลย์เมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาทุตกพันพิทยาคาร

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ด้านใฝ่เรียนรู้
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชานาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับชุดฟ้อนเงี้ยว เวลา 1 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....
 (นางสาวชัชพร ภู่น้อย)

เกณฑ์การให้คะแนน

- ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน
- ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ (Test Blue Print) ด้านพุทธิพิสัย

เนื้อหา	จำ	เข้าใจ	นำไปใช้	วิเคราะห์
ข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ				
1. ประวัติเพลงพ็อนเงี้ยว	ข้อ 1,2,3			
2. เนื้อร้องและความหมายเพลงพ็อนเงี้ยว	ข้อ 4,16,17	ข้อ13,14		ข้อ 12
3. ทำนองเพลงและดนตรี	ข้อ 7,8,11,15	ข้อ 9		
4. เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์การแสดง	ข้อ 5,18,19	ข้อ 6		
5. ทำรำชุดพ็อนเงี้ยว				ข้อ 20
6. โอกาสที่ใช้ในการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว			ข้อ 10	
รวม	12	5	1	2

แบบทดสอบวิชา นาฏศิลป์ 1 รหัสวิชา (ศ 21101)

เรื่อง นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวแล้ว กากบาท (x) ลงในกระดาษคำตอบ

1. ครุนาฏศิลป์ไทยที่ไปสอนละครที่คุ้มเจ้าหลวง เจ้าแก้วนารัฐและได้ชมการแสดงชุด “เงี้ยวพนเมือง” คือใคร
ก. ครูเฉลย สุขวนิช
ข. ครูลมูล ยมะคุปต์
ค. ครูจำเรียง พุทธประดับ
ง. ท่านผู้หญิงแก้ว สนิทวงศ์เสนีย์
2. ผู้ฝึกสอน “เงี้ยวพนเมือง” ของคุ้มเจ้าหลวง เจ้าแก้วนารัฐคือใคร
ก. นางกิมยัง
ข. นางชื่น ใจบุญ
ค. นางหลง บุญจุหลง
ง. นางหลง ชื่นชิต
3. การแสดงฟ้อนเงี้ยว เป็นการแสดงนาฏศิลป์ของภาคใด
ก. ภาคเหนือ
ข. ภาคอีสาน
ค. ภาคกลาง
ง. ภาคใต้
4. ใครคือผู้คิดคำร้องเข้ากับทำนองซอเงี้ยว
ก. ครูลมูล ยมะคุปต์
ข. ครูหลง บุญชูหลง
ค. ครูจำเรียง พุทธประดับ
ง. ครูรอด อักษรทับ
5. ชุดการแสดงฟ้อนเงี้ยวใช้สีตรงกับข้อใด
ก. สีม่วงขลิบขาว
ข. สีดำขลิบแดง
ค. สีแดงขลิบดำ
ง. สีขาวขลิบม่วง
6. ข้อใด ไม่ใช่ การแต่งกายแบบดั้งเดิมของชุดฟ้อนเงี้ยว
ก. แบบชาวเขา
ข. แบบชวา
ค. แบบไทยใหญ่
ง. แบบกรมศิลปากร
7. วงดนตรีไทยที่ใช้ประกอบการแสดงฟ้อนเงี้ยว คือวงดนตรีประเภทใด
ก. วงเครื่องสาย
ข. วงมโหรี
ค. วงปี่พาทย์
ง. วงเครื่องสายผสม
8. ข้อใด ไม่ใช่ เครื่องดนตรีของการฟ้อนเงี้ยว
ก. ปี่
ข. ระนาดเอก
ค. กลองยาว
ง. ตะโพน
9. บทร้องของฟ้อนเงี้ยวมีลักษณะเป็นแบบใด
ก. คำชื่นชม
ข. คำร้องขอ
ค. คำบรรยาย
ง. คำอวยพร
10. เพลงฟ้อนเงี้ยว ไม่ควรร นำไปใช้ในโอกาสใด
ก. งานบวช
ข. งานทำบุญขึ้นบ้านใหม่
ค. งานศพ
ง. การแสดงพิธีเปิด

เฉลยแบบทดสอบวิชา นาฏศิลป์ 1 รหัสวิชา (ศ 21101)

เรื่อง นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวแล้ว กากบาท (x) ลงในกระดาษคำตอบ

1. ครุนาฏศิลป์ไทยที่ไปสอนละครที่คุ้มเจ้าหลวง เจ้าแก้วนารัฐและได้ชมการแสดงชุด “เงี้ยวบนเมือง” คือใคร
ก. ครูเฉลย ศุขวนิช
ข. **ครูลมูล ยมะคุปต์**
ค. ครูจำเรียง พุทธประดับ
ง. ท่านผู้หญิงผ่องแผ้ว สนิทวงศ์เสนีย์
2. ผู้ฝึกสอน “เงี้ยวบนเมือง” ของคุ้มเจ้าหลวง เจ้าแก้วนารัฐคือใคร
ก. นางกิมย้ง
ข. นางชื่น ใจบุญ
ค. **นางหลง บุญจุหลง**
ง. นางหลง ชื่นชิต
3. การแสดงฟ้อนเงี้ยว เป็นการแสดงนาฏศิลป์ของภาคใด
ก. **ภาคเหนือ**
ข. ภาคอีสาน
ค. ภาคกลาง
ง. ภาคใต้
4. ใครคือผู้คิดคำร้องเข้ากับทำนองซอเงี้ยว
ก. ครูลมูล ยมะคุปต์
ข. ครูหลง บุญชูหลง
ค. ครูจำเรียง พุทธประดับ
ง. **ครูรอด อักษรทัพบ**
5. ชุดการแสดงฟ้อนเงี้ยวใช้สีตรงกับข้อใด
ก. สีม่วงขลิบขาว
ข. **สีดำขลิบแดง**
ค. สีแดงขลิบดำ
ง. สีขาวขลิบม่วง
6. ข้อใด ไม่ใช่ การแต่งกายแบบดั้งเดิมของชุดฟ้อนเงี้ยว
ก. แบบชาวเขา
ข. **แบบชาว**
ค. แบบไทยใหญ่
ง. แบบกรมศิลปากร
7. วงดนตรีไทยที่ใช้ประกอบการแสดงฟ้อนเงี้ยว คือวงดนตรีประเภทใด
ก. วงเครื่องสาย
ข. วงมโหรี
ค. **วงปี่พาทย์**
ง. วงเครื่องสายผสม
8. ข้อใด ไม่ใช่ เครื่องดนตรีของการฟ้อนเงี้ยว
ก. ปี่
ข. ระนาดเอก
ค. **กลองยาว**
ง. ตะโพน
9. บทร้องของฟ้อนเงี้ยวมีลักษณะเป็นแบบใด
ก. คำชื่นชม
ข. คำร้องขอ
ค. คำบรรยาย
ง. **คำอวยพร**
10. เพลงฟ้อนเงี้ยว ไม่ควรร นำไปใช้ในโอกาสใด
ก. งานบวช
ข. งานทำบุญขึ้นบ้านใหม่
ค. **งานศพ**
ง. การแสดงพิธีเปิด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว เรื่อง การร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวชัชพร ภูน้อย โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/4 ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มในกระบวนการผลิตการแสดง

สาระสำคัญ

เนื้อร้องและทำนองเพลงฟ้อนเงี้ยวมีเนื้อร้อง 2 แบบ คือ ร้องแบบภาษาคำเมือง เรียกว่า “เงี้ยวปนเมือง” กับขับร้องแบบภาษาไทยภาคกลาง เรียกว่า “เพลงฟ้อนเงี้ยว” เพลงเงี้ยวปนเมืองเป็นเพลงอัตรา 2 ชั้น ใช้ทำนองเพลงเสเลเมา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับจังหวะ ทำนองเพลงฟ้อนเงี้ยว
2. มีทักษะในการร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว

เนื้อหาสาระ

ความรู้

เนื้อเพลงฟ้อนเงี้ยว

ทักษะ

การขับร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มุ่งมั่นในการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 6 ชั้น ด้วยกัน)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ผู้สอนทบทวนเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาเพลงพ็อนเงี้ยว ที่เรียนไปแล้ว
- ผู้สอนแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการเรียน เรื่อง ฝึกปฏิบัติร้องเพลงพ็อนเงี้ยว

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้สอนสาธิตการร้องเพลงพ็อนเงี้ยวตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วเปิดเพลงพ็อนเงี้ยวให้ผู้เรียนฝึกร้องร่วมกัน ผู้สอนสอนร้องเพลงพ็อนเงี้ยวทีละวรรคแล้วให้ผู้เรียนร้องตามพร้อมปรบมือเข้าจังหวะ ตั้งแต่ต้นจนจบ

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 13 คน 2 กลุ่ม ๆ ละ 14 คน 1 กลุ่ม เรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) แล้วให้แต่ละฝึกร้องเพลงพร้อมกัน ซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือฝึกปฏิบัติร้องเพลงพ็อนเงี้ยวด้วยตนเอง

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ให้ผู้เรียนทั้งหมดจับฉลาก หมายเลข 1 – 40 แล้วแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม แล้วร่วมกันฝึกร้องเพลง ผู้สอนใช้เวลา 15 นาที ตามหมายเลขที่กำหนดไว้ในท่อนเพลง 3 ท่อนเพลง ดังนี้

ท่อนเพลงที่ 1 พระพุทธ ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลขที่ 1- 13

ท่อนเพลงที่ 2 พระธรรม ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลขที่ 14 – 26

ท่อนเพลงที่ 3 พระสงฆ์ ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลขที่ 27 – 40

ขั้นสรุปและทบทวน

5. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิมแล้วให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ฝึกร้องเพลงพ็อนเงี้ยวตั้งแต่ต้นจนจบ ในขั้นนี้ ผู้เรียนฝึกซ้อมเพลงพ็อนเงี้ยวด้วยตนเองและช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องโดยปรบมือเข้าจังหวะ ผู้สอนตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่อง ผู้สอนใช้เวลา 15 นาที

ขั้นวัดและประเมินผล

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ให้แต่ละกลุ่มออกมาสอบร้องเพลงพ็อนเงี้ยวพร้อมกัน พร้อมปรบมือเข้าจังหวะ จนครบทุกกลุ่ม
- ประเมินผลการสอบร้องเพลงพ็อนเงี้ยว 10 คะแนน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- ตัวอย่างวีดิทัศน์ประกอบการสอน เพลงพ็อนเงี้ยว

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....
.....
.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....
.....
.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)
ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรัญญา ตุลยเมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาศึกษาพัฒนาพิทยาคาร

เกณฑ์ระดับคุณภาพความรู้

ที่	รายการประเมิน	ด้านทักษะการร้องเพลงพ็อนเจี้ยว				
		ดีเยี่ยม (5)	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้องของเนื้อร้อง	ร้องเพลงถูกต้อง เว้นวรรคได้ถูกต้อง	ร้องเพลง โดยเนื้อเพลงผิด 1-2 แห่ง เว้นวรรคได้ถูกต้อง	ร้องเพลง โดยเนื้อเพลงผิด 3-4 แห่ง เว้นวรรคได้ถูกต้อง	ร้องเพลง โดยเนื้อเพลงผิด 5-6 แห่ง เว้นวรรคได้ถูกต้อง	ร้องเพลง โดยเนื้อเพลงผิด 7 แห่งขึ้นไป เว้นวรรคได้ถูกต้อง
2	ทำนองถูกต้อง	ร้องเพลงตรงตามระดับเสียงและเว้นวรรคประโยคเพลงถูกต้องตลอดทั้งบทเพลง	ร้องเพลงตรงตามระดับเสียง แต่เว้นวรรคประโยคเพลงผิดพลาด 1 ช่วงเพลง	ร้องเพลงตรงตามระดับเสียง แต่ไม่เว้นวรรคประโยคเพลงผิดพลาด 2 ช่วงเพลง	ร้องเพลงไม่ตรงตามระดับเสียง ไม่เว้นวรรคประโยคเพลงผิดพลาด 3 ช่วงเพลง	ร้องเพลงไม่ตรงตามระดับเสียง และร้องเพลงผิดพลาด มากกว่า 4 ช่วงเพลงขึ้นไป
3	จังหวะถูกต้องแม่นยำ	ร้องเพลงและปรบมือถูกต้องตามจังหวะ เว้นวรรคทำนองได้ถูกต้อง	ร้องเพลงและปรบมือผิดจังหวะเพียง 1-2 จังหวะ	ร้องเพลงและปรบมือผิดจังหวะเพียง 3-4 จังหวะ	ร้องเพลงและปรบมือผิดจังหวะเพียง 5-6 จังหวะ	ร้องเพลงและปรบมือผิดจังหวะตั้งแต่ 7 จังหวะขึ้นไป
4	อักขระ	ร้องเพลงออกเสียงดัง ฟังชัด อักขระถูกต้อง	ร้องเพลงออกเสียงไม่ชัดเจน อักขระผิด 1 วรรค	ร้องเพลงออกเสียงไม่ชัดเจน อักขระผิด 2 วรรค	ร้องเพลงออกเสียงไม่ชัดเจน อักขระผิด 3 วรรค	ร้องเพลงออกเสียงไม่ชัดเจน อักขระผิด มากกว่า 4 วรรคขึ้นไป

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ	วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว	เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ้งไม้)	รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวชัชพร ภูน้อย	โรงเรียนมาตาศุดพันพิทยาคาร	เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/4 ใช้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มในกระบวนการผลิตการแสดง

สาระสำคัญ

การแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว มีอุปกรณ์การแสดงที่สำคัญหนึ่งอย่าง คือ กิ้งไม้แต่เดิมใช้ก้านมะยมมา ประกอบการแสดงเนื่องจากใบมะยมให้ความหมายถึงการปิดเป่าสิ่งที่ไม่ดีมีความสอดคล้องกับเนื้อเพลง ฟ้อนเงี้ยวที่ให้ความหมายการปิดเป่าสิ่งไม่ดีออกไป

การประดิษฐ์กิ้งไม้มีขั้นตอนตามลำดับคือ การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ การออกแบบสร้างสรรค์ การประกอบกิ้งก้านและใบ และการตรวจสอบอุปกรณ์ กิ้งไม้ที่ประดิษฐ์ขึ้นใช้สำหรับเป็นอุปกรณ์ ประกอบการเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ้งไม้)
2. มีทักษะในการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ้งไม้)

เนื้อหาสาระ

ความรู้

การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ้งไม้)

ทักษะ

ทักษะในการประดิษฐ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ้งไม้)

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มุ่งมั่นในการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 6 ชั้น ด้วยกัน)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ผู้สอนทบทวนเนื้อหาของชั่วโมงที่แล้วให้ผู้เรียนฟัง
- ผู้สอนสาธิตการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง (กิ้งไม้)

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้เรียนเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการประดิษฐ์กิ้งไม้เพื่อเตรียมทำอุปกรณ์ประกอบการแสดง (กิ้งไม้)
- ผู้สอนอธิบายและสาธิตการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ้งไม้) ทีละขั้นตอนให้นักเรียนชม แล้วให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายและซักถาม ขั้นตอนการประดิษฐ์กิ้งไม้

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งเรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) แล้วให้แต่ละกลุ่มร่วมกันประดิษฐ์อุปกรณ์ตามผู้สอนทีละขั้นตอนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน ซึ่งเรียกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) แล้วให้แต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลข 1 - 10 เข้ากลุ่มตามขั้นตอนการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ้งไม้) ในขั้นนี้ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง (กิ้งไม้) ด้วยตนเองตาม 4 ขั้นตอนดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 1 - 2 ของทุกกลุ่ม ทำขั้นตอนที่ 1 การประดิษฐ์ก้าน

กลุ่มที่ 2 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 3 - 5 ของทุกกลุ่ม ทำขั้นตอนที่ 2 การประดิษฐ์ใบไม้

กลุ่มที่ 3 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 6 - 8 ของทุกกลุ่ม ทำขั้นตอนที่ 3 การประกอบกิ้งก้านใบ

กลุ่มที่ 4 ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข 9 - 10 ของทุกกลุ่ม ทำขั้นตอนที่ 4 การประกอบตกแต่งกิ้งไม้

ขั้นสรุปและทบทวน

5. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราแล้วถ่ายทอดการประดิษฐ์กิ้งไม้ให้กับเพื่อนในกลุ่มบ้านของเรา ให้ผู้เรียนทุกกลุ่มประดิษฐ์กิ้งไม้ประกอบการเรียน คนละ 2 กิ่ง โดยผู้สอนกำหนดเวลา 15 นาที

- ให้ผู้เรียนตรวจสอบความแข็งแรงและตกแต่งกิ่งไม้ของตนเอง ผู้สอนคอยสังเกตพฤติกรรม
และให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นวัดประเมินผล

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ผู้เรียนส่งอุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ่งไม้)
- ประเมินผลโดยใช้แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์การแสดง 15 คะแนน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- PowerPoint เรื่อง อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว (กิ่งไม้)
- เอกสารประกอบการเรียน ชุดฟ้อนเงี้ยว

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....

.....

.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....

.....

.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)

ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรัญญา ตุลยเมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาศึกษาพัฒนาพิทยาคาร

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชานาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว เวลา 1 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	มีความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับมอบหมาย		มีการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น		ผลงาน ตรงเวลา		สรุปผลการ ประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....
 (นางสาวชัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์การให้คะแนน
 ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน
 ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กึ่งไม้)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ ศึกษานาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กึ่งไม้)

เวลา 1 ชั่วโมง

คำชี้แจง เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	การเตรียมอุปกรณ์					ขั้นตอนการประดิษฐ์ ถูกต้องตามลำดับ					ความแข็งแรงคงทน					รวมคะแนน	
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		15

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวซัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์คะแนนระดับคุณภาพ

คะแนน 14 ขึ้นไป ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก

คะแนน 11 – 13 ระดับคุณภาพ 4 ดี

คะแนน 8 – 10 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง

คะแนน 5 – 7 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 4 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพความรู้

ที่	รายการประเมิน	การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว				
		ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	การเตรียมอุปกรณ์	เตรียมอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ครบทุกชิ้น	เตรียมอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ขาด 1 ชิ้น	เตรียมอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ขาด 2 ชิ้น	เตรียมอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ขาด 3 ชิ้น	เตรียมอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ขาด 4 ชิ้นขึ้นไป
2	ขั้นตอนการประดิษฐ์ถูกต้องตามลำดับ	มีการวางแผนในการประดิษฐ์อุปกรณ์ถูกต้องครบถ้วนทุกขั้นตอน	มีการวางแผนในการประดิษฐ์อุปกรณ์ถูกต้องแต่ทำผิด 1 ขั้นตอน	มีการวางแผนในการประดิษฐ์อุปกรณ์ถูกต้องแต่ทำผิด 2 ขั้นตอน	มีการวางแผนในการประดิษฐ์อุปกรณ์ถูกต้องแต่ทำผิด 3 ขั้นตอน	มีการวางแผนในการประดิษฐ์อุปกรณ์ถูกต้องแต่ทำผิดมากกว่า 4 ขั้นตอนขึ้นไป
3	ความแข็งแรงคงทน	อุปกรณ์มีความแข็งแรงคงทนตลอดการใช้งาน	อุปกรณ์มีความแข็งแรง แต่มีการซ่อมแซม 1 ครั้ง	อุปกรณ์มีการซ่อมแซม 2 ครั้ง	อุปกรณ์มีการซ่อมแซม 3 ครั้ง	อุปกรณ์มีการซ่อมแซมมากกว่า 4 ครั้งขึ้นไป

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว เรื่อง การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 1) รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวซัชพร ภูน้อย โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/3 แสดงนาฏศิลป์และการละครในรูปแบบง่าย ๆ

สาระสำคัญ

การปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวจำเป็นจะต้องปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาทำให้ถูกต้อง เนื่องจากเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าออกจนถึง คำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเทอญ” ให้ถูกต้อง เพื่อตีบทสื่อความหมายให้สอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเทอะ”
2. มีทักษะในการปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเทอะ”

เนื้อหาสาระ

ความรู้

นาฏยศัพท์ ได้แก่ ตั่งวง จีบ ฟาดมือลง ยกเท้า ถอนเท้า ก้าวเท้า เอียงคอ ภาษาท่า ได้แก่ ท่าออก ท่าเตรียม ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง ท่าสะบัดกิ่งไม้

ทักษะ

ปฏิบัตินาฏยศัพท์

ปฏิบัติภาษาท่า

ปฏิบัติท่ารำตั้งแต่ท่าออกจนถึงเนื้อเพลง “ขอเทวาช่วยรักษาเทอะ”

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มุ่งมั่นในการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 6 ชั้น ด้วยกัน)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ให้ผู้เรียนทบทวนเนื้อร้องเพลงพ็อนเงี้ยวที่ได้สอนไปในสัปดาห์ที่แล้ว
- ให้ผู้เรียนทบทวนความหมายเพลงพ็อนเงี้ยวที่ได้สอนไปในสัปดาห์ที่แล้ว

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้สอนเปิดวิดีโอทัศน์เพลงพ็อนเงี้ยวให้นักเรียนชมและร่วมกันร้องตามจังหวะเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ กล่าวเชื่อมโยงบทเรียน
- ผู้สอนอธิบายและสาธิตท่ารำเพลงพ็อนเงี้ยวให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่า และการปฏิบัติท่ารำ โดยให้นักเรียนปฏิบัติตามผู้สอน และเปิดโอกาสให้ซักถาม
- ผู้สอนอธิบายและสาธิตท่ารำเพลงพ็อนเงี้ยว ตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเตอะ” แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามผู้สอน และเปิดโอกาสให้ซักถาม

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน ซึ่งเรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) ให้ไปฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและฝึกปฏิบัติท่ารำตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเตอะ” ในขั้นนี้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ฝึกปฏิบัติท่ารำเพลงพ็อนเงี้ยวพร้อม ๆ กัน

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ผู้สอนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน ซึ่งเรียกว่ากลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) แล้วให้แต่ละกลุ่มปฏิบัติท่ารำ นาฏยศัพท์ ภาษาท่าและฝึกปฏิบัติท่ารำตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเตอะ” โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่ม จับฉลากหมายเลข 1 – 8 เข้ากลุ่มร่วมกันปฏิบัติท่ารำตามกลุ่มที่ได้รับมอบหมาย ผู้สอนใช้เวลา 15 นาที ดังนี้
- กลุ่มที่ 1 ให้ผู้เรียนหมายเลขที่ 1 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติท่ารำในท่าออก
- กลุ่มที่ 2 ให้ผู้เรียนหมายเลขที่ 2 - 3 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัติ นาฏยศัพท์ ภาษาท่า และปฏิบัติท่ารำ คำร้องที่ว่า “ขออวยชัย” จนถึง คำร้องที่ว่า “พุทธิไกรช่วยกำ”
- กลุ่มที่ 3 ให้ผู้เรียนหมายเลขที่ 4 - 5 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัติ นาฏยศัพท์ ภาษาท่า และปฏิบัติท่ารำ คำร้องที่ว่า “ทรงคุณเลิศล้ำ” จนถึงคำร้องที่ว่า “ไปทุกหัวตัวตน”
- กลุ่มที่ 4 ให้ผู้เรียนหมายเลขที่ 6 - 7 ของทุกกลุ่มฝึกปฏิบัติ นาฏยศัพท์ ภาษาท่า และปฏิบัติท่ารำ คำร้องที่ว่า “จงได้ฮับ” จนถึงคำร้องที่ว่า “สรรพมิ่งมงคล”
- กลุ่มที่ 5 ให้ผู้เรียนหมายเลขที่ 8 ของทุกกลุ่มมาฝึกปฏิบัติ นาฏยศัพท์ ภาษาท่า และปฏิบัติท่ารำ คำร้องที่ว่า “นาท่านนา” จนถึงคำร้องที่ว่า “ช่วยรักษาเตอะ”

ขั้นสรุปและทบทวน

5. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราแล้วแลกเปลี่ยนเรียนรู้และฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติท่ารำตั้งแต่ทำออก จนถึงเนื้อร้องคำว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ” พร้อมกัน
- ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติท่ารำ ตั้งแต่ทำออก จนถึงเนื้อร้องคำว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ” ด้วยตนเองและช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง แล้วเสนอท่ารำให้ผู้สอน ตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขข้อบกพร่องของท่ารำ

ขั้นวัดและประเมินผล

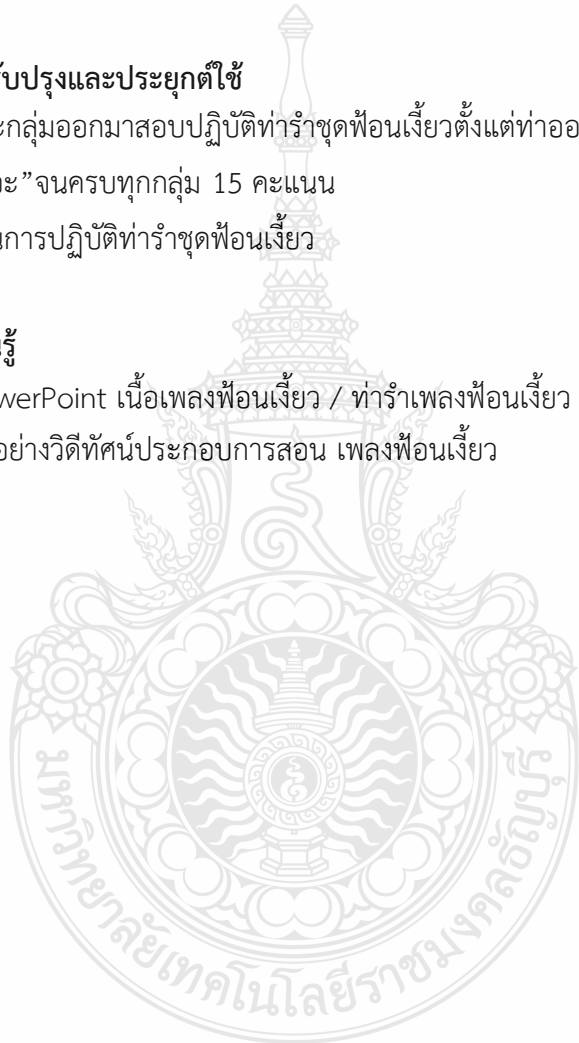
6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ให้แต่ละกลุ่มออกมาสอบปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเดอะ” จนครบทุกกลุ่ม 15 คะแนน
- ประเมินการปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- PowerPoint เนื้อเพลงฟ้อนเงี้ยว / ท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยว
- ตัวอย่างวีดิทัศน์ประกอบการสอน เพลงฟ้อนเงี้ยว

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....

.....

.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....

.....

.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภู่น้อย)
ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรัญญา ตุละเมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาศูนย์พิทยาคาร

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 1) เวลา 1 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	มีความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับมอบหมาย		มีการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น		เสนอทำ ตรงเวลา		สรุปผลการ ประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....
(นางสาวชัชพร ภู่น้อย)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน
ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 1)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 1) เวลา 1 ชั่วโมง
คำชี้แจง เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความถูกต้องของ ท่ารำ					จังหวะถูกต้อง แม่นยำ					ความพร้อมเพรียง					รวม		
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		15	

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน
 ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (นางสาวชัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์คะแนนระดับคุณภาพ

- คะแนน 14 ขึ้นไป ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก
- คะแนน 11 – 13 ระดับคุณภาพ 4 ดี
- คะแนน 8 – 10 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง
- คะแนน 5 – 7 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน ต่ำกว่า 4 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ที่	รายการประเมิน	ด้านทักษะการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว				
		ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้องของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำถูกต้องตลอดทั้งบทเพลง โดยไม่มีความผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 2-3 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 4-5 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 6-7 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 8 ท่าขึ้นไป
2	จังหวะถูกต้องแม่นยำ	ปฏิบัติท่ารำตรงตามจังหวะของบทเพลง โดยไม่มีความผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 2-3 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 4-5 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 6-7 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 8 จังหวะขึ้นไป
3	ความพร้อมเพรียง	ปฏิบัติท่ารำพร้อมเพรียงกันทุกท่าตลอดทั้งเพลง โดยไม่ผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำขาดความพร้อมเพรียง 1 ช่วง	ปฏิบัติท่ารำขาดความพร้อมเพรียง 2 ช่วง	ปฏิบัติท่ารำขาดความพร้อมเพรียง 3 ช่วง	ปฏิบัติท่ารำไม่พร้อมเพรียงมากกว่า 4 ช่วงขึ้นไป

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 2) รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวชัชพร ภูน้อย โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า
นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/3 แสดงนาฏศิลป์และการละครในรูปแบบง่าย ๆ

สาระสำคัญ

การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยวจำเป็นจะต้องปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาทำให้ถูกต้อง เนื่องจาก
เป็นพื้นฐานในการปฏิบัติทำรำทำรำชุดฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ทำออกจนถึง คำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษา
เทอญ”ให้ถูกต้อง เพื่อตีบทสื่อความหมายให้สอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยว ตั้งแต่ คำร้องที่ว่า“ขอให้อยู่สุขา”
จนถึง คำร้อง ที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง”

2. มีทักษะในการปฏิบัติทำรำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ คำร้องที่ว่า“ขอให้อยู่สุขา” จนถึง คำร้อง
ที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง”

เนื้อหาสาระ

ความรู้

นาฏยศัพท์ ได้แก่ จีบคว่ำ ท้าวสะเอว ก้าวเท้า ตะเท้า เอียงศีรษะ

ทักษะ

ปฏิบัตินาฏยศัพท์

ปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา” จนถึง คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ ม่ง
แซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง”

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มุ่งมั่นในการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 6 ชั้น ด้วยกัน)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ผู้สอนทบทวนเนื้อร้องเพลงพ่อนเงี้ยวและทำรำที่ได้สอนไปในสัปดาห์ที่แล้ว
- ให้ผู้เรียนทบทวนทำรำ ตั้งแต่ทำออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเถอะ”
- ผู้เปิดวิดีโอเพลงพ่อนเงี้ยวให้นักเรียนรับชมและร่วมกันร้องตามจังหวะเพื่อกระตุ้นให้

ผู้เรียนสนใจ กล่าวเชื่อมโยงบทเรียน

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้สอนเปิดวิดีโอทัศน์เพลงพ่อนเงี้ยวให้นักเรียนรับชมและร่วมกันร้องตามจังหวะเพื่อกระตุ้นให้

ผู้เรียนสนใจ กล่าวเชื่อมโยงบทเรียน

- ให้ผู้เรียนทบทวนเพลงพ่อนเงี้ยวพร้อมกัน 1 รอบ

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนอธิบายและสาธิตนาฏยศัพท์ ภาษาท่า โดยให้ปฏิบัติตามแล้วเปิดโอกาสให้ซักถาม
- ผู้สอนอธิบายและสาธิตทำรำเพลงพ่อนเงี้ยว ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขขา” จนถึงทำนองที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง” โดยให้ผู้เรียนร้องเพลงและปฏิบัติทำรำตาม

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ซึ่งเรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) ให้ไปฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติทำรำคำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขขา” จนถึงทำนองที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง” ในขั้นผู้เรียนฝึกปฏิบัติทำรำพร้อม ๆ กัน

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ซึ่งเรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) แล้วให้แต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติทำรำคำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขขา” จนถึงทำนองที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่มตุ้มม่ง” โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลข 1 – 10 แล้วเข้ากลุ่มร่วมกันฝึกปฏิบัติตามหมายเลขที่จับฉลากได้ ครูใช้เวลา 15 นาที ดังนี้

หมายเลขที่ 1- 2 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติทำรำ คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขขา” จนถึงคำร้องที่ว่า “โดยธรรมานุภาพเจ้า”

หมายเลขที่ 3-4 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติทำรำ คำร้องที่ว่า “เทพดาช่วยเฮา” จนถึงคำร้องที่ว่า “ฮือเป็นมิ่งมงคล”

หมายเลขที่ 5-7 ของทุกกลุ่ม ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติทำรำ คำร้องที่ว่า “สังฆานุภาพเจ้า” จนถึงคำร้องที่ว่า “สรรพมิ่งทั่วไปเนอ”

หมายเลขที่ 8-10 ของทุกกลุ่มของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติท่ารำ คำร้องที่ว่าที่ว่า “มงคะ เตพยดา ทุกแห่งหน” จนถึงทำนอง “มงชะ มงชะ แซ่มง ตะลุมตุ้มมง”

ขั้นสรุปและทบทวน

4. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิมแล้วให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ นาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติท่ารำตั้งแต่คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา” จนทำนองที่ว่า “มงชะ มงชะ แซ่มง ตะลุมตุ้มมง” พร้อมกัน

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิมแล้วให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ นาฏยศัพท์ ภาษาท่าและปฏิบัติท่ารำตั้งแต่คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา”

- จนทำนองที่ว่า “มงชะ มงชะ แซ่มง ตะลุมตุ้มมง” ด้วยตนเองและตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำเสนอท่ารำให้ผู้สอนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

5. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ให้แต่ละกลุ่มออกมาสอบปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขา” จนทำนองที่ว่า “มงชะ มงชะ แซ่มง ตะลุมตุ้มมง” จนครบทุกกลุ่ม

- ประเมินการปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว 15 คะแนน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- PowerPoint เนื้อเพลงฟ้อนเงี้ยว / ท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยว
- ตัวอย่างวีดิทัศน์ประกอบการสอน เพลงฟ้อนเงี้ยว

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....

.....

.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....

.....

.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวซัชพร ภูน้อย)

ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรุณญา ตุสยเมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาศึกษาพัฒนาพิทยาคาร

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 2) เวลา 1 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	มีความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับ มอบหมาย		มีการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น		เสนอทำตรง เวลา		สรุปผลการ ประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....
(นางสาวซัชพร ภู่น้อย)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่	2 รายการ	ถือว่า	ผ่าน
ผ่าน	1 รายการ	ถือว่า	ไม่ผ่าน

แบบประเมินการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 2)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 2) เวลา 1 ชั่วโมง

คำชี้แจง เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความถูกต้องของ ท่ารำ					จังหวะถูกต้องแม่นยำ					ความพร้อมเพรียง					รวม
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์คะแนนระดับคุณภาพ

คะแนน 14 ขึ้นไป ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก

คะแนน 11 – 13 ระดับคุณภาพ 4 ดี

คะแนน 8 – 10 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง

คะแนน 5 – 7 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 4 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ที่	รายการประเมิน	ด้านทักษะการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว				
		ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้องของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำถูกต้องตลอดทั้งบทเพลง โดยไม่มีความผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 2-3 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 4-5 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 6-7 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 8 ท่าขึ้นไป
2	จังหวะถูกต้องแม่นยำ	ปฏิบัติท่ารำตรงตามจังหวะของบทเพลง โดยไม่มีความผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 2-3 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 4-5 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 6-7 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 8 จังหวะขึ้นไป
3	ความพร้อมเพรียง	ปฏิบัติท่ารำพร้อมเพรียงกันทุกท่าตลอดทั้งเพลงโดยไม่ผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำขาดความพร้อมเพรียง 1 ช่วง	ปฏิบัติท่ารำขาดความพร้อมเพรียง 2 ช่วง	ปฏิบัติท่ารำขาดความพร้อมเพรียง 3 ช่วง	ปฏิบัติท่ารำไม่พร้อมเพรียงมากกว่า 4 ช่วงขึ้นไป

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว เรื่อง การปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 3) รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวชัชพร ภูน้อย โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า
นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/3 แสดงนาฏศิลป์และการละครในรูปแบบง่าย ๆ

สาระสำคัญ

การปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวจำเป็นต้องปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่าให้ถูกต้อง เนื่องจาก
เป็นพื้นฐานในการปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขน ให้
ถูกต้อง เพื่อตีบทสื่อความหมายให้สอดคล้องตามเนื้อร้องและทำนองเพลง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึง
ท่าถัดเท้าควงแขน

2. มีทักษะในการปฏิบัติท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึง ท่าถัดเท้า
ควงแขน และสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหาสาระ

ความรู้

ภาษาท่า ได้แก่ ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง ท่าสะบัดกิ่งไม้ ท่าเตรียม ท่าโบกสะบัดกิ่งไม้มือซ้าย
ท่าโบกสะบัดกิ่งไม้มือขวา ท่าแกงมือด้านขวา ท่าแกงมือด้านซ้าย ท่ารวมมือ ท่าถัดเท้าควงแขน

ทักษะ

ปฏิบัติภาษาท่า

ปฏิบัติท่าฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขน

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มุ่งมั่นในการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 6 ชั้น ด้วยกัน)

ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ชั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 6 ชั้น ด้วยกัน)

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ครูทบทวนเนื้อร้องเพลงพ่อนเงี้ยวและทำรำที่ได้สอนไปในสัปดาห์ที่แล้ว
- ครูเปิดวิดีโอเพลงพ่อนเงี้ยวให้นักเรียนรับชมและร่วมกันร้องตามจังหวะเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ กล่าวเชื่อมโยงบทเรียน

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้สอนเปิดวิดีโอทำรำพ่อนเงี้ยวให้นักเรียนรับชมและร่วมกันร้องตามจังหวะเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ กล่าวเชื่อมโยงบทเรียน
- ให้ผู้เรียนทบทวนเพลงพ่อนเงี้ยวพร้อมกัน 1 รอบ

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนอธิบายและสาธิตนาฏยศัพท์ และการใช้กิ่งไม้ประกอบการรำ โดยให้ปฏิบัติตามผู้สอนทีละท่า แล้วเปิดโอกาสให้ซักถาม
- ผู้สอนอธิบายและสาธิตทำรำ ตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขน โดยปฏิบัติทำรำตาม
- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ซึ่งเรียกว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group) ให้ไปฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์การใช้กิ่งไม้ประกอบการรำ ตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขน

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ซึ่งเรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) แล้วให้แต่ละกลุ่มฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติทำรำตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขน โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลข 1 – 8 เข้ากลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ฝึกปฏิบัติทำรำและร้องเพลงพ่อนเงี้ยวด้วยตนเองตามหมายเลขที่จับฉลากได้ ผู้สอนใช้เวลา 15 นาที ดังนี้

หมายเลข 1 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติทำรำ ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง เดินขึ้นและลง

หมายเลข 2 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติท่ารำ ท่าสะบัดกิ่งไม้ วางเท้าเดินขึ้นด้านข้าง จนถึงท่าเตรียม

หมายเลข 3- 4 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติท่ารำ ตั้งแต่ท่าแขมมือขวาโบกสะบัดกิ่งไม้มือขวา จนถึงท่าแขมมือซ้ายโบกสะบัดกิ่งไม้มือซ้าย

หมายเลข 5- 6 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติท่ารำ โบกสะบัดกิ่งไม้ท่าแขมมือซ้ายโบกสะบัดกิ่งไม้มือซ้าย จนถึงท่าเตรียม

หมายเลข 7- 8 ของทุกกลุ่ม ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์ และปฏิบัติท่ารำ ตั้งแต่ท่ากระโดดรวมมือหัน 4 ทิศ จนถึงท่าถัดเท้าควงแขนเดินเข้า

ขั้นสรุปและทบทวน

5. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิมแล้วให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และปฏิบัติท่ารำ ตั้งแต่ตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขนเข้าพร้อมกัน

- ให้ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิมแล้วให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และ ปฏิบัติท่ารำตั้งแต่ตั้งแต่ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึงท่าถัดเท้าควงแขนเข้าพร้อมกันด้วยตนเองและช่วยกัน ตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำเสนอท่ารำให้ผู้สอนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นวัดและประเมินผล

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ให้แต่ละกลุ่มออกมาสอบปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยวตั้งแต่ท่ารำ ท่าสอดสร้อยมาลาแปลง จนถึง ท่าถัดเท้าควงแขนเข้า จนครบทุกกลุ่ม

- แบบประเมินการปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว 15 คะแนน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- PowerPoint เนื้อเพลงฟ้อนเงี้ยว / ท่ารำเพลงฟ้อนเงี้ยว
- ตัวอย่างวีดิทัศน์ประกอบการสอน เพลงฟ้อนเงี้ยว

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....

.....

.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....

.....

.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)

ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรัญญา ตุละเมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาศูนย์พิทยาคาร

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชานาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 3) เวลา 1 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	มีความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับ มอบหมาย		มีการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น		เสนอทำ ตรงเวลา		สรุปผลการ ประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 3)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว (ตอนที่ 3) เวลา 1 ชั่วโมง

คำชี้แจง เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความถูกต้องของ ท่ารำ					จังหวะถูกต้องแม่นยำ					ความสัมพันธ์คู่					รวม		
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		15	

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(นางสาวชัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์คะแนนระดับคุณภาพ

คะแนน 14 ขึ้นไป ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก

คะแนน 11 – 13 ระดับคุณภาพ 4 ดี

คะแนน 8 – 10 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง

คะแนน 5 – 7 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้

คะแนน ต่ำกว่า 4 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ที่	รายการประเมิน	ด้านทักษะการปฏิบัติทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว				
		ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้องของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำถูกต้องตลอดทั้งบทเพลงโดยไม่มีความผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 2-3 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 4-5 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 6-7 ท่า	ปฏิบัติท่ารำไม่ถูกต้อง 8 ท่าขึ้นไป
2	จังหวะถูกต้องแม่นยำ	ปฏิบัติท่ารำตรงตามจังหวะของบทเพลงโดยไม่มีความผิดพลาด	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 2-3 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 4-5 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 6-7 จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรงจังหวะของบทเพลง 8 จังหวะขึ้นไป
3	ความสัมพันธ์คู่	มีความสัมพันธ์การปฏิบัติท่ารำเข้าคู่ตลอดทั้งเพลงโดยไม่มีผิดพลาด	ขาดความสัมพันธ์การปฏิบัติท่ารำเข้าคู่ 1 ช่วง	ขาดความสัมพันธ์การปฏิบัติท่ารำเข้าคู่ 2 ช่วง	ขาดความสัมพันธ์การปฏิบัติท่ารำเข้าคู่ 3 ช่วง	ขาดความสัมพันธ์การปฏิบัติท่ารำเข้าคู่มากกว่า 4 ช่วงขึ้นไป

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง รหัสวิชา ศ 21101	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ชุดฟ้อนเงี้ยว เรื่อง คุณค่าของเพลงฟ้อนเงี้ยว	รวม 7 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวชัชพร ภูน้อย โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร	เวลา 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.1/3 แสดงนาฏศิลป์และการละครในรูปแบบง่าย ๆ

สาระสำคัญ

ฟ้อนเงี้ยว เป็นศิลปะการแสดงที่สืบทอดจากรุ่นบรรพชนชาวไทยใหญ่ผสมผสานวัฒนธรรมภาคเหนือ บรรพชนมีความไพเราะและมีเนื้อหาที่กล่าวถึงการอาราธนาคุณพระรัตนตรัยอวยพรผู้ชม และผู้แสดง การแสดงชุดฟ้อนเงี้ยวสะท้อนถึงคุณค่า ความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา วิถีชีวิต และการประยุกต์ใช้การแสดงตามประเพณี และวัฒนธรรมไทยที่งดงาม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเข้าใจเกี่ยวกับคุณค่าของการแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยว
2. มีทักษะในการอธิบายคุณค่าของการแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยว

เนื้อหาสาระ

ความรู้

คุณค่าทางวัฒนธรรมของการฟ้อนเงี้ยว

ทักษะ

ทักษะการสื่อสาร

จิตพิสัย

รู้คุณค่าความเป็นไทย

สมรรถนะของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มุ่งมั่นในการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของซิมป์สัน จัดกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอน 7 ขั้น (ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ ประยุกต์ใช้ทั้งหมด 7 ขั้น ด้วยกัน)

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ขั้นการรับรู้

- ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาในครั้งที่แล้ว
- ให้ผู้เรียนปฏิบัติร้องเพลงและทำรำในเพลงพ็อนเงี้ยวพร้อมกันทั้งชั้นเรียนตั้งแต่ต้นจนจบ

ขั้นสอน

2. ขั้นการเตรียมความพร้อม

- ผู้สอนเปิดวิดีโอที่สนเพลงพ็อนเงี้ยวให้นักเรียนชม แล้วกล่าวเชื่อมโยงบทเรียน
- ให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายลักษณะและรูปแบบการแสดงเพลงพ็อนเงี้ยว ในแง่มุมต่าง ๆ

3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม

- ผู้สอนอธิบายคุณค่าของการแสดงชุดพ็อนเงี้ยวในเรื่อง ความเชื่อ วิถีชีวิต ประเพณีของชนเผ่าเงี้ยวและโอกาสที่แสดง

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน ซึ่งเรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home group) แล้วให้แต่ละกลุ่มอภิปรายคุณค่าของเพลงพ็อนเงี้ยว ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน ซึ่งเรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert group) โดยกำหนดให้ แต่ละกลุ่มจับฉลากหมายเลข 1- 10 เข้ากลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ค้นคว้าข้อมูล เรื่องคุณค่าของเพลงพ็อนเงี้ยว ด้วยตนเองตามกลุ่มที่จับฉลากได้ ผู้สอนให้เวลา 10 นาที ตามหัวข้อดังนี้

หัวข้อที่ 1 คุณค่า ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลขที่ 1 - 2

หัวข้อที่ 2 ความเชื่อ ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลขที่ 3 - 5

หัวข้อที่ 3 วิถีชีวิต ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลขที่ 6 - 8

หัวข้อที่ 4 ประเพณีของชนเผ่าเงี้ยวและโอกาสที่แสดง ผู้เรียนที่จับฉลากได้หมายเลข

เลขที่ 9 - 10

5. ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ

- ให้ผู้เรียนกลับมากลุ่มบ้านของเราเพื่อระดมความคิด ในการเขียนแผนผังความคิดตามเนื้อหาสาระที่ 1 – 4 ลงในแผ่นกระดาษชาร์ต เพื่อเตรียมนำเสนอกับเพื่อนหน้าชั้นเรียน

ขั้นสรุปและทบทวน

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้

- ให้ผู้เรียนกลับมากลุ่มบ้านของเราเหมือนเดิม เพื่อระดมความคิด ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม จัดทำแผนผังความคิด ลงในแผ่นกระดาษชาร์ต เพื่อเตรียมนำเสนอกับเพื่อนหน้าชั้นเรียน

- ให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแนวทางในการอนุรักษ์การแสดงชุดพ็อนเงี้ยว

- ให้ผู้เรียนช่วยกันตรวจสอบความรู้และร่วมกันสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้กับผู้สอน ผู้สอนให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นวัดและประเมินผล

7. ขั้นการคิดริเริ่ม

- ให้ผู้เรียนนำเสนอแผนผังความคิดทีละกลุ่ม จนครบทุกกลุ่ม
- ประเมินผลโดยใช้แบบประเมินการนำเสนอรายงาน 10 คะแนน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- เอกสารประกอบการเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้
ด้านความรู้ (K)

.....
.....
.....

ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....
.....
.....

ด้านคุณลักษณะ (A)

.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชัชพร ภูน้อย)
ตำแหน่ง ครู

ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

ได้ทำการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ของ นางสาวชัชพร ภูน้อย แล้วมีความคิดเห็นดังนี้

๑. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- ครบถ้วนและถูกต้อง
- ยังไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๒. ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับหลักสูตรสถานศึกษา

- สอดคล้อง
- ยังไม่สอดคล้อง ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๓. รูปแบบของการจัดการเรียนรู้

- เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- ยังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๔. สื่อการเรียนรู้

- เหมาะสมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ยังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

๕. การประเมินผลการเรียนรู้

- ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้
- ยังไม่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ควรปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ลงชื่อ

(นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์)

ตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ความเห็นของรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางสาวอรัญญา ตุละเมธี)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

โรงเรียนมาตาศึกษาพัฒนาพิทยาคาร

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ใฝ่เรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชานาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง คุณค่าของเพลงพื้นบ้าน เวลา 1 ชั่วโมง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนรู้		สนใจเข้าร่วมกิจกรรม		สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ		สรุปผลการประเมิน	
		ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....
(นางสาวชัชพร ภู่น้อย)

เกณฑ์การให้คะแนน

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการ ถือว่า ผ่าน
ผ่าน 1 รายการ ถือว่า ไม่ผ่าน

แบบประเมินแผนผังความคิด

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ วิชานาฏศิลป์พื้นเมือง รหัส ศ21101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง คุณค่าของเพลงพื้นเมือง

เวลา 1 ชั่วโมง

คำชี้แจง เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ-สกุล	รายการ																		รวมคะแนน			
		ความถูกต้องของเนื้อหา					การใช้ภาษา					วิธีการนำเสนอ					การประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน						
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3		2	1	20

*หมายเหตุ นำคะแนนมาวิเคราะห์ให้มียุทธศาสตร์ที่มีค่าคะแนนเต็ม 10 คะแนน ตามที่กำหนด แล้วมาประเมินเทียบกับเกณฑ์ระดับคุณภาพ

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(นางสาวชัชพร ภูน้อย)

เกณฑ์คะแนนระดับคุณภาพ

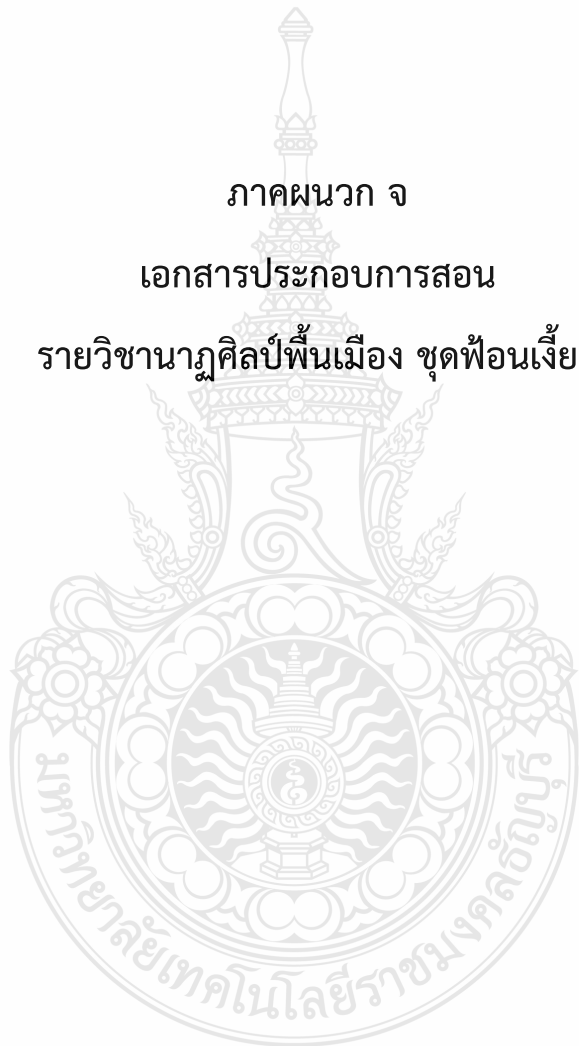
- คะแนน 9 ขึ้นไป ระดับคุณภาพ 5 ดีมาก
- คะแนน 7 – 8 ระดับคุณภาพ 4 ดี
- คะแนน 5 – 6 ระดับคุณภาพ 3 ปานกลาง
- คะแนน 3 – 4 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน ต่ำกว่า 2 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ที่	รายการประเมิน	ด้านคุณค่าของเพลงพ็อนเจี้ยว				
		ดีเยี่ยม (5)	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้องของเนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดมีรายละเอียดครบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดแต่มีความผิดพลาด 1 แห่ง	เนื้อหาถูกต้องตรงตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดแต่มีความผิดพลาด 2-3 แห่ง	เนื้อหาถูกต้องตรงตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดแต่มีความผิดพลาด 4-5 แห่ง	เนื้อหาถูกต้องตรงตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดแต่มีความผิดพลาดมากกว่า 5 แห่งขึ้นไป
2	การใช้ภาษา	ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา สื่อความหมายตรงประเด็น ประโยคสอดคล้องกับเนื้อหา โดยมีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา สื่อความหมายตรงประเด็น แต่มีความผิดพลาด 1 แห่ง	ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา สื่อความหมายตรงประเด็น เนื้อหาแต่มีความผิดพลาด 2-3 แห่ง	ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา ประโยคสอดคล้องกับเนื้อหา แต่มีความผิดพลาด 4-5 แห่ง	ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา ผิดพลาดมากกว่า 6 แห่งขึ้นไป
3	วิธีการนำเสนอ	ใช้สื่อเทคโนโลยี ในการนำเสนอได้น่าสนใจและสรุปประเด็นสำคัญได้ครบถ้วน	การนำเสนอขาดประเด็นสำคัญ ไป 1 ส่วน	การนำเสนอขาดประเด็นสำคัญ ไป 2 ส่วน	การนำเสนอขาดประเด็นสำคัญ ไป 3 ส่วน	การนำเสนอขาดประเด็นสำคัญ ตั้งแต่ 4 ส่วนขึ้นไป
4	การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	การเชื่อมโยงคุณค่าคติสอนใจในเพลงพ็อนเจี้ยว มาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	การเชื่อมโยงคุณค่าคติสอนใจในเพลงพ็อนเจี้ยว ขาด 1 ส่วน	การเชื่อมโยงคุณค่าคติสอนใจในเพลงพ็อนเจี้ยว ขาด 2 ส่วน	การเชื่อมโยงคุณค่าคติสอนใจในเพลงพ็อนเจี้ยว ขาด 3 ส่วน	การเชื่อมโยงคุณค่าคติสอนใจในเพลงพ็อนเจี้ยว ขาดมากกว่า 4 ส่วน

*หมายเหตุ ระดับคุณภาพ 2 ผ่านเกณฑ์

ภาคผนวก จ
เอกสารประกอบการสอน
รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว

การแสดง ชุดฟ้อนเงี้ยว

1. ประวัติความเป็นมาของการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว

ประมุข บุนยยะชัย (2559, น. 122-125) กล่าวว่า ฟ้อนเงี้ยว เป็นศิลปะการแสดงที่พัฒนาจากการแสดงของชาวล้านนาที่ผสมผสานการแสดง ของชาวไทยใหญ่ชาวล้านนา และภาคกลาง โดยมีท่าฟ้อน บทรำ ราชันย เพลงร้อง ทำนองดนตรี มีคุณค่าที่สะท้อนความคิดความเชื่อทางศาสนาและคุณค่าความงาม ของท่ารำและความไพเราะของทำนองเพลง

ฟ้อนเงี้ยว เป็นการแสดงพื้นเมืองของชาวเขาเผ่าหนึ่ง เรียกว่า “เงี้ยว” มีภูมิลำเนาในซานสเตตส์เงี้ยวหมายถึง ชาวไทยใหญ่ ฟ้อนเงี้ยวเป็นการแสดงที่ชาวไทยใหญ่คิดค้นขึ้นต่อมาได้เผยแพร่ เข้ามาในคุ้มเจ้าหลวงพระราชชายาเจ้าดารารัศมี โปรดให้นำนางหลง บุญจุหลง เป็นผู้ฝึกสอนร่วมกับครูฟ้อน ในคุ้มคิดท่ารำ โดยมีครูรอด อักษรทับเป็นผู้คิดคำร้องเข้ากับทำนองซอเงี้ยว ท่ารำของฟ้อนเงี้ยวส่วนหนึ่งเป็นการฟ้อนที่เข้ากับบทร้อง หรือคำร้องที่เรียกว่า "ราชันย" โดยนำเสนอรูปแบบการแสดงฟ้อนเงี้ยวของชาวไทยใหญ่มาปรับปรุงขึ้นใหม่ เรียกว่า "ฟ้อนเงี้ยวปนมือง" ต่อมา ครูลมูล ยมะคุปต์ ผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากรได้มีโอกาสสอนละครที่คุ้มหลวง เจ้าแก้วนารัฐ ผู้ครองนครเชียงใหม่และได้เห็นการรำฟ้อนเงี้ยว เรียกตามภาษาพื้นเมืองว่า “เงี้ยวปนมือง” ของคุ้มเจ้าหลวง ได้นำลีลาท่ารำฟ้อนเงี้ยวมาปรับปรุงใหม่ และได้บรรจุไว้ในหลักสูตรวิทยาลัยนาฏศิลป์ เมื่อปี พ.ศ.2478 บทร้องของฟ้อนเงี้ยวมีลักษณะเป็นบทอวยพร อารารณาพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เทพยดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มาปกป้องคุ้มครองอวยชัยให้เป็นมงคล (นฤมล รัตนรงค์, ม.ป.ป., น.2)

คุณค่าทางวัฒนธรรม

ฟ้อนเงี้ยว เป็นศิลปะการแสดงที่สะท้อนวัฒนธรรมชาวไทยใหญ่ ผสมผสานวัฒนธรรมภาคเหนือ บทร้องมีเนื้อหาที่กล่าวถึงการอัญวยพร ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง สะท้อนถึงความเชื่อศรัทธาในพระพุทธศาสนา ขอบารมีคุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ช่วยคุ้มกันภัย ประกอบท่ารำตามทำนองเพลง ที่สนุกสนานและรวมทั้งคุณค่าความไพเราะ อรรถรสของเพลงฟ้อนเงี้ยวซึ่งทำให้เกิดแรงบันดาลใจกับครูดนตรีสร้างสรรค์ผลงานด้านเพลงดนตรีของไทยได้มากมาย

2. เนื้อร้องและความหมายของการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยว

วงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงในช่วงปีพ.ศ.2511 และอาจใช้กลองมอชิงประกอบจังหวะด้วย เพื่อความสนุกสนานบทร้องเดิมเป็นบทร้องมีทั้งแบบไทยใหญ่ ภาษาคำเมือง และภาษาไทยกลาง ซึ่งเพลงร้อง แบบไทยใหญ่ตอนแรกเริ่มจะทอดเสียงยาว (ประมุข บุนยยะชัย, 2559, น. 122-125) ดังบทต่อไปนี้

แบบไทยใหญ่ (แบบดั้งเดิม)

"เขี้ยวลายสารโล่ (ถั่ว) ต้มเนื้อ

พื๋บหย่อน เมียงนาง น่องโลม

ยาลำต้มโดยสุ พื๋มา แหล"

จากนั้นจะเป็นคำร้อง ทำนองขอเจี้ยวว่า

"อะโหลโลโล ไปเมืองโก โดยพื๋เจี้ยว

หนทางคดเลี้ยว ช้าน้อง จะเหลียวถาม

หนทางเส้นนี้ เปนถนน ก็เมืองพาน

เฮยพ้อเฮย ผ่าสี่ปูเลย พาดเก็งตุ้มเก็ง

เสเลเมา บ่เดียว เป็กเซ็ก

ข้ามน้ำเล็ก ก็บ่ได้ขอด สายถง

หนามเกิดเกล้า มาจ่องมายน ก็แมวโพง

ตำวันลง เจิ่นจะแผว ตำฝิ่ง

เสเลเมา บ่เดียว ป็อกซ็อก

เหลิ่นซ้ายป็อก ก็เส(เสีย) ติงลูกติงหลาน

เหลิ่นไปแถมหน้อย ก็เส(เสีย) ติงปิ่นติงลาน

เนาะพื๋เนาะ จะซีเฮื่อเหาะ ขึ้นบนอากาศ

อะโหลโลโล สัมบ่าโอ จิน้ำพริก

เหน็บดอกปึกซิก มาแบ็งตาเหลือก ตาแล

ไปทางปุ่น เป็นประตุ ก็ทำแพ

งานนั๊กแก อะโหลโลโล แม่ซ่างแม่หม้าย"

บทร้องภาษาคำเมือง

ขออวยพรชัยพุทธิโกช่วยก้ำ

จงได้ฮับสรรพมิ่งมงคล

ขอให้ออยู่สุขขา

เตพตาช่วยเฮา

สังฆานุภาพเจ้า

มงคลเตพตาทุกแห่งหน

ทรงคุณเลิศล้ำไปทั่วตัวตน

นาท่านนา ขอเดวาช่วยซึกษาเตอะ

โดยธรรมานุภาพเจ้า

ฮือเป็นมิ่งมงคล

ช่วยแนะนำผล สรรพมิ่งทั่วไปเนอ

ขอบันดลช่วยค้ำจิม

บทร้องภาษาไทยกลาง

ขออวยพรชัยพุทธิไกรช่วยค้ำ	ทรงคุณเลิศล้ำไปทั่วตัวตน
จงได้รับสรรพมิ่งมงคล	นาท่านนา ขอเทวาช่วยรักษาเถิด
ขอให้อยู่สุขา	โดยธรรมานุภาพเจ้า
เทพดาช่วยเรา	ถือเป็นมิ่งมงคล
สังฆานุภาพเจ้า	ช่วยแนะนำผล สรรพมิ่งทั่วไปเทอญ
มงคลเทพดาทุกแห่งหน	ขอบันดลช่วยค้ำจุน

ความหมายของเนื้อเพลง

ขออวยพรชัยพุทธิไกรช่วยค้ำ	หมายถึง	ขออวยพร อวยชัย พระพุทธเจ้าช่วยหนุนนำ
ทรงคุณเลิศล้ำไปทั่วตัวตน	หมายถึง	แผ่เมตตาบารมีไปยังทุกหนแห่ง
จงได้รับสรรพมิ่งมงคล	หมายถึง	จงได้รับทุกสิ่งที่เป็นมงคลต่างๆ
นาท่านนา ขอเทวาช่วยรักษาเถิด	หมายถึง	ขอเทวดาจงปกป้องรักษาท่าน
ขอให้อยู่สุขา	หมายถึง	ให้อยู่ดี มีสุข
โดยธรรมานุภาพเจ้า	หมายถึง	โดยอิทธิฤทธิ์เดชของพระพุทธเจ้า
เทพดาช่วยเรา	หมายถึง	เทวดาช่วยปกป้องรักษาตน
ถือเป็นมิ่งมงคล	หมายถึง	ให้เป็นมิ่งมงคล
สังฆานุภาพเจ้า	หมายถึง	แพร่อิทธิฤทธิ์กว้างใหญ่ไพศาล
ช่วยแนะนำผล สรรพมิ่งทั่วไปเนอ	หมายถึง	ช่วยดลบันดาลให้ประสบความสำเร็จ
มงคลเทพดาทุกแห่งหน	หมายถึง	เป็นสิริมงคลกับเทวดาทุกแห่งหน
ขอบันดลช่วยค้ำจิม	หมายถึง	ขอบันดลช่วยค้ำจุนด้วยเทอญ

เพลงพ็อนทั้งพ็อนเงี้ยวปนเมืองหรือพ็อนเงี้ยวภาษาไทยกลางก็มีความหมายเดียวกัน เป็นการอวยพรผู้ชมโดยอาราธนาพระพุทธคุณ พระธรรมคุณและพระสังฆคุณ เทพดาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาปกป้องรักษา และอวยพรให้เกิดสวัสดิมงคลแก่ผู้ชม

3. ทำนองเพลงและดนตรีของการแสดงชุดพ็อนเงี้ยว

จรัญ กาญจนประดิษฐ์ (2556, น. 79-98) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องตามรอยเพลงพ็อนเงี้ยว สู่ความสัมพันธ์ทางดนตรีชาติพันธุ์ กลุ่มน้ำโขง ได้ระบุไว้ว่า "เพลงพ็อนเงี้ยวที่ใช้ประกอบการแสดงชุดพ็อนเงี้ยวนี้เป็นทำนองเก่าชาวล้านนา รู้จักทำนองนี้ว่า "เสเลเมา" มีทำนองเพลงพ็อนเงี้ยว (เสเลเมา) ดังนี้

-----	---ม	---	-ช-ล	---	-ร-ม	----	-ช-ล
-----	---ม	---	-ช-ล	-ด-ม	-ช-ด	----	-ม-ช
-----	---ม	---	-ช-ล	-ด-ล	-ช-ด	----	---ม
-----	-ร-ดี	---ร	-ล-ดี	-ล-ล	-ม-ร	-ดี-ล	-ช-ล

สร้อย

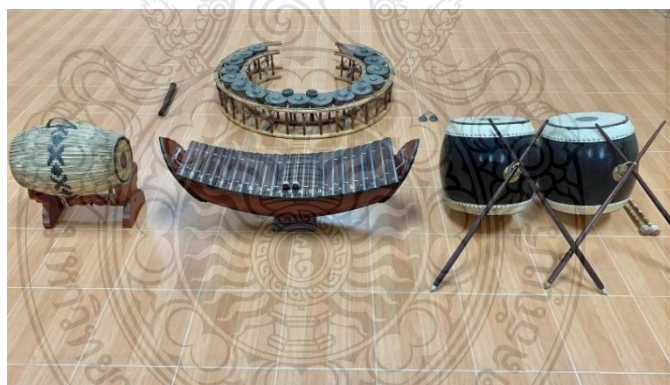
-----	---ล	---ดี	---ล	-ดี---	-ดี-ล	-มมม	-ม-ล
-------	------	-------	------	--------	-------	------	------

จากทำนองเพลงจะพบว่า เพลงพ็อนเงี้ยวมีลักษณะทำนองเพลงเป็นแบบเพลงบังคับทาง โดยมีอัตราจังหวะ 2 ชั้น กลุ่มโน้ตที่ใช้ คือ กลุ่มโน้ตเสียงหลัก (ดรม-ซล) มีทำนองหลัก 4 ประโยค รวมทำนองสร้อย 1 ประโยคแต่ละประโยคมีการสร้างทำนองที่ยืดลูกตกสำคัญ คือ เสียงลาหรือโน้ตขั้นที่ 6 ของกลุ่มเสียง ดรม-ซล

ในมิติทางดนตรีทำนองเงี้ยวเป็นต้นแบบผลงานการสร้างสรรคมาสู่เพลงรำพ็อนเงี้ยว ของครูลมูล ยมะคุปต์ และต่อมาเพลงพ็อนเงี้ยวนี้ได้ถูกนำมาสร้างสรรค์ต่อ โดยครูบุญยงค์ เกตุคง เป็นเพลงเงี้ยวรำลึกเถา ที่เกิดจากเพลงสำเนียงต่างชาติที่ไพเราะที่สุดเพลงหนึ่งของเพลงไทยเดิม ในขณะเดียวกันวงการเพลงไทยสากลก็ได้สร้างสรรค์เพลงกุหลาบเวียงพิงค์ที่มีแรงบันดาลใจมาจาก ทำนองเพลงกลืนอายุของชาวล้านนาและมีเค้าโครงทำนองและลูกตกใกล้เคียงกับเพลงพ็อนเงี้ยวเป็นอย่างมาก

วงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง

วงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงใช้วงปี่พาทย์เครื่องห้าไม้นวม และอาจใช้กลองมอชิงประกอบ จังหวะด้วยเพื่อความสนุกสนาน

ภาพที่ 1 วงปี่พาทย์เครื่องห้า

ที่มา: ชัชพร ภูน้อย

วงปี่พาทย์เครื่องห้า ซึ่งประกอบด้วยเครื่องดนตรี ดังนี้

1. ตะโพน
2. กลองทัด
3. ฆ้องวงใหญ่
4. ขลุ่ยเพียงออ
5. ฉิ่ง
6. ระนาดเอก

ภาพที่ 2 วงกลองมอชิง

ที่มา: มอชิง ส.ว.57 (Jiranee119, 2557)

4. เครื่องแต่งกายของการแสดงชุดฟ้อนเงี้ยวและการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้)

4.1 การแต่งกาย

แต่งกายแบบชาวไทยใหญ่ที่รักษาเอกลักษณ์ในการใช้สีดำแดง

ชาย ใส่กางเกงขาวาวสีดำขลิบแดง สวมเสื้อแขนยาวคอกลมป้ายหน้าสีดำขลิบแดง ติดกระดุม
จิน โปกผ้าสีแดง ใส่เครื่องประดับโลหะสีเงิน มีกิ่งไม้ประกอบการแสดง

หญิง นุ่งซิ่นป้ายซ้ายสีดำขลิบแดง สวมเสื้อผ่าหน้าแขนยาว เครื่องประดับและโปกผ้า
เช่นเดียวกับฝ่ายชาย มีกิ่งไม้ประกอบการแสดง

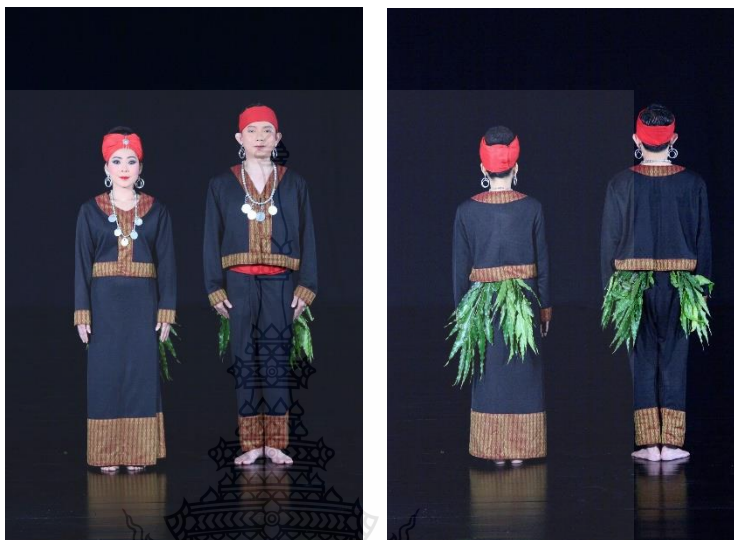

ภาพที่ 3 การแต่งกายแบบชาวเขา

ที่มา: กรมศิลปากร (2550)

4.2 เครื่องประดับ

ในสมัยโบราณ ช่างฟ้อนของคุ้มเจ้าหลวงเชียงใหม่ไม่นิยมใช้เครื่องประดับอื่นใด ต่อมาในสมัยหลังเมื่อฟ้อนชนิดนี้แพร่หลายออกไป การแต่งตัวก็มีการเปลี่ยนแปลงให้สวยงามขึ้น มีการเพิ่มเครื่องประดับต่างๆ เช่น เข็มกลัด ผ้าโพกศีรษะ สร้อยสังวาล กำไลข้อเท้า ข้อมือ เป็นต้น

ภาพที่ 4 การสวมใส่เครื่องประดับ

ที่มา: กรมศิลปากร (2550)

4.3 การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ้งไม้)

ฟ้อนเงี้ยวเป็นการแสดงพื้นเมืองทางภาคเหนือ อุปกรณ์ที่ใช้เป็นกิ้งไม้ 2 กิ่ง เดิมใช้กิ่งไม้ไผ่หรือกิ่งสน ซึ่งหมายถึงความร่มเย็น มีอายุยืนยาว ลักษณะการแสดงใช้ภาษาท่าทางธรรมชาติตีบทตามบทร้อง ลีลาท่ารำของชาวเขาเผ่าเงี้ยวกับลีลาท่ารำแบบนาฏศิลป์ไทย กิ้งไม้ที่สะบัดมีความหมายถึงการปิดสิ่งชั่วร้าย สิ่งที่ไม่ดีออกไปและอำนวยพรแด่ผู้ชม (รจนา สุนทรานนท์, 2537 , น. 88) ซึ่งในปัจจุบันได้นิยมนำก้านมะยม มาประกอบการแสดงเนื่องจากใบมะยมให้ความหมายถึงการปิดเป่าสิ่งที่ไม่ดีมีความสอดคล้องกับเนื้อเพลง ฟ้อนเงี้ยวที่ให้ความหมายการปิดเป่าสิ่งไม่ดีออกไป (ประเมษฐ์ บุณยะชัย, 2559, น. 122-125)

ขั้นตอนที่ 1 การประดิษฐ์ก้าน
เตรียมอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ก้าน มีดังนี้

ภาพที่ 5 ก้านมะพร้าวแห้ง
ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 6 กระดาษสีเขียว
ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 7 ฟลอร่าเทปสีเขียว
ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

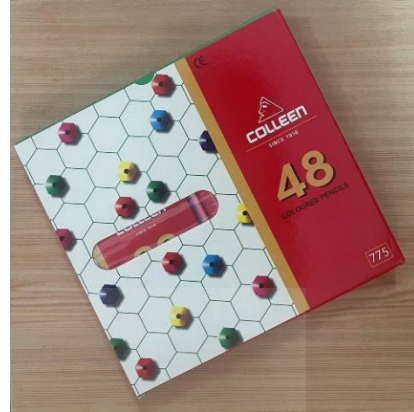
ภาพที่ 8 ลวดทำดอกไม้
ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 9 กาวอเนกประสงค์
ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 10 กรรไกร
ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 11 สีอะคริลิก

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ขั้นตอนที่ 2 การประดิษฐ์ใบไม้

ภาพที่ 12 วิธีการพันฟลอร่าเทป

วิธีการ นำก้านมะพร้าวมาพันด้วยฟลอร่าเทปให้รอบก้านมะพร้าว โดยพันจากปลายข้างหนึ่งไปสู่อีกปลายข้างหนึ่ง

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

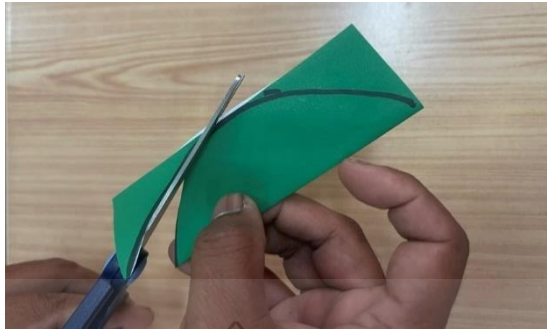

ภาพที่ 13 การทำใบไม้

วิธีการ ตัดกระดาษสีให้ได้ขนาดพอดีกับลักษณะของใบไม้ พับครึ่งกระดาษสีแล้ววาด

รูปทรงใบไม้ลงไป

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 14 การตัดใบไม้

วิธีการ ใช้กรรไกรตัดตามรอยที่วาดไว้ ให้สวยงาม

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 15 การพับรอยใบ

วิธีการ นำใบไม้ที่ตัดเรียบร้อยแล้ว มาพับเฉียงปลายใบแล้วกลับด้านไปมา จนถึงโคนใบ

รีดให้เรียบเพื่อให้เกิดลายใบไม้ที่ชัดเจน

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ขั้นตอนที่ 3 การประกอบกิ่งก้านใบ

ภาพที่ 16 การประกอบก้านใบ

วิธีการ นำใบไม้ที่พับไว้มาคลี่ใบออก แล้วกลับด้านหลังใบ นำกาวที่เตรียมไว้มาทาด้านหลัง

แกนกลางใบไม้แล้วนำลวดมาติดให้แน่น แล้วปล่อยให้กาวแห้ง

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ภาพที่ 17 การประกอบกิ่งไม้

วิธีการ นำใบไม้ที่ทำเสร็จแล้วมาประกอบก้านใบที่เตรียมไว้ ตามลักษณะของก้านมะยม และนำฟลอร่าเทปมาพันเก็บรายละเอียดตามจุดเชื่อมต่อของก้านและใบ

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

ขั้นตอนที่ 4 การประกอบตกแต่งกิ่งไม้

ภาพที่ 18 การตกแต่งใบไม้

วิธีการ ตรวจสอบความคงทนและใช้สีตกแต่งให้สวยงาม

ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)

5. ทำรำชุดฟ้อนเงี้ยว

ลักษณะทำรำและรูปแบบการแสดง

ลีลาทำรำฟ้อนเงี้ยวเป็นการรำตีบทยและมีท่าการรำเข้ากับจังหวะ ระหว่างที่ดนตรีบรรเลง มีการแปรรูปขบวนด้วยลีลาที่สนุกสนานโดยจะมีอุปกรณ์ ถ้าตามแบบฉบับกรมศิลปากรผู้แสดง ถือกิ่งไม้ ในมือทั้งสองข้าง (นิยมใช้ใบมะยมมัดเป็นข้อ) ถ้าแบบฉบับไทยใหญ่ผู้แสดง ไม่ถือกิ่งไม้ รำตามบทร้อง นิยมใช้ผู้แสดงเป็นจำนวนคู่

ทำรำฟ้อนเงี้ยวส่วนหนึ่งเป็นการฟ้อนที่เข้ากับบทร้อง หรือคำร้องที่เรียกว่า “รำตีบทย” และยังมี การรำเข้ากับจังหวะ และระหว่างที่ดนตรีบรรเลง มีการแปรรูปขบวนด้วยลีลาที่สนุกสนาน กระบวนการ ฟ้อนเงี้ยวแบบราชสำนักเชียงใหม่ได้รับการอนุรักษ์ไว้โดยวิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ ส่วนที่เป็นการ แสดงจากกรมศิลปากรเป็นฟ้อนที่ได้รับการปรับปรุง โดยคุณครูลมูล ยมะคุปต์ ซึ่งใช้เป็นหลักสูตรอบรม ครูประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) มานาน (นฤมล รัตนชงค์, ม.ป.ป., น.2) เอกลักษณ์ของ การรำฟ้อนเงี้ยวคือ การก้าวเท้า 3 จังหวะแล้วแตะเท้าและถอยหลัง 3 จังหวะแล้วแตะเท้า รวมทั้งการ เลียนแบบ ทำรำของชาวไทยใหญ่ในทำยีนย่อเข้าโน้มนำตัวไปข้างหน้ายกสะเอวยกไหล่ กระบวนทำรำแบ่ง ออกเป็น 3 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 รำออกมาตามทำนองเพลง (ท่าออก) ช่วงที่ 2 รำตีบทยตามความหมาย และช่วงที่ 3 รำตามทำนองจนจบกระบวนท่าแล้วเข้า

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 580 987">ภาพที่ 19 ทำออก ท่าที่ 1 ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1315 506">ชาย ยกเท้าซ้ายกระโดด กำมือทั้งสองข้างตีปีก ศีรษะเอียงขวา</p> <p data-bbox="903 562 1390 696">หญิง วางเท้าขวาด้านหลัง มือซ้ายจับเข้าที่หัวเข็มขัด มือขวาจับส่งหลัง แขนตึง ศีรษะเอียงขวา</p>
 <p data-bbox="277 1666 580 1756">ภาพที่ 20 ทำออก ท่าที่ 2 ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1274">ชาย ยกเท้าขวากระโดด มือทั้งสองตบกัน ศีรษะเอียงซ้ายมองตัวนาง</p> <p data-bbox="903 1330 1390 1464">หญิง ก้าวเท้าขวาวางหลังเท้าซ้าย มือขวาตั้งวงบน มือซ้ายตั้งวงกลางระดับ หน้า ศีรษะ เอียงซ้าย</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 580 987">ภาพที่ 21 ท่าเตรียม ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 416 1283 506">ชาย ยืนท่าท่าเตรียม วางมือทั้ง 2 บนขาหน้า</p> <p data-bbox="903 562 1283 651">หญิง ยืนท่าท่าเตรียม วางมือทั้ง 2 บนหน้าขา</p>
 <p data-bbox="277 1671 676 1760">ภาพที่ 22 คำร้องที่ว่า “ขออวยชัย” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1323">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา ท่าท่าโกยมือทั้ง 2 ระดับหน้า ศีรษะเอียงขวา</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 891 735 987">ภาพที่ 23 คำร้องที่ว่า “พุทธิไกรช่วยค้ำ” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 600">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือขวาจับสอดปล่อยมือ ระดับศีรษะ มือซ้ายจับสะเอว ศีรษะเอียงซ้าย</p>
 <p data-bbox="277 1675 719 1771">ภาพที่ 24 คำร้องที่ว่า “ทรงคุณเลิศล้ำ” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1198 1390 1377">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือซ้ายจับปล่อยมือ ระดับศีรษะ มือขวาจับสะเอว ศีรษะเอียงขวา</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 727 987">ภาพที่ 25 คำร้องที่ว่า “ไปทุกหัวตัวตน” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 555">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือขวาชี้เตาะตะแกงมือ มือซ้ายจับสะเอว ศีรษะเอียงซ้าย</p>
 <p data-bbox="277 1666 651 1756">ภาพที่ 26 คำร้องที่ว่า “จงได้รับ” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1323">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือทั้งสองทำท่ารับ ศีรษะเอียง ขวา</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 719 987">ภาพที่ 27 คำร้องที่ว่า “สรรพมิ่งมงคล” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 600">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือขวาแตะสันมือ ระดับแ่งศีรษะ มือซ้ายทำวสะเอว ศีรษะเอียงซ้าย</p>
 <p data-bbox="277 1666 676 1756">ภาพที่ 28 คำร้องที่ว่า “นาท่านนา” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1323">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือทั้งสองพนมมือระดับอก ศีรษะก้มลงเล็กน้อย</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 815 987">ภาพที่ 29 คำร้องที่ว่า “ขอเทวาช่วยรักษาเถอะ” ที่มา: ชัษพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 551">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือทั้งสองพนมมีระดับ เงยหน้ามองตรง</p>
 <p data-bbox="277 1671 719 1760">ภาพที่ 30 คำร้องที่ว่า “ขอให้อยู่สุขขา” ที่มา: ชัษพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1193 1390 1323">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือทั้งสองจับหางระดับอก ปล่อยออกเป็นตั้งวงแขนตั้งทั้งสองข้าง</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 786 987">ภาพที่ 31 คำร้องที่ว่า “โดยธรรมานภาพเจ้า” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1391 555">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือทั้งสองพนมมีระดับแฉ่ง ศีรษะ ด้านขวา ศีรษะเอียงขวา</p>
 <p data-bbox="277 1715 738 1805">ภาพที่ 32 คำร้องที่ว่า “เทพยดาช่วยเรา” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1193 1391 1328">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือซ้ายจับหงายระดับอก มือขวาจับสะเอว</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 730 987">ภาพที่ 33 คำร้องที่ว่า “ให้เป็นมิ่งมงคล” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 555">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา เตะส้นมือขวาระดับศีรษะ มือซ้ายจับสะเอว ศีรษะเอียงซ้าย</p>
 <p data-bbox="277 1715 730 1805">ภาพที่ 34 คำร้องที่ว่า “สังฆานุภาพเจ้า” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1193 1390 1373">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวาตรงกับคำว่า “ฆา”แล้ว ก้าวเท้าซ้าย เตะเท้าขวา มือทั้งสองไหวระดับแก้มศีรษะด้านซ้าย ศีรษะเอียงซ้าย</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดเพื่อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 724 987">ภาพที่ 35 คำร้องที่ว่า “ช่วยแนะนำผล” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 555">(ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือขวาผายมือออกไปด้านข้าง มือซ้ายจับสะเอว ศีรษะเอียงซ้าย</p>
 <p data-bbox="277 1664 783 1753">ภาพที่ 36 คำร้องที่ว่า “สรรพมิ่งทั่วไปเทอญ” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1323">(ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือทั้งสองประกบกัน แล้วผายออกไปด้านข้าง</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 625 987"> ภาพที่ 37 คำร้องที่ว่า “มงคล” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 421 1390 555"> (ชายและหญิง) ถอนเท้าขวา ถอนเท้าซ้าย แตะเท้าขวา เตะส้นมือขวา ระดับศีรษะ มือซ้ายจับสะเอว ศีรษะเอียงซ้าย </p>
 <p data-bbox="277 1697 772 1794"> ภาพที่ 38 คำร้องที่ว่า “เทพดาทุกแห่งหน” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1368"> (ชายและหญิง) ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย แตะเท้าขวา มือซ้ายชี้แตะตะแคงมือ ระดับวงบน มือขวาจับสะเอว ศีรษะเอียงขวา </p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 874 987">ภาพที่ 39 คำร้องที่ว่า “ขอบันดาลช่วยค้ำจุน” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1321 555">(ชายและหญิง) หันหน้าเข้าหากัน มือขวาจับศอกว่าอยู่ด้านหน้าระดับวงบน มือซ้ายจับสะเอว ก้มศีรษะลงเล็กน้อย</p>
 <p data-bbox="277 1641 874 1776">ภาพที่ 40 คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่ม ตุ้มม่ง” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1142 1390 1321">(ชายและหญิง) หันหน้าเข้าหากัน มือขวาจับศอกว่าอยู่ด้านหน้าระดับวงบน มือซ้ายจับสะเอว ยกเอวขวาและซ้าย สลับกันตามจังหวะ ก้มศีรษะลง</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 874 1037"> ภาพที่ 41 คำร้องที่ว่า “ม่งแซะ ม่งแซะ แซะม่ง ตะลุ่ม ตุ่มม่ง” ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 421 1391 555"> ชาย หันหน้าเข้าหาหญิง ตบมือสลับไปมา พร้อมกับ ก้าวเท้าขวา ก้าวเท้าซ้าย ก้าวเท้าขวา เดินวนรอบผู้หญิง </p> <p data-bbox="903 611 1391 696"> หญิง ยืนเหลื่อมเท้าขวา หันหน้าเข้าหาชาย ตบมือสลับไปมา </p>
 <p data-bbox="277 1738 839 1823"> ภาพที่ 42 ทำสอดสร้อยมาลาแปลง (ทำรับทำที่ 1) ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 1189 1391 1323"> ชาย ถอนเท้าขวา ยกเท้าซ้ายขึ้น มือขวาตั้งวงบน มือซ้ายจับหงายที่ชายพก ศีรษะเอียงขวา </p> <p data-bbox="903 1379 1391 1514"> หญิง ถอนเท้าขวา ยกเท้าซ้ายขึ้น มือขวาตั้งวงบน มือซ้ายจับหงายที่ชายพก ศีรษะเอียงขวา </p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 695 987">ภาพที่ 43 สะบัดกิ่งไม้ (ท่ารับท่าที่ 2) ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 551">(ชายและหญิง) วางส้นเท้าใน ศีรษะเอียงเข้าหากัน มือทั้งสองหยิบกิ่งไม้ แล้วฟาดมือลงข้างลำตัว</p>
 <p data-bbox="277 1686 695 1776">ภาพที่ 44 สะบัดกิ่งไม้ (ท่ารับท่าที่ 3) ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1319">(ชายและหญิง) วางส้นเท้านอก ศีรษะเอียงออกจากกัน มือทั้งสองหยิบกิ่งไม้ แล้วฟาดมือลงข้างลำตัว</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 580 987"> ภาพที่ 45 ทำรำท่าเตรียม ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 421 1353 461">(ชายและหญิง) ยืนหน้าตรง ทำท่าเตรียม</p>
 <p data-bbox="277 1697 654 1794"> ภาพที่ 46 โบกสะบัดกิ่งไม้มือซ้าย ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 1193 1342 1368"> (ชายและหญิง) หันหน้าด้านขวา ก้าวข้างเท้าซ้าย มือซ้ายโบกสะบัดกิ่งไม้ มือขวาถือกิ่งไม้ไพล่หลัง ศีรษะเอียงซ้าย สลับมือไปมา รวมแล้ว 3 จังหวะ </p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 943 683 1037"> ภาพที่ 47 ท่าโบกสะบัดกิ่งไม้มือขวา ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 468 1390 651"> (ชายและหญิง) หันหน้าด้านซ้าย ก้าวข้างเท้าซ้าย มือซ้ายโบกสะบัดกิ่งไม้ มือขวาถือกิ่งไม้ไพล่หลัง ศีรษะเอียงซ้าย สลับมือไปมา รวมแล้ว 3 จังหวะ </p>
 <p data-bbox="277 1688 611 1783"> ภาพที่ 48 ท่าแกงมือด้านขวา ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565) </p>	<p data-bbox="903 1191 1390 1375"> ชาย หันหลัง ถอนเท้าขวายกเท้าซ้าย มือขวาถือกิ่งไม้ตั้งวงบน มือซ้ายถือกิ่งไม้ ระดับชายพก ศีรษะเอียงขวา แล้วก้าวสลับ ที่กับหญิง </p> <p data-bbox="903 1431 1390 1615"> หญิง หันหน้า ถอนเท้าขวายกเท้าซ้าย มือขวาถือกิ่งไม้ตั้งวงบน มือซ้ายถือกิ่งไม้ ระดับชายพก ศีรษะเอียงขวา แล้วก้าวสลับที่กับชาย </p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 612 987">ภาพที่ 49 ท่าทางมือด้านซ้าย ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 607">ชาย หันหลัง ถอนเท้าขวายกเท้าขวา มือขวาถือกิ่งไม้ระดับชายพก มือซ้ายถือกิ่งไม้ระดับวงบน ศีรษะเอียงขวา แล้วก้าวสลับที่กับหญิง</p> <p data-bbox="903 663 1390 848">หญิง หันหน้า ถอนเท้าขวายกเท้าขวา มือขวาถือกิ่งไม้ระดับชายพก มือซ้ายถือกิ่งไม้ระดับวงบน ศีรษะเอียงขวา แล้วก้าวสลับที่กับชาย</p>
 <p data-bbox="277 1697 580 1794">ภาพที่ 50 ท่าเตรียม ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1144 1254 1272">(ชายและหญิง) ยืนหน้าตรง ท่าท่าเตรียม มือทั้งสองถือกิ่งไม้ วางบนหน้าขา</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 943 580 1037">ภาพที่ 51 ทำรวมมือ ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1294 555">(ชายและหญิง) ยกเท้าขวากระโดด มือขวากำกิ่งไม้หงายมือขึ้น มือซ้ายกำกิ่งไม้คว่ำลงระดับชายพก</p>
 <p data-bbox="277 1686 719 1780">ภาพที่ 52 ทำสะบัดกิ่งไม้ต่อข้อศอกขวา ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1417">(ชายและหญิง) ถัดเท้าขวา เท้าซ้ายวางหลัง เขย่งเท้าซ้าย วางเท้าขวา มือขวาสะบัดกิ่งไม้ ระดับวงบน มือซ้ายคว่ำกิ่งไม้ลงต่อข้อศอก ศีระะเอียงขวา</p>

ทำรำประกอบการแสดง ชุดพ็อนเงี้ยว	รายละเอียด
 <p data-bbox="277 898 722 987">ภาพที่ 53 ท่าสะบัดกิ่งไม้ต่อข้อศอกซ้าย ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 421 1390 647">(ชายและหญิง) ถัดเท้าซ้าย เท้าขวาวางหลัง เขย่งเท้าขวา วางเท้าซ้าย มือซ้ายสะบัดกิ่งไม้ ระดับวงบน มือขวาคว้ากิ่งไม้ลงต่อข้อศอก ศีรษะเอียงซ้าย</p>
 <p data-bbox="277 1697 580 1794">ภาพที่ 54 ถัดเท้าควงแขน ที่มา: ชัชพร ภู่น้อย (2565)</p>	<p data-bbox="903 1189 1390 1415">(ชายและหญิง) ถัดเท้าซ้าย เท้าขวาวางหลัง เขย่งเท้าขวาวางเท้าซ้าย มือซ้ายสะบัดกิ่งไม้ระดับวงบนกลาง มือขวาถือกิ่งไม้ส่งไปด้านข้าง คล้องแขนตัวนาง ศีรษะเอียงซ้าย</p>

6. การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

คุณค่า

ฟ้อนเงี้ยว เป็นศิลปะการแสดงที่สื่อสะท้อนวัฒนธรรมชาวไทยใหญ่ ผสมผสานวัฒนธรรมภาคเหนือ บทร้องมีเนื้อหาที่กล่าวถึงการอำนวยการ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง สะท้อนถึงความเชื่อศรัทธา ในพระพุทธศาสนา ขอบารมีคุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ช่วยคุ้มกันภัย ประกอบทำรำตามทำนองเพลง ที่สนุกสนานและรวมทั้งคุณค่าความไพเราะ อรรถรสของเพลงฟ้อนเงี้ยว ซึ่งทำให้เกิดแรงบันดาลใจกับครุฑดนตรีสร้างสรรค์ผลงานด้านเพลงดนตรีของไทยได้มากมาย

ความเชื่อ

การแสดงเพลงฟ้อนเงี้ยว มีอุปกรณ์การแสดงที่สำคัญ คือ กิ่งไม้แต่เดิมใช้ก้านมะยมมาประกอบการแสดงเนื่องจาก ใบมะยมให้ความหมายถึงการปิดเป่า สิ่งที่ไม่ดีมีความสอดคล้องกับเนื้อเพลงฟ้อนเงี้ยวที่ให้ความหมายการปิดเป่าสิ่งไม่ดีออกไป กิ่งไม้ที่สะบัด มีความหมายถึงการปิดสิ่งชั่วร้าย สิ่งที่ไม่ดีออกไปและอำนวยการอวยพรแก่ผู้ชม (รจนา สุนทรานนท์, 2537, น. 88)

วิถีชีวิต

ประเมษฐ์ บุณยะชัย (2559, น. 122-125) กล่าวว่า ฟ้อนเงี้ยว เป็นศิลปะการแสดงที่พัฒนาจากการแสดงของชาวล้านนาที่ผสมผสานการแสดงของชาวไทยใหญ่ชาวล้านนา และภาคกลาง โดยมีท่าฟ้อน บทรำ รำตีบท เพลงร้อง ทำนองดนตรี มีคุณค่าที่สะท้อนความคิดความเชื่อทางศาสนาและคุณค่าความงาม ของท่ารำและความไพเราะของทำนองเพลง

โอกาสที่แสดง

ฟ้อนเงี้ยว นิยมแสดงในงานมงคลและรื่นเริง หรืองานเฉลิมฉลองสมโภชต่าง ๆ งานเลี้ยงรับรอง เป็นต้น ให้เด็กนักเรียนรุ่นเล็กได้แสดง อันเนื่องจากเป็นชุดที่สนุกสนานเคลื่อนไหว อันเนื่องจากเป็นชุดที่สนุกสนานเคลื่อนไหว ท่าทางที่เรียบง่าย เหมาะสำหรับเด็ก นิยมฟ้อนอยู่กับที่ตามลานกว้างหรือบนเวที ฟ้อนเงี้ยว ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติประจำปี พุทธศักราช 2558

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวซัชพร ภู่น้อย
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2533
ที่อยู่	12 ถนนวัดโสมน ต่าบลมาบตาพุด อำเภอเมือง จังหวัดระยอง 21150
ประวัติการศึกษา	ปริญญาตรี ศษ.บ. (ศึกษาศาสตร์บัณฑิต) วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปริญญาโท ศษ.ม. (ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต) คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2560-ปัจจุบัน	ครู คศ.1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง
เบอร์โทรศัพท์	083-479-5636
อีเมล	gareebgeebgeep4@gmail.com

